

At elske er at give og glemme

Familien er den eneste institution, som Gud har skabt. Den er kærlighedens skole, hvor mennesker kan lære at elske hinanden og leve sammen i fred. Den er træningscentret, hvor vi øver os i at bygge et verdens fredspalads. Det er der, hvor vi lærer at blive en god ægtemand eller god hustru, som lever for ægtefællens skyld og ønsker at rejse ad den evige kærligheds vej. Familien er basislejr for verdensfreden, og børnene bør kunne sige: "Vi har aldrig set vores forældre skændes."

Vi møder mange svære situationer i livet. Selv det mest kærlige par kan gå gennem perioder, hvor de mundhugges, bliver vrede og hæver stemmerne. Men når børnene kommer ind i værelset, bør dette stoppe med det samme. Uanset hvor gal faderen er, må han tale roligt til sin ægtefælle, når børnene er til stede. Børnene må vokse op og føle, at deres familie er fuld af glæde, og at deres forældre elsker hinanden.

Forældrene er som en anden Gud for deres børn. Hvis man spørger et lille barn: "Hvem kan du bedst lide – Gud eller far og mor?" vil det svare, at det bedst kan lide far og mor, men dette betyder faktisk, at det også kan lide Gud. Den vigtigste uddannelse finder sted i familien. Man finder ikke lykke og fred noget andet sted. Familien er skabt til at være Himmeriget. Det betyder ikke meget, om et menneske besidder utrolig rigdom og berømmelse, eller ejer hele verden. Hvis det ikke går godt i personens familie, kan han ikke være lykkelig. Himmeriget begynder i familien. Hvis mand og kone er forbundet i sand kærlighed og skaber en ideel familie, forbindes dette direkte til verden.

Jeg så noget interessant, da jeg sad i Danbury fængsel. Vi brugte en bulldozer til at jævne en skråning for at lave en tennisbane. Når det regnede, ventede vi til regnen standsede og fortsatte, når solen kom frem igen. Denne rutine med at starte og stoppe blev ved i månedsvis. På et tidspunkt havde vi en længere periode med regnvej, og vi kunne ikke arbejde i 20 dage. Da regnen klarede op, og vi gik ud for at arbejde igen, fandt vi, at en slags vandfugl havde bygget rede, hvor der nu voksede vandplanter. Stedet var kun nogle få meter fra fangernes sædvanlige motionsrute.

Først lagde vi ikke engang mærke til, at fuglen var der. Dens camouflage var så perfekt, at fuglens fjer nemt kunne forveksles med vandplanterne. Men da fuglen lagde æg, fik vi øje på den inde i græsset. Æggene, den sad på, lignede sorte småsten. Da ungerne kom ud, tog moderfuglen ud for at finde føde og bringe det tilbage til reden for at stoppe det i ungerens næb. Hun fløj dog aldrig direkte til reden, men landede lidt borte og spadserede resten af vejen. Hver gang nærmede hun sig reden fra en ny vinkel. Dette var hendes visdom for at forhindre andre i at opdage redens beliggenhed, og hvor hendes unger var. Ungerne åd føden, som deres mor bragte dem, og voksede sig store. Hvis én af de indsatte kom for tæt på reden, fløj fuglen op og gennede ham væk med sit skarpe næb. Hun var bange for, at nogen skulle gøre ungerne fortræd.

Vandfuglen forstod forældres sande kærlighed. Sand kærlighed er villig til at opgive sit eget liv uden nogen modvilje. Fuglens hjerte, der var villig til at ofre sit eget liv om nødvendigt for at beskytte ungerne, var sand kærlighed. Forældre går kærlighedens vej, uanset hvor vanskelig den bliver. En forælder er rede, om nødvendigt, til at opgive sit eget liv for kærlighedens skyld, dette er sand kærlighed.

Essensen af kærlighed er at bortkaste enhver form for forventning om, at andre skal leve for én selv, og derimod leve for andre og give for helhedens skyld. Kærlighed gives, og derefter glemmer man at have givet og fortsætter igen. Kærlighed gives med glæde. Det er samme følelse, som når en moder lægger sit spædbarn til brystet og lader det amme.

Forældre lider for deres børn, indtil det føles, som om knoglerne er ved at smelte, uden nogensinde at føle, at det er for hårdt arbejde. Sådan elsker de deres børn. Sand kærlighed begynder med Gud og kommer til os fra Gud. Så når forældre siger til deres gifte børn: "Hvis I sætter pris på hinanden, er det på grund af Jeres forældres kærlighed." må børnene være i stand til at svare: "Hvis I ikke havde fundet sådan en god ægtefælle til mig, ved jeg slet ikke, hvad jeg skulle have gjort."

Familien er en bylt af kærlighed. Når vi kommer til Himmeriget og pakker bylten ud, hopper en vidunderlig far og mor ud. Dejlige børn hopper ud. En godhjertet bedstefar og bedstemor hopper ud. Dette er kærlighedsbylten. Familien er det rum, hvor Guds ideal bliver virkeliggjort og det sted, hvor vi kan se fuldførelsen af Guds arbejde. Det er Guds vilje at frembringe en verden, hvor kærligheden er gjort virkelig, og familien er et sted, der flyder over med Guds kærlighed.

Bare det at høre ordet 'familie' får os til at smile. Det er fordi, man i familien bliver overøset med sand kærlighed, der lever for de andre familiemedlemmers skyld. Sand kærlighed giver og glemmer, at den har givet, og giver så igen. Kærlighed, der får forældre til at leve for deres børn og bedsteforældre for børnebørnene, er sand kærlighed. Kærlighed, der får et menneske til at ofre sit eget liv for sit land er også sand kærlighed.

Den fredfyldte familie er Himlens byggesten

Mange mennesker i Vesten lever rigtigt ensomme liv. Deres børn forlader hjemmet, så snart de bliver 18 år, og forældrene ser dem måske blot til jul. Mange børn kunne ikke finde på at besøge deres forældre bare for at se, hvordan de har det. Så snart børnene er blevet gift, bor de for sig selv med deres ægtefæller. Forældrene lever alene, indtil de bliver så gamle, at de ikke længere kan passe sig selv og bliver så flyttet ind på et plejehjem.

Det er forståeligt, at mange mennesker i Vesten misunder Østens kultur. Mange ældre mennesker i Vesten tænker: "I Østen lever bedsteforældrene i familien som senior medlemmer af familien, det må være vidunderligt. Børnene respekterer deres gamle forældre. Det er sådan, det skal være. Hvad nytte er det at ligge på et plejehjem og ikke kunne se sine børn. Man ved end ikke, hvad dag det er i ugen. Man bliver bare holdt i live."

Men uheldigvis er Østens familiestruktur også ved at falde fra hinanden lidt efter lidt. Vi forlader traditionerne, der er nedarvet gennem årtusinder. Vi har bortkastet vore traditionelle klædedragter, gamle madtraditioner og vores familiestruktur. Antallet af ældre borgere, der lever alene, stiger i Korea. Hver gang jeg ser den slags i nyhederne, gør det mig trist. Familien er det sted, hvor generationerne skal leve sammen. Hvis familiemedlemmerne er spredt og forældre bliver ladt alene, er det ikke længere nogen familie. Det udvidede familiesystem er en smuk koreansk tradition.

Jeg anbefaler, at tre generationer lever sammen som en familie. Det siger jeg ikke bare for at fastholde vort lands tradition. Når en mand og kone får et barn, videregiver de alt, hvad de har til barnet. Der er dog en grænse for, hvor meget forældrene kan videreføre. Forældre repræsenterer nutiden og børnene fremtiden, mens bedsteforældrene repræsenterer fortiden. Derfor er det kun når bedsteforældre, forældre og børn lever sammen, at børnene kan arve alle værdierne fra fortid og nutid. At elske og respektere vores bedstefar betyder at arve fortidens historie og lære af den forgangne verden. Børnene lærer kostbar visdom fra deres forældre angående nutiden, mens forældrene forbereder fremtiden ved at elske deres børn.

Bedsteforældrene står i en position, der repræsenterer Gud. Uanset hvor intelligent en ung mand er, kan han ikke vide alle denne store verdens hemmeligheder. Unge mennesker kender ikke alle livets hemmeligheder. De kommer til os i en proces, som vi bliver ældre. Dette er grunden til, at bedstefaderen repræsenterer familiens historie. Bedstefaderen er en værdifuld lærer, som kan videregive al den visdom til børnebørnene, som han har tilegnet sig i løbet af livet ved akkumulering af egne erfaringer.

Gud er verdens ældste bedstefar. Så det at modtage en bedstefars kærlighed og leve for bedstefars skyld er et liv, hvor man forstår Guds kærlighed og det at leve for Ham. Vi må bibeholde en sådan tradition for at åbne Gudsrigets hemmeligheder og modtage Hans kærlighedsskat. Ethvert land, der ignorerer sine gamle mennesker, ignorerer sine rødder,

og mister derved sin nationale karakter. Når efteråret kommer, mister kastanjetræet langsomt fugtigheden, og bladene begynder at falde. Kastanjens ydre skal falder af, og selv den indre skal, der omgiver selve nødden, udtørres. Dette er en livscyklus. Det forholder sig på samme måde med menneskene. Vi er født som spædbørn, vokser op i vore forældres kærlighed, møder vores vidunderlige partner og gifter os. Alt dette sker i livets kæde skabt af kærlighed. Til slut bliver vi ligesom kastanjerne, der tørrer ud om efteråret. Gamle mennesker er ikke en separat kategori af mennesker. Vi bliver alle gamle. Vi bør ikke behandle gamle mennesker respektløst, uanset hvor senile de måtte blive.

Der er et gammelt koreansk ord som siger: "Alt er muligt, hvor der er harmoni i hjemmet." Når der er fred i familien går alt godt. Den fredfyldte familie er byggestenen for Guds Rige. Familien fungerer ved kærlighedens kraft. Hvis vi elsker universet, som vi elsker vores familier, er der intet, der kan standse os fra at bevæge os hen, hvor vi end ønsker det. Gud eksisterer i kærlighedens centrum, som hele universets Forældre. Det er derfor, kærligheden i familien skal forbindes direkte til Gud. Når familien er fuldkommen i kærlighed, vil universet blive fuldkomment.

Ti års tårer smelter en svigerfars hjerte

For ikke så længe siden bragte de koreanske medier en historie om en japansk kvinde, der boede i Milyang, Korea. Hun havde modtaget en hædersbevisning for tro tjeneste til sin koreanske familie. Der stod i artiklen, at kvinden var kommet til Korea som hustru til en koreansk mand, der var blevet introduceret til hende via en vis religiøs gruppe og havde giftet sig med hende på trods af hans families indsigelser. Den japanske kvinde havde med stor hengivenhed taget sig af sin koreanske svigermor, der ikke kunne gå, og af sin aldrende svigerfar. Det var folk i lokalsamfundet, der havde indstillet hende til denne anerkendelse på grund af hendes kærlige omsorg, stod der i artiklen.

Svigermoderen var lammet fra bæltstedet ned, klassificeret af de koreanske sundhedsmyndigheder som den anden sværeste grad af fysisk handicap. Lige fra den første dag efter brylluppet bar svigerdatteren sin svigermor på ryggen til behandling på forskellige hospitaler. Da hun tilbragte så megen tid med at hjælpe sine svigerforældre, fandt hun sjældent tid til at besøge sin egen familie i Japan. Da hun hørte, at hun skulle belønnes for sin indsats, protesterede hun og sagde, at hun bare havde gjort det, der var normalt.

Denne japanske svigerdatter, der kom i nyhederne, var Kazuko Yashima. Hun kom til Korea gennem vores kirkes indsats for internationale og interkulturelle ægteskaber. I disse ægteskaber bliver mænd og kvinder sammenstillet på tværs af religiøse, nationale og racemæssige forskelligheder. Der er mange unge mænd i Koreas landområder, der har svært ved at finde sig en brud. De brude, der kommer til Korea i disse internationale og interkulturelle ægteskaber og gifter sig med unge, koreanske mænd fra landområderne, er betingelsesløse.

De tager sig af deres aldrende svigerforældre, giver deres mænd håb og styrke samt føder og opfostrer børn. De tager ud og lever i de landområder, som koreanerne selv forlader, fordi det er for svært at leve der. Hvilken vidunderlig gerning de gør. Denne plan har nu eksisteret i mere end 30 år.

Tusindvis af kvinder fra andre lande har slået sig ned i Korea gennem denne internationale og interkulturelle ægteskabsplan. I de koreanske landområder, hvor alle de andre unge mennesker er draget til byerne, og hvor man skal lede længe for at høre lyden af barnegråd, er de ældre beboere lykkelige over at se småfolk komme til verden, og de behandler børnene som deres egne børnebørn. I en folkeskole i Choongcheong provinsen, er over halvdelen af de 80 elever børn af de internationale og interkulturelle ægteskaber, der er blevet arrangeret af vores kirke. Skolens rektor har udtalt, at skolen må lukkes, hvis antallet af elever falder, så han beder hver dag til, at vores medlemmer ikke flytter fra egnen. I dag har vi ca. 20.000 børn fra de internationale og interkulturelle ægteskaber i folkeskolerne rundt om i Korea.

Hvert år ved fejringen af Koreas uafhængighed fra Japan, bringer TV-nyhederne historier om meget specielle japanere, der står foran kameraet og beder om forladelse

for de aktioner, deres land gjorde mod Korea under besættelsen. De har ikke personligt begået disse forbrydelser, men de undskylder deres forfædres handlinger. De fleste af disse mennesker er medlemmer af vores kirke, som har nedrevet barriererne mellem nationerne ved indgåelse af internationale og interkulturelle ægteskaber. Takket være deres indsats er murene i de koreanske hjerter, som ellers ser japanerne som fjender, nu væsentligt nedbrudt.

I 1988 var der en veluddannet, ung mand, som ønskede at blive gift. Han bad mig arrangere sit ægteskab og blev sammenstillet med en japansk kvinde. Hans far reagerede dog meget negativt på denne forbindelse. "Af alle kvinder i verden, hvorfor må du absolut gifte dig med en japaner?" udbrød han.

Under den japanske besættelse var faderen blandt de koreanere, der var blevet udskrevet til tvangsarbejde og bragt til en kulmine i Iwate Prefecture i det nordvestlige Japan. Han havde risikeret sit liv ved at flygte fra minen og vandrede til fods over en måned til Shimonoseki, hvor han var i stand til at komme om bord på et skib og sejle tilbage til Korea. Derfor nærede han et enormt had for Japan. Da han hørte nyheden om hans søns giftermål med en japansk kvinde, truede han med at gøre sønnen arveløs.

"Du forråder din familie", sagde han. "Jeg får dit navn fjernet fra vores familieprotokol. Ingen kvinde fra fjendens land vil nogensinde sætte sin fod i dette hus, så tag hende og forsvind. Hun er ikke den rigtige for dig, for mig kan i forsvinde eller dø."

Faderen var helt ubøjelig. Den unge mand gjorde dog det, han holdt for rigtigt og giftede sig med den japanske kvinde og bragte hende til sin hjemby, Nagan i Korea. Faderen nægtede at åbne døren for dem. Efter nogen tid accepterede han dog modstræbende deres ægteskab, men fortsatte med at forfølge og moppe svigerdatteren. Hver gang hun syntes at have vanskeligheder med noget, udbrød han. "Det er intet sammenlignet med hvad dine folk gjorde mod mig. Dette skulle du bare have forventet, da du besluttede at gifte dig ind i vores familie."

Hver gang familien samledes på store festdage, fik svigerfaderen hende placeret nær sig selv, så han kunne fortælle hende om alle de ting, der var blevet gjort imod ham i Iwate kulminen. Hver gang svarede svigerdatteren: "Svigerfar, jeg beder dig om tilgivelse på Japans vegne. Jeg er så ked af det skete. Hun græd og bad om hans tilgivelse." Lige så længe som han luftede sin vrede over for hende, blev hun ved med at lytte til de samme historier, indtil han var færdig. Og hun blev ved med at sige undskyld.

Dette fortsatte i ca. ti år, hvorefter det ophørte. Familiemedlemmerne lagde mærke til, at hans holdning over for svigerdatteren var blevet varmere, og han syntes næsten at kunne lide hende. Så de spurgte ham: "Hvorfor er du blevet så flink over for din svigerdatter? Hun er japaner. Hader du hende ikke mere?"

"Jeg hader hende ikke mere", sagde han. "al det had, der havde ophobet sig i mit hjerte, er nu væk."

”Jeg har faktisk aldrig hadet hende. Jeg skulle bare have luft for hadet, der var i mig efter at være blevet sendt til kulminen. Men på grund af hende er hadet nu forsvundet. Fra nu af vil jeg være sød mod hende, fordi hun er min svigerdatter.”

Svigerdatteren betalte således for japanernes synder. Dette er et eksempel på den vej menneskeheden må gå for ved genløsning at skabe en verden med fred.

Ægteskabets sande betydning

Den hurtigste vej til at skabe ideel verdensfred er gennem internationale og interkulturelle ægteskaber. Det der normalt ville være evigheder, kan blive udrettet over to eller tre generationer ved hjælp af denne type giftermål. Folk bør gifte sig på tværs af nationale og kulturelle grænser med mennesker fra lande, de betragter som deres fjender, således at verdensfreden kan blive oprettet hurtigere. Hvis man tager en ægtefælle fra et andet land, er man halvvejs del af landet, og hvis det drejer sig om et land, hvis folk og kultur man hader, så smelter hadet. Når dette gentages i to eller tre generationer, kan hadet fuldstændigt rykkes op med rode.

Hvide og sorte mennesker vil indgå ægteskab med hinanden; japanere og koreanere med mennesker fra Afrika. Der er allerede millioner af mennesker, der har giftet sig internationalt og interkulturelt. En helt ny slags mennesker bliver født, der ikke er begrænset af hudfarver - hvid, sort eller gul. Jeg taler ikke blot om ægteskaber, der krydser internationale grænser. Det er ligeså vigtigt, at folk gifter sig ind i andre religioner og trosretninger. Det er faktisk vanskeligere at gifte sig med en person af anden religion end anden nationalitet. Selv hvis to religiøse grupper har bekæmpet hinanden i århundreder, er det muligt at bringe harmoni mellem dem ved inter-religiøse giftermål mellem deres tilhængere. I et sådant ægteskab lukker ægtefællerne ikke af for hinanden, blot fordi de er blevet opdraget i forskellige traditioner.

Det vigtigste er at lære de unge mennesker om ægteskabets værdi og hellighed. I dag har Korea én af verdens laveste fødselsprocenter. Det er farligt ikke at få børn. Der er ingen fremtid for et land, der ingen efterkommere har. Jeg siger til de unge, at de skal holde sig seksuelt afholdende, mens de er ugifte, derefter modtage velsignelsen i ægteskab og få mindst tre børn. Børn er Guds velsignelse til os. Når vi får børn og opdrager dem, uddanner vi indbyggere til Guds Rige på Jorden. Derfor er det en synd at leve en umoralsk ungdom og bare abortere eventuelle fostre skabt i denne periode.

Vi gifter os ikke for os selv, men for vores partners skyld. Når vi søger en ægtefælle, er det ikke rigtigt kun at lede efter en person, der er rig og smuk. Mennesker skal leve for hinandens skyld, og dette princip bør også gælde inden for ægteskabet. Uanset hvor dårligt uddannet eller lidt tiltrækkende vores kommende ægtefælle er, bør man gifte sig med et hjerte, der elsker højere, end hvis det drejede sig om den klogeste og smukkeste person i verden. Guds kærlighed er den kostbareste af alle velsignelser. I ægteskabet modtager vi den velsignelse af kærlighed og praktiserer den i vores eget liv. Vi må forstå denne dyrebare mening med ægteskabet og leve vores ægteskabelige liv i sand kærlighed og derved skabe sande familier.

Med det perspektiv bliver verdensfreden ikke et fuldstændig uoverskueligt foretagende. Det begynder med fred i familierne, som skaber fredelige samfund og fjerner konflikten landene imellem. Dette vil føre til verdensfred.

Dette viser, hvor vigtige de familier er, som er intakte, og hvor stort et ansvar de bærer. Den holdning, at "bare jeg selv har det godt, og min familie lever vel, så er jeg tilfreds" er fuldstændig fremmed for mig.

Ægteskabet involverer ikke bare brud og brudgom. Ægteskab skaber et forhold mellem to familier, og det bringer forsoning mellem klaner og lande. Man accepterer hver især den andens kulturforskelligheder, og de to parter kan forene sig og overvinde bitterhed og had, der har akkumuleret sig gennem historien. Når en koreaner og japaner gifter sig med hinanden, bidrager de til forsoningen mellem de to lande, og når en hvid og en sort person gifter sig, bidrager de til forsoning mellem de to racer. Børnene fra sådanne ægteskaber repræsenterer harmoni, fordi de arver slægtslinjen fra to racer. De repræsenterer en ny begyndelse for menneskeheden, der går ud over raceskellene. Når denne fortsætter i nogle generationer, forsvinder separation og fjendtlighed mellem racer og nationer, og menneskeheden kan blive én stor familie, der lever i fred og fordragelighed.

I de senere år har flere koreanere giftet sig med udlændinge, og vi ser flere og flere familier, der er sammensat af forskellige nationaliteter og religioner. Koreanerne har endda skabt et nyt udtryk for dette, nemlig multikulturelle familier. Det er ikke nemt for en mand og kvinde, der er opfostret i forskellige kulturer, at skabe en harmonisk familie og leve med kærlighed for hinanden. Især i Korea, der traditionelt har haft en homogen kultur, må partnerne i sådanne ægteskaber gøre en ekstra indsats for at forstå hinanden og tage sig af hinanden. Grunden til at vores medlemmer, der indgår i internationale og interkulturelle ægteskaber, er succesrige i deres ægteskaber er, at de lever deres liv sammen centreret på Gud. Forskellige sociale velfærdsgrupper i Korea prøver at opmuntre de multikulturelle familier ved at iværksætte kurser i koreansk sprog og kultur. Disse tiltag vil dog være nyttesløse, medmindre vores koncept af ægteskab ændrer sig. Hvis man tænker: "Hvorfor giftede jeg mig med denne mand? Hvis jeg ikke havde giftet mig med denne mand, ville jeg have haft et bedre liv", vil ægteskabet blive et helvede. At få den rette forståelse af ægteskabet er vigtigere end at lære det koreanske sprog og kultur.

Ægteskabet er ikke bare to mennesker i den giftefærdige alder, der kommer sammen og kombinerer deres to liv. Ægteskab er noget, der skabes på basis af offervilje. Manden må leve for konens skyld, og konen må leve for mandens skyld. Når man bliver ved med at leve for ægtefællens skyld, forsvinder ens egoistiske holdninger fuldstændigt. Hjertet, der søger at ofre sig på denne måde, har kærlighed. Kærlighed betyder ikke bare en mand og kvinde, der mødes og har det hyggeligt sammen. Kærlighed er at give sit liv. Hvis du gifter dig, må du være indstillet på at give hele dit liv til din ægtemage.

Sand kærlighed findes i sande familier

Uanset hvor højt en mand og kvinde elsker hinanden, må en fuldendt og lykkelig familie have forældre, der fungerer som en beskyttende barriere omkring hjemmet, og der må være mindst ét højt elsket barn. Når denne beskyttelsesbarriere er stærk, bliver familien en rede af lykke. Selv hvis et menneske opnår stor succes i samfundet, kan hans familie ikke blive lykkelig, hvis denne barriere bryder sammen.

Grundlaget for kærlighed er et hjerte, der ofrer alt for den andens skyld. Grunden til at forældrekærlighed er sand kærlighed er, at forældre er parate til at give deres børn alt, og når de har givet alt, ønsker de at give endnu mere. Forældre, der elsker deres børn, holder ikke regnskab med, hvor meget de har givet til deres børn. Forældre holder ikke rede på, hvor mange sko og sæt tøj de har købt til deres barn, eller derefter fortæller det: "Så mange penge har jeg brugt på dig." I stedet for giver en forælder alting, han ejer til barnet, og siger: "Jeg ville ønske, jeg kunne gøre mere for dig, men dette er desværre det hele."

Som barn fulgte jeg min far rundt, når han plejede sine bi-kolonier, og jeg lagde mærke til, hvordan bierne opførte sig. Når en bi kom flyvende og vejrede duften af en blomst, placerede den sine ben fast på blomsten, så stak den næsen ned i blomsten med bagdelen i vejret og sugede nektaren til sig. Hvis jeg greb om dens hale, gav den ikke slip på blomsten. Den ville hellere risikere livet for at holde fast på blomsten.

Forældrekærligheden, der kultiverer en familie, er som en honningbi, der har fæstnet sig til en blomst. Selv hvis en forælder risikerer at miste livet, ville han aldrig slippe det kærlighedsbånd, der knytter ham/hende til barnet. En forælder kan ofre sit eget liv for barnets skyld. Dette er forældres sande kærlighed. Uanset hvor lang eller farlig vejen måtte være, går forældrene den gladelig. Forældrekærlighed er den største i verden.

Selv hvis et menneske bor i et flot hus og spiser eksotisk mad fra bjergene og havet, bærer det et stort hulrum i hjertet, hvis det er forældreløst. Et menneske, der er opvokset uden forældrekærlighed, føler en ensomhed og tomhed i hjertet, som ikke kan erstattes af noget andet. Familien er det sted, hvor vi kan modtage sand kærlighed og lære om sand kærlighed. Børn der ikke modtager sand kærlighed, mens de er små, lever hele livet i tørst efter kærlighed og lider følelsesmæssigt. Ikke blot det, men de får heller ikke mulighed for at lære den høje, moralske standard, de skal leve op til i familien og samfundet. Sand kærlighed er en værdi, der ikke kan læres noget andet sted end i familien.

En sand familie er et sted, hvor mand og kone elsker hinanden og lever for hinandens skyld, som om ægtefællen var hans eller hendes mor, far eller søskende. Det er et sted, hvor manden elsker sin kone, som han elsker Gud, og konen respekterer sin mand, som hun respekterer Gud. Vi kan ikke forlade vores søskende, uanset hvilke vanskeligheder vi kommer op imod. Heller ikke vores mor. Så ordet skilsmisse burde ikke engang eksistere. Ægtemanden står i stedet for konens far eller ældre bror, ligesom konen aldrig kunne

forlade hendes far eller storebror, kan hun aldrig forlade sin mand. På samme måde burde ægtemanden aldrig forlade sin kone. En sand familie er et sted, hvor hver ægtefælle lever i forvisning om deres partners absolutte værdi.

Det er ligegyldigt, om mand og kone kommer fra forskellige racer eller kulturer. Hvis de har dannet en familie efter at have modtaget Guds kærlighed, kan der ikke komme kulturkonflikter mellem børnene født ind i denne familie. Disse børn vil elske og værdsætte både deres fars og mors kulturer med samme kærlighed, de føler for hver forælder. At løse konflikter i multikulturelle familier er ikke et spørgsmål om at forsyne dem med en særlig viden. Det er derimod et spørgsmål om, at forældrene opdrager deres børn med sand kærlighed. Forældrenes kærlighed trænger ind i børnenes kød og blod, og bliver den gødning, der gør børnene i stand til at acceptere både moderens og faderens land som ét og gør dem til fortræffelige verdensborgere.

Familien er en skole, hvor man lærer menneskekærlighed. De børn, der er opvokset i forældrenes varme kærlighed, går ud i verden og tager sig af andre mennesker i vanskeligheder, som de har lært det derhjemme. Mennesker, der er opvokset under kærlige forhold sammen med deres søskende, vil gå ud i samfundet og dele deres varme hjerter med naboerne. Folk der er opfostret med kærlighed ser på andre mennesker, de møder i verden, som et medlem af deres egen familie. Begyndelsespunktet til en sand familie er et hjerte af kærlighed, der behandler fremmede som familiemedlemmer og deler med dem.

En anden grund til at familien er så vigtig er, at den ekspanderer og bliver til hele verden. En sand familie er grundlaget for at forme et sandt samfund, en sand nation og en sand verden. Det er begyndelsen til verdensfreden eller Guds Rige på Jorden. Forældre kan arbejde for deres børn, indtil knoglerne smelter væk. Men et menneske, hvis hjerte er fyldt med kærlighed, tænker ikke kun på at brødføde sine egne børn. Det er også i stand til at arbejde for andres og for Guds skyld.

Det er i familien, vi modtager så megen kærlighed, at det flyder over vores hjerter. Familien omfavner dens medlemmer og virker som en barriere, men ikke for at forhindre kærligheden fra at slippe ud. Kærligheden i familien bør faktisk flyde over og ud i det omliggende samfund. Uanset hvor megen kærlighed flyder over, vil den aldrig udtømmes i familien. Dette er fordi, den kommer fra Gud. Vi kan blive ved med at udgrave Guds kærlighed, men vil aldrig se bunden. Jo mere vi graver, jo mere kærlighed vælder op som rent kildevand. Når man vokser op i denne kærlighed, kan man kun lede et sandt liv.

Et eftermæle af kærlighed

At leve for helheden og forsvare egne personlige lyster er det sande liv. Denne sandhed forkyndes af alle store religiøse ledere før som nu, fra Øst og Vest, om det drejer sig om Jesus, Buddha eller Profeten Muhammed. Det er en sandhed, der er så vidt bekendt, at den desværre synes at være blevet devalueret. Men tiden og forandringerne i verden kan dog ikke formindske værdien af denne sandhed. Det er fordi kernen i det menneskelige liv aldrig ændres på trods af, at verden omkring os forandrer sig hurtigt.

Den lærer, som står os nærmest, er vort eget hjerte. Vort hjerte er mere kostbart for os end vores nærmeste venner, og mere end vores forældre. Så i løbet af livet må vi med mellemrum spørge vort eget hjerte: "Lever jeg nu et godt liv?" Enhver kan høre sit eget hjerte tale til ham. Hvis man kommer til den erkendelse, at ens eget hjerte er vores mester, så polerer man hjertet og vedligeholder et nært forhold til sit eget hjerte gennem hele livet. Hvis et menneske hører en hulkende lyd fra sit hjerte, må det straks standse sit aktuelle forehavende. Hvad der end gør hjertet ked af det, vil ende med at lede personen i ulykke.

For at et menneske kan polere sit hjerte, så det bliver klart som krystal, er det nødvendigt at tilbringe tid i direkte konversation med hjertet i uforstyrrede omgivelser, hvor det kan fokusere. Det er en tid i intensiv ensomhed, men det øjeblik, vi kommer nær vort eget hjerte er som bøn og meditation. Det er et tidspunkt, hvor vi kan tage ejerskab af vore egne hjerter. Når vi isolerer os fra verdens støj og tillader vore tanker at berolige sig, kan vi se ind i den dybeste del af vore egne hjerter. Det tager lang tid og indsats at komme helt ned til bunden af hjertet. Det kan ikke ske på én dag.

Ligesom kærlighed ikke eksisterer for vores egen skyld, er lykke og fred heller ikke kun for os selv. Ligesom kærlighed aldrig kan eksistere uden en partner, kan lykke og fred heller ikke eksistere uden en partner. Alle disse ting kan kun eksistere i et forhold med en partner. Man kan intet bedrive ved at leve alene. Vi kan ikke blive lykkelige alene eller tale om fred alene. Eftersom det er partneren, der gør os i stand til at opleve lykke og fred, er partneren vigtigere end én selv.

Måske har I set en mor, der bærer sit spædbarn på ryggen og sidder ved indgangen til undergrundsbanen i Seoul og sælger hjemmelavede snacks til folk, der passerer forbi. For at være på pletten når myldretiden begynder om morgenen, har hun måske tilbragt hele natten med at forberede snacks'ene og sætter det klynkende barn på ryggen for at nå til stationen. Folk, der passerer forbi, siger måske: "Åh, det ville være meget nemmere for dig, hvis du ikke havde barnet at tage dig af." Men moderen lever og ånder for det barn. Barnet på moderens ryg er hendes formål med livet.

I dag kan man forvente at leve ca. 80 år. Firs år i glæde, vrede, sorg, lykke og alle de andre følelser blandet sammen lyder som lang tid. Men når vi skærer den tid fra, hvor vi sover, arbejder, spiser og derefter taler, griner og har det sjovt med andre, deltager i

bryllupper og begravelser, og ligger syg i sengen er der kun syv år tilbage. Et menneske lever måske 80 år, men tilbringer kun ca. syv år for andre.

Livet er som et elastikbånd. Syv år givet til to forskellige mennesker, kan både opleves som syv eller som halvfjerds år. Tiden i sig selv er tom. Vi må fylde ting i den. Det samme gælder for et menneskes liv. Enhver ønsker et liv med et behageligt sted at sove og god mad at spise. Men det alene at sove og spise, betyder simpelthen at lade livet glide forbi. Når et menneske har udlevet sit liv på Jorden og dets legeme bliver lagt i graven, bliver al velstand og ære ikke til andet end bobler, der straks forsvinder. Kun de syv år det levede for andre vil blive husket af eftertiden. De syv år er det eneste spor, man efterlader sig i verden efter 80 års liv.

Vi kommer ikke ind i denne verden eller forlader den på vores egen foranledning. Vi er ikke i stand til at vælge vores egen skæbne. Vi bliver født, skønt vi ikke selv valgte det. Vi lever, skønt vi ikke valgte at leve. Vi dør, skønt vi ikke valgte at dø. Vi er ikke herrer over vort eget liv, så hvordan kan vi prale af at være bedre end andre? Vi kan ikke fødes ved eget ønske, eje noget for evigt, eller undgå døden. Så det er ret ynkeligt at prale af noget som helst.

Selv hvis vi hæver os til en højere position end andre, bliver æren kun midlertidig. Selv hvis vi samler flere ejendele end andre, må vi efterlade dem alle sammen ved dødens port. Penge, ære og viden forlader os alt sammen med tiden og forsvinder som årene går. Uanset hvor nobelt og stort et menneske er, slutter hans liv dog ynkværdigt i det øjeblik, han mister grebet om sin livslinje.

Mennesket har altid kæmpet for at forstå, hvem det er og meningen med livet. Vi må forstå, at ligesom vi blev født uafhængigt af vores egen vilje, er det heller ikke meningen, at vi kun lever livet for vores egen skyld. Så svaret på spørgsmålet om, hvordan vi bør leve livet er enkelt. Vi blev født i kærlighed, så vi må leve ved at rejse på kærlighedens vej. Vort liv blev skabt ved modtagelsen af grænseløs kærlighed fra vores forældre, så vi må leve hele vores liv i tilbagebetaling af den kærlighed. I løbet af vores liv er det den eneste værdi, vi selv kan vælge. Succes eller fiasko i livet afhænger af, hvor megen kærlighed vi var i stand til at klemme ind i de firs år, der blev givet os.

På et tidspunkt vil vi alle trække vores fysiske krop af, ligesom af gammel beklædning, og dø. På koreansk bruger man tit udtrykket "at returnere" for at dø. At returnere betyder at tage tilbage, til hvor man kom fra. Det vil sige at tage tilbage til vores fundamentale rødder. Alt i universet bevæger sig i cykler. Den hvide sne, der samler sig på bjergene, smelter og flyder ned ad bjergskrånningen, først som et vandløb, derefter som en flod, for til sidst at flyde ud i havet. Vandet, der flyder ud i havet, absorberer varmen fra solens stråler, bliver til vanddamp og går tilbage op i himlen for at forberede sig til at blive enten snefnug eller regndråber. Det at returnere til vor oprindelse på denne måde kaldes at dø. Hvor er det så, at vi mennesker returnerer til, når vi dør? Kroppen og hjertet forenes for at skabe menneskeliv, og døden er det at aflægge kroppen. Så vi returnerer til det sted, hvor hjertet kom fra.

Man kan ikke tale om livet uden også at tale om døden. Vi må forstå nøjagtigt, hvad døden er, selv hvis det kun er for at forstå formålet med livet. Den type liv, som har sand værdi, kan kun forstås af det menneske, som har oplevet en svær situation, hvor døden syntes forestående og han råbte til Himlen i desperation, og tiggede om at få lov til at leve bare en enkelt dag mere. Når hver dag er så kostbar, hvordan bør vi så leve hver af dem? Hvad er det, vi må udrette, inden vi krydser over på den anden side?

Det vigtigste er at undlade at synde og at leve et liv uden skygger. Der bliver debatteret meget religiøst og filosofisk om, hvad der udgør synd, men det er klart, at vi ikke bør handle mod vores samvittighed. Gør vi noget, der giver os dårlig samvittighed, efterlader det altid en skygge i hjertet.

Det næst vigtigste er at arbejde væsentligt mere end andre. Vort liv har en grænse, om den er tres år, halvfjerds eller hvilken som helst anden tidsperiode. Afhængigt af hvordan vi bruger den tid, kan vi leve et liv, der er to-tre gange mere frugtbart end andres. Hvis man opdeler sit liv i afsnit, og derefter lever hvert afsnit på en meningsfuld måde, bliver vort liv i sandhed værdifuldt. Lev livet i hengivenhed og flid, med det mål at plante to-tre træer på den tid det ellers tager andre at plante ét træ.

Lev ikke blot for dig selv. Man må leve ikke for sig selv, men for andre: mere for naboerne end for din egen familie, mere for verden end for dit eget land. Al synd i verden stammer fra, at man sætter individualiteten først. Individuelle ønsker og ambitioner skader et menneskes naboer og ødelægger samfundet som hele.

Alt i denne verden vil til sidst forgå. De forældre vi elsker, den mand eller kone vi elsker, og de børn vi elsker vil en dag gå bort. Alt hvad der resterer ved livets ende er døden. Når et menneske dør, er der kun mindet tilbage.

Tænk et øjeblik over, hvad du kunne gøre for at have levet et værdifuldt liv. Ejendelene og den sociale position, du har akkumuleret gennem livet, vil forsvinde. Når man krydser dødens flod, har den slags ting ingen betydning. Fordi vi blev født i kærlighed og levede vores liv i kærlighed, er kærlighed også den eneste ting, der forbliver hos os, når vi ligger i graven. Vi modtager vores liv i kærlighed, lever ved at udveksle kærlighed og returnerer til kærlighedens centrum. Det er vigtigt, at vi lever vort liv på en sådan måde, at vi kan efterlade mindet om kærlighed, når vi er gået bort.

Kapitel 6 - Kærlighed vil bringe forening

Religionens kraft til at omvende mennesker til godhed

Den 2. august 1990 invaderede den irakiske præsident, Saddam Hussein, Kuwait og antændte dermed muligheden for krig i den Persiske Golf. Dette område har længe været et brændpunkt, og jeg kunne se, at verden var ved at blive fejet ind i en krig. Jeg konkluderede, at kristne og muslimske ledere burde mødes for at standse denne konflikt, og reagerede straks for at gøre alt for at standse en krig, hvor mange uskyldige mennesker helt sikkert ville komme til at lade livet.

Den 2. oktober indkaldte jeg med kort varsel til en krisekonference i 'Council for the World's Religions' (Rådet for Verdensreligionerne) i Cairo, Ægypten og leverede et indtrængende budskab om fred til de mest fremtrædende, åndelige autoriteter i Mellemøsten og den muslimske verden. Nogle undrede sig over, hvorfor en person som jeg, uden åbenlys tilknytning til Mellemøsten, ville tage initiativ til en sådan konference, men for mig er det enkelt. Jeg tror på, at alle religioner bør bidrage til verdensfreden. En konflikt mellem Kristendommen og Islam ville være meget værre end konflikten mellem demokrati og kommunismen. Der er intet mere skrækindgydende end religionskrige.

Jeg sendte bud til Præsident George H.W. Bush, der allerede havde forsøgt at begrænse konflikten, og bønfuldt ham om at undgå en krig med den arabiske verden, og i stedet arbejde på Saddam Husseins tilbagetræden gennem diplomatiske metoder. Fra Præsident Bush's synspunkt gik han i krig med Irak, men fra muslimernes synspunkt står religion i en højere position end den nationale stat. Jeg frygtede meget, at hvis Irak blev angrebet, ville hele den arabiske verden slutte sig sammen mod USA og den kristne verden.

Vores krisekonference i Cairo involverede øverste, muslimske ledere og stor-muftier fra ni lande, deriblandt stor-muftierne fra Syrien og Yemen. Det centrale på mødet var min desperate appel til den arabiske og muslimske verden om ikke at støtte Saddam Husseins påstand om, at det drejede sig om en hellig krig. Hvorvidt USA eller Irak vandt krigen, ville ikke have nogen betydning, når bomberne regnede ned og ødelagde huse, skoler og kostbare, uskyldige liv.

Cairo konferencen var blot én af vores mange fredsaktiviteter. Hver gang der viste sig tegn på krise i Mellemøsten har vores medlemmer modigt arbejdet i farlige områder med livet som indsats. I årevis har vores medlemmer arbejdet for fred under vold og terror i Israel og Palæstina og i samarbejde med andre store organisationer. De har stået parat til at rejse af sted med et øjeblikks varsel.

Den 11. september 2001 blev vi alle opfyldt af forfærdelse, da World Trade Centerets to tårne i New York City blev ødelagt af terrorister. Nogle mennesker mener, det var et uundgåeligt sammenstød mellem Islam og Kristendommen. Men jeg har et andet perspektiv. Islam og Kristendommen er ikke religioner til konflikt og konfrontation. De

lægger begge vægt på fred. Efter min mening, er det en fordom, når man stempler hele Islam som radikal, ligesom det er en fordom, at Islam og Kristendommen er fundamentalt forskellige. Kernen i alle religioner er den samme.

Straks efter tårnenes fald, organiserede jeg religiøse ledere fra New York og resten af USA for at bede og drage omsorg for ofrene og respondenterne ved Ground Zero. Derefter indkaldte jeg til en stor fredskonference for alle trosretninger i oktober 2001 i New York City. Det var den første internationale forsamling i New York efter tragedien.

Disse dramatiske bidrag til fred i krigstider, er ikke opstået fra intet. I årtier har jeg indsat mig med hele mit hjerte for at skabe harmoni mellem religionerne. Det er på dette fundament, vi har mange store religiøse lederes tillid. De rejste til Israel under Intifada (den Nationale Opstand) og til New York efter 9/11 angrebene.

I 1984 sammenbragte vi omkring 40 religiøse lærde, og bad dem sammenligne læresætningerne, der forekommer i Kristendommens, Islams, Buddhismens og andre store verdensreligioners hellige skrifter. Den bog, der resulterede af deres indsats, var 'World Scripture' (Verdens Hellige Skrifter): En Sammenlignende Antologi med Hellige Tekster, der blev udgivet i 1991. De fandt bl.a., at mere end 70% af de hellige tekster fra forskellige religioner udtrykker samme eller lignende budskaber og begreber. De resterende 30% er hver enkelt religions unikke lære. Dette betyder altså, at hovedparten af de store religioners centrale budskab er det samme. Det samme gælder for religiøse skikke. Udadtill ser vi nogle bærer turban, andre hænger perler om halsen, mens atter andre et kors, men de søger alle universets fundamentale sandheder og forsøger at forstå den Guddommeliges vilje.

Sommetider slutter folk venskab bare på basis af en fælles hobby. Når to fremmede mødes og finder ud af, at de kommer fra samme hjemby, kan de straks kommunikere med hinanden, som om de havde kendt hinanden i årtier. Derfor er det så tragisk, at religioner, som har 70% tilfælles, stadig kæmper med at forstå og kommunikere med hinanden. De burde tale sammen om det, de har til fælles og tage hinanden ved hånden. Men i stedet fremhæver de forskellighederne og kritiserer hinanden.

Alle religioner i verden taler om fred og kærlighed, og dog bekæmper de hinanden for at opnå fred og kærlighed. Israel og Palæstina taler om fred og retfærdighed, og dog bruger begge parter vold, indtil børn bløder og dør. Jødedommen, Israels religion, er en fredsreligion, men det samme er gældende for Islam.

Fra vores erfaring ved udarbejdelsen af 'World Scripture' kom vi til den konklusion, at det ikke er verdensreligionerne, der er noget galt med, men måden de bliver undervist på. Dårlig undervisning af troen bringer fordomme, og fordomme leder til konflikt. Muslimerne blev stemplet som terrorister efter 9/11 angrebet, men hovedparten af disse almindelige, troende familier er fredselskende mennesker ligesom os andre.

Afdøde Yassir Arafat ledede palæstinenserne i lang tid. Som alle politiske ledere håbede han også på fred, men han blev samtidig forbundet med vold i regionen. Som formand for PLO, personificerede Arafat ønsket om at Gazastriben og Vestbredden fik

status som en uafhængig, palæstinensisk stat. Mange mente, at han senere ændrede kurs og begyndte at modarbejde de ekstreme organisationers aktiviteter, da han kom til magten som præsident for den Palæstinensiske Nationale Myndighed i 1996.

Med det formål at søge fred i Mellemøsten, kommunikerede jeg selv med Arafat ved 12 forskellige lejligheder. Naturligvis var mine ord til ham altid de samme. Guds vej er altid harmoniens vej for at opnå fred.

Vejen til Arafats kontor var bogstaveligt talt fuld af forhindringer. Man måtte passere mellem stærkt bevæbnede vagter og lade sig kropsundersøge mindst tre gange på vejen til hans kontor. Men da vores medlemmer ankom, blev de varmt modtaget af Arafat, der havde sin karakteristiske *keffiyeh* (traditionelle hovedbeklædning) på hovedet.

Den slags forhold udvikles ikke bare på et par dage. De kom fra alle de år, vi indsatte os oprigtigt for fred i Mellemøsten. Det var vores anstrengende, livsfarlige indsats i de terrormramte konfliktområder, der havde lagt grunden for den velkomst, vi mødte fra religiøse og politiske ledere på alle niveauer. Det kostede mange ressourcer, men til sidst kunne vi vinde både Arafats og israelske topledere tillid, hvilket tillod os at spille en mæglerrolle under konfliktsudbruddene i Mellemøsten.

Jeg satte fod i Jerusalem for første gang i 1965. Det var før Seksdages-krigen, og Jerusalem var stadig under Jordans territoriale herredømme. Jeg tog til Olivenbjerget, hvor Jesus græd tårer af blod, mens han bad, lige før han blev ført for Pontius Pilatus' domstol. Allerede dengang eksisterede Olivenbjerget. Jeg lagde hånden på et 2.000 år gammelt oliventræ, der må have været vidne til Jesu bøn den nat. Jeg satte tre søm i det træ, der repræsenterede Jødedommen, Kristendommen og Islam og bad for den dag, hvor disse religioner kan forenes. Der bliver ingen verdensfred, med mindre Jødedommen, Kristendommen og Islam bliver forenet. De tre søm sidder der stadig, og verdensfreden er stadig meget fjern.

Jødedommen, Islam og Kristendommen står skarpt adskilt fra hinanden i vores verden i dag, skønt de stammer fra samme rod. Spørgsmålet, der holder dem splittet, er deres forskellige opfattelse af Jesus. For at adressere dette problem, bad jeg de kristne den 19. maj 2003 om at lægge mindre vægt på korset i forhold til de andre abrahamiske trosretninger. Derfor forrettede vi en ceremoni, hvor vi nedtog korset. Vi bragte et kors fra Amerika, der hovedsageligt er et kristent land, og begravede det på blodmarken i Israel. Det er det stykke land, som det fortælles, at Judas Iskariot købte med de 30 sølvmonter, han modtog for at forråde Jesus.

Den 23. december samme år forsamledes 3.000 fredsambassadører fra over hele verden, på tværs af religiøse forskelligheder, sammen med 17.000 israelere og palæstinensere i Jerusalems Uafhængighedspark, for symbolsk at fjerne tornekronen fra Jesu hoved og erstatte den med en fredskrone. Derefter gik de gennem Jerusalem i en fredsmarch. De lokale myndigheder gav tilladelse til vores aktiviteter under beskyttelse, og både palæstinensiske og israelske familier støttede fredsmarchen ved at sætte lys foran deres hjem.

Under den march, der blev transmitteret direkte over Internettet til hele verden, proklamerede jeg, at Jesu autoritet som Fredskonge var blevet genoprettet. Efter århundreders misforståelser og splittelse, blev der skabt basis for, at Kristendommen, Jødedommen og Islam kunne bilægge deres stridigheder.

Al-Aqsa moskéen i Jerusalem er den tredje helligste moské i Islam efter den i Mekka og den i Medina. Det siges, at Profeten Muhammed steg til himmels fra dette sted. Kun vores blandede religiøse gruppe blev budt velkommen i alle dele af bygningen. Moskéens ledere førte de kristne og jødiske ledere, som havde deltaget i fredsmarchen, ind i moskéens helligste rum. Vi var i stand til at åbne en dør, der ellers har været holdt låst, og forberedte vejen for mange muslimske ledere til at kommunikere på et nyt niveau med deres kristne og jødiske brødre og søstre.

Mennesker kan lide fred, men de kan også godt lide konflikt. Mennesker kan tage de blideste dyr og få dem til at kæmpe mod hinanden. De kan få kamphaner til at rejse kammen og hakke hinanden med deres skarpe næb, indtil kødet flænses. Derefter vender disse mennesker sig om og siger til deres børn: "Lad være med at slås, leg pænt."

Til syvende og sidst er den fundamentale grund for krig hverken religion eller race. Det er noget, der ligger dybt i den menneskelige natur. I dag ynder folk at placere grundene til bevæbnede konflikter hos videnskaben eller økonomien, men det egentlige, fundamentale problem ligger hos mennesket selv.

Religionens rolle er at vende menneskenes hjerter om til godhed og udslette den onde natur, som finder velbehag i vold. Se på verdens hovedreligioner. De har alle verdensfred som deres ideal. De ønsker alle at se Guds Rige, Utopia, eller Paradis. Religionerne har forskellige navne for dette ideal, men de søger i bund og grund alle den samme verden. Der findes mange religioner i verden, og mange af dem er splittet i utallige fraktioner og trosretninger, men de deler grundlæggende det samme håb. De ønsker at se Guds Rige og verdensfreden. Det menneskelige hjerte er blevet revet i itu af vold og fjendtlighed. Kærlighedens Rige må hele dette.

Floden afviser ikke de bække, der tilstrømmer den

I dag trives egoismen som aldrig før. Men ironisk nok bliver individet ødelagt af dette, og ikke blot individet, men også mennesker omkring det og nationen som helhed. Den største hindring til verdensfreden er griskheden i menneskenes hjerter. Det begynder i den enkelte person og spreder sig til hele nationen. Hjerter, der er skjoldet af griskhed, forårsager splittelse og konflikt på alle niveauer. Utallige mennesker gennem historien har udgydt blod og er omkommet i konflikter, der opstod som resultat af griskhed.

For at fjerne sådanne konflikter, er der brug for en stor revolution, der kan ændre de fejltagtige værdier og tænkemåder, som er så udbredte i verden i dag. De komplekse problemer, vores samfund står over for i dag, kan løses hurtigt, hvis der bare sker en revolution i folks holdninger. Hvis hver enkelt og hele nationen begynder at bekymre sig for andre og samarbejde med andre, kunne det moderne samfunds problemer alle løses.

Hele mit liv har jeg kæmpet for freden. Hver gang jeg hører ordet "fred" bliver jeg rørt til tårer. Jeg får tårer i øjnene, stemmen bliver grådkvalt, og jeg har svært ved at synke maden. Det bevæger mig så dybt, bare det at forestille mig den dag, når hele verden er forenet og begynder at nyde freden. Det er fredens natur. Den forbinder mennesker, som tænker forskelligt, er af forskellig race og taler forskellige sprog. Vore hjerter længes efter den verden og gemmer på håbet om virkeliggørelsen heraf.

Det kræver dog konkret handling og ikke blot vage drømme. Det har ikke altid været nemt at forfølge freden. Og det har heller ikke altid været nemt at skabe en fredsbevægelse. Der har stået mange forhindringer i vejen, og det har krævet store summer af penge. Jeg har dog ikke gjort det til egen ære, ej heller for økonomisk vinding. Hvad jeg har gjort er at vie hele min indsats, så vi kan få en verden, hvor freden kan sætte stærke og sande rødder. Al den tid jeg har udført dette arbejde, har jeg aldrig følt mig ensom. Det er fordi freden til syvende og sidst er hvert menneskes ønske. Det er dog underligt, at skønt alle ønsker sig fred, har den stadig ikke indfundet sig.

Det er nemt nok at tale om fred, men at realisere den er ikke så let. Det er fordi folk tilsidesætter den mest elementære sandhed, der er nødvendig for at opnå verdensfreden. De foregiver ikke at kende til den. Før vi begynder at tale om fred mellem mennesker eller nationer, må vi først tale om fred mellem os selv og Gud.

Hver religion i dag betragter sig selv som den ypperste og ser ned på eller fornægter andre religioner. Det er forkert at sætte barrierer op imod andre religioner og trosretninger.

En religion er som en bred flod, der flyder mod en ideel, fredelig verden. Floden løber en lang strækning, før den når fredens store vidder. På dens vej støder mange vandløb til. Bækkene ophører med at være små bække, der hvor de møder floden. Fra det punkt bliver de en del af floden. Sådan bliver de til ét.

Floden afviser ikke nogen af de vandløb, der tilflyder den. Den accepterer dem alle. Den favner alle vandløbene og danner én eneste strøm, som den fortsætter mod havet.

Menneskene i dag forstår ikke denne enkle sandhed. De utallige religioner og trosretninger, der eksisterer i dag, bør være som vandløbene, der søger floden og flyder sammen med den. Vandløbene kan spore deres oprindelse til forskellige kilder, men de skal alle til samme destination. De søger alle den ideelle, fredfyldte verden.

Der bliver aldrig fred i verden, før vi nedriver de mure, der eksisterer mellem religionerne. Gennem årtusinder har religioner tilknyttet sig etniske grupper og er således omgivet af høje, kulturelle mure. At nedrive disse er en ekstremt vanskelig opgave. I årtusinder har hver religion omgivet sig med disse høje mure og insisteret på at være den eneste sande religion. I nogle tilfælde har religioner udvidet deres indflydelse og startet krig med andre religioner. De har misbrugt Guds navn, hvor det ikke havde noget at gøre med Hans vilje.

Guds vilje er fred. En verden splittet af forskelle i nationalitet, race og religion, hvor mennesker angriber og bekæmper hinanden og udgyder hinandens blod, er ikke det Gud ønsker at se. Når vi udgyder blod og bekriger hinanden i Hans navn, tilføjer vi Ham kun smerte. Det er menneskenes begær om at fremme egen velstand og hæder, som har skabt denne forrevne verden. Dette repræsenterer ikke Guds vilje. Gud har helt klart åbenbaret mig dette. Jeg er kun hans 'stik-i-rend-dreng', som modtager Hans ord og udfører dem for Ham på Jorden.

Vejen til at bringe verdensfred og forene religioner og racer har været udmattende. Jeg blev ofte afvist af andre, eller mine egne evner kom til kort. Alligevel kunne jeg ikke opgive min mission. Når medlemmer og kolleger, som arbejdede med mig, klagede sig i smerte grundet opgavens vanskelighed, kunne jeg næsten blive misundelige på dem.

"Hvis du beslutter, at denne vej ikke er for dig, kan du vælge at stoppe og gå tilbage", sagde jeg til dem, eller "hvis du prøver og prøver og det stadig ikke lykkes, har du muligheden for at dø i forsøget." "Men I burde have medlidenhed med mig, for jeg har ikke den slags valgmuligheder" sagde jeg.

Der findes ca. 200 lande i denne verden. For at alle disse lande kan leve fredeligt sammen, er religionens magt absolut nødvendig. Religionens magt er i den kærlighed, som strømmer fra den. Jeg er et religiøst menneske, hvis rolle det er at udtrykke kærlighed, så det er naturligt for mig at arbejde for verdensfreden. Der er ingen forskel mellem Islam og Kristendommen med hensyn til deres overbevisning om at skabe verdensfred.

I Amerika leder jeg en bevægelse for fred, som sammenbringer 20.000 gejstlige uden hensyn til trosretning. I denne bevægelse diskuterer vi måder hvorpå Kristendommen, Islam, Jødedommen, Buddhismen og andre verdensreligioner kan forenes. Vi helliger hele vores arbejde på at ændre menneskenes forhærdede hjerter.

Mit formål er det samme i dag, som det var i går, nemlig at skabe en forenet verden med Gud som centrum. En verden forenet som én eneste nation uden grænser. Hele menneskeheden skal være borgere af dette land, og vi vil alle have samme kultur med

kærlighed. Der vil ikke være mulighed for splittelse eller konflikter i en forenet verden, så dette vil markere begyndelsen til en verden med sand fred.

”Tillad religionsfrihed i Sovjetunionen”

En del materialistiske teorier er almindeligt accepteret, men ikke bevist. En af dem er Darwins evolutionsteori. En anden kommer fra Karl Marx' bøger. Den tanke, at ånden kommer fra materien er fuldstændig forkert helt ned til roden. Menneskene blev skabt af Gud, og alle skabninger er forenede væsener med både et fysisk og åndeligt aspekt. Kort og godt, kærnen i den kommunistiske teori og filosofi er helt forkert.

Da jeg studerede i Japan, arbejdede jeg sammen med kommunister for Koreas uafhængighed. De var mine gode venner og rede til om nødvendigt at lade livet for vort lands uafhængighed; men vores tankegang var fundamentalt forskellig. Så da uafhængigheden var opnået, gik vi hver til sit.

Jeg er imod kommunismens historiske materialisme. Jeg har ledet en bevægelse til sejr over kommunismen over hele verden. Jeg har rådgivet flere amerikanske præsidenter om at beskytte den frie verden og stå op imod den kommunistiske strategi, om at hele verden skal være rød. Kommunistiske lande, der ikke brød sig om mine aktioner, forsøgte at fjerne mig med vold, men jeg hader dem ikke af den grund. Jeg ser dem heller ikke som mine fjender. Jeg er imod kommunismens filosofi og ideologi, men jeg har aldrig hadet menneskene bagved. Gud ønsker at bringe alle mennesker, også kommunisterne, til Hans enhed.

Således var mit besøg til Moskva i april 1990 for at møde Præsident Mikhail Gorbatsjov og mit besøg til Pyongyang det følgende år for at møde Præsident Kim Il Sung ikke almindelige rejser. Begge blev foretaget med mit liv som indsats. Det var min skæbne at tage på disse rejser for at forkynde Himlens vilje til disse mænd. Jeg sagde allerede mange år tidligere halvvejs i sjov, at 'Moscow' udtalt på engelsk lyder som 'must go', dvs jeg måtte tage af sted.

Jeg havde længe haft en bestemt holdning til kommunismen. Jeg kunne forudse, at man ville kunne begynde at se tegn på kommunismens fald ca. 60 år efter Bolshevik-revolutionen, og at det sovjetiske system ville falde i 1987, revolutionens 70. jubilæum. Derfor blev jeg begejstret i 1984, da jeg hørte at dr. Morton Kaplan, en berømt politisk videnskabsmand fra University of Chicago foreslog at holde en international konference under titlen: 'Sovjetimperiets Fald'. Jeg bad ham komme og besøge mig i Danbury fængsel, så vi kunne diskutere detaljerne. Det første jeg bad ham om ved mødet var, at han erklærede 'Enden på Sovjetisk kommunisme' inden den 15. august af samme år.

Dr. Kaplan svarede, "Erklære enden på Sovjetisk kommunisme? Det ville være alt for risikabelt" og lod mig forstå, at han ikke havde lyst til at gøre dette. I 1985, da konferencen skulle finde sted, syntes Sovjetunionen at vokse i sin indflydelse på hele verden, og der var ingen ydre tegne på dets nedgang. Den sidste flamme lyste stærkest.

Det var således naturligt, at Dr. Kaplan var tilbageholdende. Hvis han kom med en sådan bekendtgørelse, og den senere viste sig at være forkert, kunne hans omdømme som lærd blive ødelagt natten over.

"Pastor Moon" sagde han, "Jeg tror Dem, når De siger, at Sovjetisk kommunisme vil falde. Men jeg tror ikke, det sker lige med det første. Så i stedet for at erklære "Enden på Sovjetisk kommunisme" hvad med at sige "Den sovjetiske kommunismes nedgang".

Jeg blev rasende, da han foreslog at blødgøre konferencens titel og bruge noget andet end "Det Sovjetiske Imperiums Fald". Det var et kompromis, jeg ikke kunne acceptere. Jeg følte stærkt, at hvis et menneske har en overbevisning, bør han være modig og bruge al sin energi på at kæmpe for den, selv hvis han er bange for det.

"Dr. Kaplan", sagde jeg, "Hvad mener De?" Når jeg beder Dem erklære enden på kommunismen, er det fordi jeg har en god grund. Den dag De erklærer enden på kommunismen, vil det reducere Sovjetunionens momentum og være med til at forårsage et fredsommeligt kollaps. "Hvad tøver De for?"

Til slut erklærede Dr. Kaplan "Enden på Sovjetisk kommunisme" ved en PWPA (Professors World Peace Academy) konference, afholdt i Genève under titlen "Det Sovjetiske Imperiums fald": Prospekter for overgangen til en ny tid efter et Sovjetisk herredømme." Dette var noget, ingen andre havde turdet overveje indtil da.

Da Schweiz var et neutralt land, var Genève et vigtigt fokusområde for den Sovjetiske Komité for Statssikkerhed (KGB), og mange KGB agenter arbejdede derfra for at udføre spionage og terroraktiviteter rundt om i verden. Intercontinental Hotel, hvor PWPA konferencen blev afholdt, lå lige over for den sovjetiske ambassade, så jeg kan godt forestille mig, hvor nervøs Dr. Kaplan må have følt sig. Nogle få år senere blev han dog kendt som den akademiker, der først havde forudsagt enden på den sovjetiske kommunisme.

I april 1990 indkaldte jeg til en international mediekonference i Moskva. Helt uventet behandlede den sovjetiske regering mig allerede fra lufthavnen på samme niveau som statsledere. Vi blev transporteret til Moskvas bymidte med politiledsaget bilkortege. Vognen, jeg sad i, kørte på den gule del af vejen, der ellers kun blev brugt af Præsidenten selv samt hans statsgæster. Dette skete før Sovjetunionens fald, men regeringen gav mig denne exceptionelle behandling, skønt jeg var anti-kommunist.

Under konferencen roste jeg i min tale tiltagene for *perestroika* (omstrukturering). Jeg sagde, at denne revolution må være blodløs og være en åndelig revolution. Formålet for mit besøg var at deltage i den internationale mediekonference, men i mit hoved var jeg fokuseret på at møde Præsident Gorbatsjov.

På det tidspunkt var Præsident Gorbatsjov populær i Sovjetunionen på grund af hans succes med *perestroika*-politikken. Over årene har jeg været i stand til at møde adskillige amerikanske præsidenter, men at få et møde i stand med Præsident Gorbatsjov var meget vanskeligere. Jeg følte, at selv ét eneste møde kunne blive svært at opnå. Jeg havde et budskab til ham, og det var vigtigt at møde ham personligt. Han var i gang med at reformere Sovjetunionen, hvilket satte frihedsvindene i gang derovre, men som tiden gik, blev det klart, at Gorbatsjov sikkert selv ville blive skydeskive for reform. Hvis situationen blev overladt til sig selv, ville han være i stor fare.

"Hvis han ikke møder mig, har han ingen mulighed for at nå til bølgen af Himlens velsignelse, og han vil ikke vare længe."

Måske hørte han dette udtryk for min ængstelse, for den følgende dag inviterede han mig til Kreml Paladset. Jeg blev kørt i limousine, stillet til rådighed af den Sovjetiske regering, og endte dybt inde i Kreml. Da min kone og jeg kom ind i præsidentkontoret satte vi os ned, og Sovjetunionens kabinet ministre satte sig ved siden af os. Præsident Gorbatsjov smilede bredt og gav os en energisk forklaring på succeserne med hans *perestroika*-politik. Derefter viste han mig ind i et forværelse, hvor vi talte sammen alene. Jeg benyttede denne lejlighed til at give ham det følgende budskab:

"Hr. Præsident, De har allerede opnået megen succes gennem *perestroika*, men det alene vil ikke være nok reform. De må straks tillade religionsfrihed i Sovjetunionen. Hvis De blot forsøger at reformere den materielle verden uden at involvere Gud, vil *perestroika* være dødsdømt. Kommunismen er snart færdig. Den eneste måde at frelse denne nation på er at tillade religionsfrihed. Tiden er nu kommet, hvor De bør handle med samme mod, som De udviste ved at reformere Sovjetunionen, og således blive en verdenspræsident, der arbejder for verdensfreden."

Præsident Gorbatsjovs ansigt blev hårdt, da han hørte ordet religionsfrihed, som om han ikke havde forventet dette. Men som man kan forvente af den mand, som tillod foreningen af Tyskland, mildnedes hans ansigtsudtryk hurtigt igen, og han accepterede sobert mine ord til ham. Jeg fortsatte og sagde: "Sydkorea og Sovjetunionen burde nu åbne diplomatiske forbindelser. Af den årsag kunne De invitere Sydkoreas Præsident Roh Tae-woo til at komme på besøg." Jeg forklarede også en række grunde, hvorfor det ville være godt for de to lande at have diplomatiske relationer.

Efter mine forklaringer gav Præsident Gorbatsjov mig et løfte med en tone af vished, som jeg ikke havde hørt ham bruge før.

"Jeg er sikker på", sagde han "at forbindelsen mellem Sydkorea og Sovjetunionen vil udvikle sig glat. Jeg tror også på, at politisk stabilitet og lempelse af spændingerne på Koreahalvøen er nødvendige. Åbningen af diplomatiske forbindelser med Sydkorea er kun et spørgsmål om tid, der er ingen hindringer. Som De foreslår, vil jeg møde Præsident Roh Tae-woo."

Før jeg forlod Præsident Gorbatsjov den dag, tog jeg mit armbåndsur af og satte det på hans håndled. Han syntes lidt forvirret over, at jeg behandlede ham som en gammel ven. Derfor sagde jeg til ham i en bestemt tone: "Hver gang De møder vanskeligheder med reformerne, så kigger De på dette ur og husker det løfte, de gav mig. Hvis De gør det, vil Himlen helt sikkert åbne en vej for Dem."

Som han havde lovet mig, mødte Præsident Gorbatsjov Præsident Roh i San Francisco i juni samme år til et tosidet topmøde. Derefter underskrev Sydkorea og Sovjetunionen den 30. september 1990 en historisk aftale og åbnede diplomatiske forbindelser for første gang i 86 år.

Naturligvis er politik politikernes job, og diplomati er diplomaternes job. Men sommetider, når en dør har været lukket i lang tid, kan en religiøs person uden egeninteresse være mere effektiv.

Fire år senere besøgte Præsident og fru Gorbatjov Seoul, og min kone og jeg var værter for dem i vores hjem i Hannam-Dong. Han var allerede blevet fjernet fra magten ved et statskup. Efter kuppet, der blev udført af reformfjendtlige kræfter imod *perestroika*, fratrådte han sin position som Generalsekretær for det Sovjetiske Kommunistparti og opløste Partiet. Som kommunist afskaffede han altså det Kommunistiske Parti.

Den tidligere Præsident og førstedame brugte spisepinde for at spise *bulgogi* (typisk koreansk ret af marineret oksekød) og *jabchae*, (ret med nudler og grøntsager) som vi havde tilberedt omhyggeligt. Da han fik serveret *su-jeong-gwa* (sød, forfriskende, kold drik af daddelblomme) til dessert, gentog den tidligere præsident adskillige gange "Korea har fortræffelig traditionel mad." Den tidligere præsident og førstedame virkede ret forskellige fra dengang, han var i embede. Fru Gorbatjov, som før havde været en sand Marxist-Leninist og underviste ved Moskva Statsuniversitet, bar nu en halskæde med et krucifiks.

Jeg sagde til ham: "Hr. Præsident, De opgav Deres position som Sovjetunionens Generalsekretær, men nu er De blevet Fredspræsident. På grund af Deres visdom og mod har vi nu mulighed for at få verdensfred. De har gjort den vigtigste, evige og smukke gerning for hele verden. De er en fredshelt, som udførte Guds arbejde i Hans sted. Det navn, der vil blive husket for evigt i Ruslands historie, vil ikke være 'Marx', 'Lenin' eller 'Stalin'. Det vil være 'Mikhail Gorbatjov.'

Jeg priste Præsident Gorbatjovs beslutning i høje toner om at have opløst Sovjetunionen, kommunismens moderland uden blodsudgydelse.

Som svar sagde Præsident Gorbatjov til mig: "Pastor Moon, Deres ord har trøstet mig umådeligt. At høre Deres ord giver mig fornyet energi. Jeg vil vie resten af mit liv til projekter for verdensfreden." Derefter trykkede han min hånd.

Koreas genforening vil medføre forening af verden

Som jeg kom ud fra Kreml Paladset efter mit møde med Præsident Gorbatsjov, vendte jeg mig om mod Bo Hi Pak, som havde ledsaget mig, og gav ham følgende instruks:

"Jeg må mødes med Præsident Kim Il Sung inden slutningen af 1991" "Der er ingen tid at spille. Sovjetunionen vil være færdig i løbet af det næste par år. Nu er vores land problemet. Jeg må mødes med Præsident Kim for at forhindre en krig på Koreahalvøen."

Jeg vidste, at i det øjeblik Sovjetunionen kollapsede, ville det rive de fleste andre kommunistiske regimer med sig i faldet. Nordkorea ville føle sig trængt op i en krog, og man kunne kun gisne om, hvilke provokationer det måtte medføre. Nordkoreas besiddelse af kernevåben gjorde kun situationen endnu mere bekymrende. For at forhindre en krig med Nordkorea måtte vi finde en kanal for at få dem i tale, men på det tidspunkt havde vi ikke nogen sådan. På én eller anden måde måtte jeg møde Præsident Kim og få hans tilsagn om ikke at angribe Sydkorea.

Koreahalvøen er en miniatureudgave af verden. Hvis der udgydes blod på Koreahalvøen, ville der også blive udgydt blod i verden. Hvis der kom forsoning på Halvøen, ville der blive forsoning i verden. Hvis Halvøen blev forenet, ville dette bringe forening i verden. Men fra sidst i 1980'erne havde Nordkorea arbejdet hårdt på at blive en nation med kernevåben. De vestlige lande havde sagt, at de ville om nødvendigt foretage et første angreb mod Nordkorea. Hvis situationen fortsatte til det ekstreme, var det svært at sige, hvad Nordkorea kunne finde på i desperation. Jeg vidste, at jeg måtte finde en kanal til kommunikation med Nordkorea.

Det var ikke nogen nem opgave. Bo Hi Pak kontaktede Nordkoreas vice-premierminister Kim Dal Hyun, men Nordkoreas svar var på det bestemteste, nej.

"Nordkoreas folk kender kun Præsident Moon som hovedmanden bag bevægelsen 'Sejr over Kommunismen'. Sagde Vice-premierministeren. "Hvorfor skulle vi modtage lederen af en konservativ, anti-kommunistisk gruppe? Vi kan absolut ikke tillade, at Præsident Moon besøger Nordkorea."

Bo Hi Pak gav dog ikke op: "Præsident Nixon fra USA var også en stærk anti-kommunist", mindede han den nordkoreanske embedsmand om, "men han besøgte Kina, mødtes med Præsident Mao Zedong, og åbnede diplomatiske forbindelser mellem USA og Kina. Det var Kina, der fik mest ud af dette. Indtil det tidspunkt havde Kina været stemplet som en aggressiv nation, men nu rejser Kina sig på verdensscenen som en central nation. For at Nordkorea kan have international troværdighed, burde det slutte venskab med en verdenskendt anti-kommunist som Præsident Moon."

Til sidst inviterede Præsident Kim min kone og mig den 30. november 1991. Vi var i Hawaii på det tidspunkt, så vi fløj hurtigt til Beijing derfra. Mens vi ventede i Beijing lufthavns VIP salon, som den kinesiske regering havde arrangeret, vi kunne benytte, kom en repræsentant for den nordkoreanske regering og overrakte os den officielle invitation. Pyongyang regeringens officielle stempel kunne klart ses uden på dokumentet.

"Koreas Folkedemokratiske Republik inviterer hermed Formand Moon Sun Myung fra den internationale 'Federation for World Peace' med hans kone og følge til at besøge Republikken. Deres sikkerhed vil være garanteret under opholdet i Nord." Det var underskrevet Kim Dal Hyun, vice-premierminister, Ministerrådet for Koreas Folkedemokratiske Republik, den 30. november 1991."

Vores gruppe steg om bord i specialflyet Air Koryo 215, hvilket var blevet arrangeret af Præsident Kim. Det var meget usædvanligt, at Præsident Kim havde tildelt os dette fly, det havde han ikke engang gjort for statsoverhoveder.

Flyet fløj over Det Gule Hav, op ad Sineuiju, over min hjemby Jeongju og videre til Pyongyang. Jeg fik at vide, at denne specielle rute var blevet planlagt, således jeg kunne se min hjemby. Mit hjerte bankede hårdt, da jeg kiggede ned på min hjemby, der lå badet i solnedgangens røde skær, og jeg følte mig helt lammet. Jeg tænkte undrende: Kan dette virkelig være min hjemby. Og jeg fik lyst til at hoppe ud med det samme og løbe rundt i bakker og dale.

I Pyongyangs Sunan internationale lufthavn ventede familiemedlemmer, som jeg ikke havde set i 48 år, for at tage imod mig. Mine yngre søstre, som før var smukke som blomster, var blevet bedstemødre på vej ind i alderdommen. De greb mine hænder, rynkede øjenbrynene og begyndte at græde hæmningsløst. Min ældre søster, der nu var over 70 år gammel, tog mig om skulderen og græd. Jeg fældede dog ikke selv en tåre.

"Lad være med at græde", sagde jeg. "Det er vigtigt for mig at møde min familie, men jeg kom her for at udføre Guds arbejde. Tag Jer sammen og hold op med at græde".

Men i hjertet løb mine tårer som et vandfald. Jeg så mine søstre for første gang i over 40 år, men jeg kunne ikke omfavne dem og græde sammen med dem. Jeg beherskede mine følelser, og begav mig af sted til vores indkvarteringssted.

Næste morgen vågnede jeg tidligt og begyndte at bede, som jeg altid har gjort hele mit liv. Hvis der var opsat overvågningsudstyr i gæstehuset er mine tårefyldte bønner for Koreahalvøens genforening blevet optaget. Samme dag fik vi en rundtur af byen Pyongyang. Byen var vel befæstet med *juche* ideologiens røde sloganer.

På den tredje dag af vores besøg tog vi et fly og besøgte bjerget Mt. Kumgang. Skønt det var om vinteren, var Kuryong vandfaldene ikke frosset til, og der fossede stadig en kraftig vandstrøm. Efter at have besøgt alle de forskellige områder af Mt. Kumgang, gik vi ombord i en helikopter på vores sjette dag og blev fløjet til min hjemby. I mine drømme havde jeg følt en meget stærk længsel efter mit barndomshjem og følte, at jeg kunne nå det i ét spring. Og der lå det nu. Jeg kunne næsten ikke tro mine øjne. Var dette virkelig, eller drømte jeg? Det syntes som en evighed, jeg bare stod der som en statue foran mit hjem. Efter nogle minutter gik jeg indenfor.

Tidligere var det som en firkant med hovedvingen, gæstevingen, lagerbygning og lade bygget rundt om en central gårdsplads. Nu var der kun hovedbygningen tilbage. Jeg gik ind i hovedrummet, hvor jeg var blevet født og satte mig på gulvet med benene over kors. Minder fra min barndom vældede op i mig så tydeligt, som havde det været i går.

Jeg åbnede den lille dør, der førte fra hovedrummet til køkkenet og kiggede ud på baghaven. Kastanjetræet, jeg plejede at klatre i, var blevet hugget ned og var nu væk. Det syntes som om jeg kunne høre min mor kalde kærligt på mig. Er min lille 'småøjne' sulten? I et glimt så jeg hendes traditionelle bomuldskjole passere for mine øjne.

Jeg besøgte mine forældres gravsteder og lagde en buket blomster. Sidste gang jeg havde set min mor, var da hun kom for at besøge mig i fængslet i Heungnam og græd hjerteskræende. Hendes grav var dækket af et tyndt lag sne, der var faldet natten før. Jeg børstede sneen væk med håndfladerne og kærtegnede græsset, der voksede på hendes grav. Følelsen af græsset mindede mig om min mors ru hud på bagsiden af hendes hænder.

Mit møde med Præsident Kim Il Sung

Jeg tog ikke til Nordkorea for at gense min hjemby eller for at se Mt. Kumgang. Jeg ønskede at møde Præsident Kim Il Sung og have en seriøs samtale omkring vort hjemlands fremtid. Efter seks dage var der stadig ingen besked, om der kunne arrangeres et møde med Præsident Kim. Men da vi ankom med helikopter til Pyongyangs Sunan lufthavn efter besøget i min hjemby, kom vice-premierminister Kim Dal Hyun uventet for at tage imod mig.

"Den Store Leder, Kim Il Sung, vil modtage Dem i morgen," meddelte han mig. "Mødet vil finde sted i Præsidentens residens Majeon i Heungnam, så De må straks stige på et specialfly for at tage til Heungnam."

Jeg tænkte ved mig selv: "Det siges, han har mange præsidentresidenser, hvorfor så netop Heungnam?".

På vejen bemærkede jeg et stort skilt, hvorpå der stod "Heungnam Nitrogen Gødnings Fabrik", der hvor jeg havde været tvunget til at arbejde. Det mindede mig om min tid i fængslet og gav mig en underlig følelse. Jeg tilbragte natten i et gæstehus, og tog næste dag til møde med Præsident Kim.

Da jeg nærmede mig den officielle residens, kunne jeg se Præsident Kim stå og vente på mig ved indgangen. Vi omfavnede hinanden. Jeg var anti-kommunist og han var lederen af et kommunistparti, men ideologi og filosofi var ikke vigtigt i vores mødesammenhæng. Vi var som brødre, der mødtes for første gang efter lang tids adskillelse. Dette skyldtes, at vi tilhørte det samme folk og havde samme blod i årerne.

Jeg sagde først til Præsident Kim: "Hr. Præsident, takket være Deres varme betænksomhed, var jeg i stand til at møde min familie. Der er dog 10 millioner koreanere, som har familiemedlemmer adskilt i nord og syd, og de ved end ikke om deres slægtninge på den anden side er levende eller døde. Jeg vil bede Dem om at bevillige dem muligheden for at møde hinanden."

Jeg talte lidt mere med ham om mit besøg til min hjemby og appellerede til hans kærlighed for det koreanske folk. Han og jeg taler samme dialekt, så det var nemt at kommunikere.

Præsident Kim svarede: "Jeg føler det på samme måde. Lad os starte en bevægelse fra næste år, der giver adskilte landsmænd fra Nord og Syd mulighed for at mødes med hinanden." Hans accept af mit forslag virkede lige så naturligt, som når sneen smelter om foråret.

Efter at have talt om mit besøg til Jeongju skiftede jeg emne til mine holdninger omkring kernevåben. Jeg foreslog respektfuldt, at Nordkorea samtykkede til en deklARATION om nedlæggelse af atomvåben på Koreahalvøen og underskrive sikkerhedsaftale med 'International Atomic Energy Agency'.

Præsident Kim svarede åbent: "Præsident Moon. Tænk Dem om engang. Hvem skulle jeg slå ihjel med atomvåben? Dræbe mit eget folk? Ligner jeg sådan én? Jeg er enig i, at

atomenergi kun må bruges til fredelige formål. Jeg har lyttet opmærksomt til det, De har sagt, og jeg forventer, alt vil gå vel.”

På den tid var Nord/Syd forholdet anstrengt på grund af atomvåbeninspektionerne i Nordkorea, så jeg frembragte mit forslag med en vis tilbageholdenhed. Alle tilstedeværende var dog overraskede over, at Præsident Kim svarede i en behagelig tone. Derefter rejste vi os og fortsatte vores møde i spisesalen, hvor vi indtog en tidlig frokost.

”Præsident Moon, er De bekendt med ´frosne kartoffelnudler´? Det er en ret, jeg tit spiste, da jeg var aktiv som partisan på bjerget Mt. Baekdu. ”Værsgo, prøv dem.”

”Naturligvis kender jeg den”, svarede jeg med henrykkelse. Det plejede vi også at spise i min hjemby.”

”Jamen i Deres hjemby er jeg sikker på, det var en delikatesse”, fortsatte han. ”hvorimod vi spiste det for at overleve.” Det japanske politi plejede at søge efter os hele vejen til toppen af Mt. Baekdu. Vi havde ikke en chance for at sidde ned og spise et ordentligt måltid mad. Hvad kan man ellers spise på toppen af Mt. Baekdu bortset fra kartofler?

”Vi begyndte at koge kartoflerne, og hvis det japanske politi kom efter os, begravede vi dem hurtigt i jorden og løb af sted. På grund af kulden var kartoflerne blevet helt frosne, når vi kom tilbage. Det eneste vi kunne gøre var at grave kartoflerne op, tømme dem op, pulverisere dem og lave nudler ud af dem”.

”Hr. Præsident”, sagde jeg, ”De er ekspert i frosne kartoffelnudler”.

”Ja det er rigtigt. De smager godt blandet i bønesuppe, og de smager også godt i sesamsuppe. Det er en ret, der er let for fordøjelsen, og da kartofler har en tendens til at klistre sig sammen, mætter den godt.

”Desuden, Præsident Moon”, fortsatte han, ”det smager rigtigt godt, hvis man, som de gør i Hamgyung provinsen, tager nogle sennepsblade med *kimchi* således, og lægger det over nudlerne. Prøv det.”

Jeg gjorde, som han havde foreslået, og spiste mine frosne kartoffelnudler med sennepsblade-*kimchi* ovenpå. De velsmagende nudler passede fint sammen med den krydrede *kimchi* og gav mig en let fornemmelse i maven.

”Der findes mange delikatesser i verden”, sagde Præsident Kim, ”De interesserer ikke mig. Intet overgår de kartoffelkager, majs og søde kartofler som jeg plejede at spise i min hjemby.”

”De og jeg deler samme smag”, sagde jeg. ”Det er rart at møde folk fra samme hjemegn.”

”Hvordan var det at besøge Deres hjemby?” spurgte han mig.

”Jeg var fuld af blandede følelser” sagde jeg. ”Hjemmet, hvor jeg engang boede, stod der stadig, og jeg satte mig i hovedværelset for at reflektere over fortiden. Jeg forventede næsten at høre min afdøde mors stemme kalde på mig. Det var meget følelsesladet.

Jamen det viser, at vort land bør genforenes straks. Jeg hører, at De var noget af en gavtyv som barn. Havde De mulighed for at strejfe omkring, medens De var der denne gang?"

Alle ved bordet lo ad Præsidentens kommentar.

"Jeg havde lyst til at klatre op i et træ og tage på fisketur, men jeg havde hørt, at De ventede på mig, så jeg skyndte mig at komme tilbage. Jeg håber, De inviterer mig til at komme igen en anden gang."

"Jamen, selvfølgelig, selvfølgelig gør jeg det, Formand Moon. Kan De lide at gå på jagt? Det er noget, jeg holder meget af. Jeg tror, De ville kunne lide at gå på bjørnejagt på Mt. Baekdu. Bjørne har store kroppe og ser kluntede ud, men de er i virkeligheden meget adrætte."

"Jeg stod engang ansigt til ansigt med en bjørn", sagde Præsident Kim. "Bjørnen gloede på mig, men rørte ikke en muskel. Hvis jeg var begyndt at løbe, ved De hvad der ville være sket, ikke sandt? Så hvad skulle jeg gøre? Jeg stirrede tilbage på ham og blev stående. Der gik en time, to timer, tre timer. Men bjørnen tog ikke øjnene fra mig. De ved nok, at Mt. Baekdu er kendt for kulden. Jeg var bange for at fryse til døde, før bjørnen åd mig."

"Så hvad skete der?"

"Formand Moon, hvem sidder her foran Dem, er det bjørnen eller mig?"

Jeg lo højt, og Præsident Kim svarede med et forslag:

"Formand Moon", sagde han, "lad os tage på jagt sammen til Mt. Baekdu, næste gang De kommer."

Jeg svarede hurtigt med min egen invitation.

"Hr. Præsident, De holder af at fiske, ikke sandt? På Kodiak Øen i Alaska kan man fange helleflyndere, der er så store som bjørne. Lad os tage ud at fange dem engang."

"Helleflyndere så store som bjørne? Jamen, så bliver jeg nødt til at komme."

Vi to var i stand til at kommunikere godt omkring vores fælles hobbyer, jagt og fiskeri. Vi havde så meget at tale om og snakkede som gamle venner, der mødes efter lang tids adskillelse. Vores latter gav genlyd i spisesalen.

Jeg talte også om Mt. Kumgang.

"Jeg tog til Mt. Kumgang, og det er virkelig et smukt bjerg," sagde jeg. "Man burde udvikle det som turistmål for vort folk."

"Mt. Kumgang ville kunne blive et aktiv for vores forenede hjemland," sagde Præsident Kim. "Så jeg har sørget for, at kun visse mennesker kan røre det. Hvis det bliver udviklet på den forkerte måde, kunne det blive ødelagt. De har et internationalt udsyn, jeg ville stole på én som Dem til at overtage udviklingen af det for os." Præsident Kim var gået så vidt, at han havde bedt os om at udvikle Mt. Kumgang.

"Hr. Præsident", sagde jeg, "De er ældre end jeg, så De er som en ældre bror." Han svarede, "Formand Moon, fra nu af, lad os tiltale hinanden som ældre bror og yngre bror", og greb min hånd fast.

Præsident Kim og jeg holdt hinanden i hånden, som vi gik ned ad forhallen og blev fotograferet som minde. Derefter forlod jeg residensen.

Jeg har ladet mig fortælle, at Præsident Kim sagde efterfølgende til sin søn, Kim Jong Il: "Formand Moon er en stor mand. Jeg har mødt mange mennesker i mit liv, men der var ingen som han. Han har en vid horisont og et overstrømmende hjerte. Jeg følte mig nær ham. Jeg følte mig godt tilpas sammen med ham, og jeg ønskede han kunne blive her længere. Jeg vil gerne møde ham igen. Efter jeg dør, hvis der er ting at diskutere med hensyn til Nord/Syd relationerne, må du altid følge Formand Moons råd."

Så tilsyneladende kom vi fortræffeligt ud ad det med hinanden.

Kort tid efter min uge i Pyongyang ledte Premierminister Hyung Muk Yeon en nordkoreansk delegation til Seoul i Sydkorea. Premierminister Yeon underskrev en aftale om nedrustning af atomvåben på Koreahalvøen. Den 30. januar året efter, underskrev Nordkorea en sikkerhedsaftale om atomkernevåben med IAEA, og opfyldte således det løfte, Præsident Kim havde givet mig. Da jeg hørte om disse gode resultater, følte jeg, at min tur til Pyongyang med livet som indsats, havde haft en positiv indvirkning og været det hele værd. Men der skal stadig arbejdes videre.

Landet er delt, men ikke dets folk

Koreahalvøen er ét af de sidste lande på Kloden, der er delt. Det er vores ansvar at forene Halvøen. Vi bør ikke videregive et hjemland, der er splittet i to, til vore efterkommere. Det er utilladeligt, at ét folk er blevet delt i to, ude af stand til at møde deres forældre eller søskende, der lever i den anden halvdel af landet. Grænsen, der deler Nord- og Sydkorea, er trukket af mennesker. Landjorden kan deles på den måde, men ikke folket. Den kendsgerning at vi ikke har glemt hinanden, og at vi stadig længes efter hinanden efter mere end halvtreds års adskillelse, viser, at vi er ét folk.

Det koreanske folk var traditionelt kendt som 'Folket i de hvide klæder', på grund af farven på vores klædedragt. Hvidt er symbol på fred, og vort folk er et fredens folk. Under den japanske besættelse levede koreanere, kinesere og japanere i Manchuriet og Sibirien. Sommetider hjalp de hinanden, mens de til andre tider slog hinanden ihjel. På det tidspunkt bar koreanerne aldrig knive eller sværd, som japanerne og kineserne gjorde. I stedet for bar vi flintesten. At lave ild ude på Manchuriets og Sibiriens forfrosne sletter var livsnødvendigt. Sådan var vort folk. Vi respekterer Himlen, holder fast ved moralske principper og elsker fred. Vort folk har udgydt meget blod under den japanske besættelse og Korea-krigen. Men dette ledte ikke til genforening af vort land eller etablering af et fredsherredømme. Vort land blev brækket over på midten i to stykker, og halvdelen blev en mørk verden med kommunisme.

Vi kan ikke genskabe vort folks suverænitet, med mindre vi opnår genforening. Vi kan ikke opnå fred, så længe vi er delt i Nord og Syd. Først når vi har udført en fredelig genforening og genskabt suverænitet, kan vi bringe verdensfred.

Det koreanske folk er skabt til at bringe fred på denne jord. Alting har et navn, og navne har en betydning. Vore traditionelle hvide klæder er nemme at få øje på, både dag og nat. Hvid er den bedste farve at bruge til at signalere om natten, fordi den er nemmest at se i mørket. Således er vort folk forudbestemt til at overbringe fredsbudskaber rundt om i verden både dag og nat.

Nord og Syd er adskilt ved våbenhvilegrænsen, men problemet ligger ikke der. Når den grænse bliver fjernet, vil vi finde endnu større barrierer mellem os, Rusland og Kina. Hvis vort folk skal nyde sand fred, må vi også overvinde de våbenhvilegrænser. Det bliver vanskeligt, men ikke umuligt. Det vigtigste er vores egen holdning.

Jeg mener, at når et menneske sveder, bør det svede til den sidste dråbe. Man skal svede den sidste lille dråbe ud fra sit hjerte. På den måde har man intet at fortryde, og alt vil blive klart og ordentligt. Det samme gælder, når vi forsøger at gøre noget svært. Vanskeligheder vil først forsvinde, når sejren er vundet på hvert niveau, og alt er afklaret. Hvad man end befatter sig med, bør det ske i god orden. Så kommer det til at bære frugt. Vi kan ikke genskabe vort folks fulde suverænitet uden at gennemleve tårefyldte vanskeligheder.

I dag taler mange mennesker om fredelig genforening. Jeg talte om dette længe før nogen turde bruge udtrykket 'fredelig genforening' af frygt for at blive anklaget for at bryde anti-kommunistloven og den nationale sikkerhedslov i Sydkorea. I dag når folk spørger mig, hvad der skal til for at bringe genforening, siger jeg det samme som jeg altid har sagt om dette emne: "Hvis sydkoreanerne elsker Nordkorea mere end de elsker Syden, og nordkoreanerne elsker Sydkorea mere end de elsker Norden, ville vi kunne genforene Halvøen i dag."

Jeg var i stand til at tage til Nordkorea med livet som indsats for at møde Præsident Kim i 1991, fordi jeg besad sådant et fundament af kærlighed. Jeg lavede aftaler med ham angående møder for adskilte familier, Nord/Syd økonomisk samarbejde, udvikling af Mt. Kumgang, nedrustning af kernevåben på Koreahalvøen og arbejde mod et Nord/Syd topmøde. Ingen troede, at en anti-kommunist kunne tage til et kommunistisk land og åbne genforeningens sluseport, men jeg overraskede verden.

Før mit møde med Præsident Kim, holdt jeg en to-timers tale med titlen "Blod er tykkere end vand" i Mansudae Assembly Hall, der er sædet for den Øverste Folkeforsamling, Nordkoreas lovgivende forsamling. Jeg forklarede den dag til Nordkoreas ledelse, at måden at genforene Nord og Syd på, er gennem kærlighed. Jeg stod foran Nordkoreas ledere, der var bevæbnet med Kim Il Sung's *juche* filosofi, og fortalte dem nøjagtigt, hvad jeg troede på.

"Nord og Syd må genforenes", sagde jeg, "men bøsser og sværd vil ikke udrette dette, da Nord/Syd genforening ikke kan komme i stand ved militærmagt. Selv Korea-krigen mislykkedes på dette punkt, og det er dumhed, hvis nogen vil gøre et andet forsøg gennem militærmagt. Genforening vil heller ikke ske gennem den såkaldte *juche* ideologi, som I går ind for. Hvad vil så kunne gøre det? Verden fungerer ikke kun ved menneskekraft. Fordi Gud eksisterer, kan intet gøres ved menneskelig indsats alene. Selv i onde situationer såsom krig, udfører Gud sit forsyn. Derfor kan Nord og Syd ikke genforenes gennem en *juche* ideologi, der udelukkende er centreret på mennesker."

"Vejen til et forenet hjemland går kun gennem *Gud-isme*, fortsatte jeg. "Gud beskytter os, og vores tid for genforening er på vej. Genforening er forude. Det er en opgave, der skal løses i vores æra. Hvis vi ikke kan udføre denne hellige opgave at genforene hjemlandet i vores levetid, vil vi ikke kunne holde hovedet højt foran vore forfædre eller efterkommere for resten af evigheden".

"Hvad er *Gud-isme*? Det er praktisering af Guds fuldkomne kærlighed. Hverken en politisk højre- eller venstreorientering kan genforene Nord og Syd. Det bliver kun muligt gennem en 'Headwing Thought' ('hoved-orienteret' ideologi), der er i stand til at harmonisere de to".

For at rejse på kærlighedens vej, må I undskylde over for verden, at I invaderede Sydkorea. Jeg kan forstå, at Nordkorea har plantet 20.000 spionagenter i Sydkorea. Send besked til dem alle om at overgive sig til de sydkoreanske myndigheder. Hvis I gør

det, skal jeg uddanne dem og korrigere deres ideologi og gøre dem til patrioter, der kan bidrage til en fredelig genforening af Nord og Syd.”

Jeg slog hårdt i bordet foran mig, som jeg talte. Udtrykket i hr. Yun Ki Bok og vice-premierminister Kim Dal Hyuns ansigter blev anspændte. Jeg var mig helt bevidst om den fare, jeg udsatte mig for med disse udtalelser, men jeg måtte sige det, jeg var kommet for at sige. Jeg var ikke bare ude på at chokere tilhørerne. Jeg var klar over, at min tale ville blive rapporteret straks og ord for ord til Præsident Kim og Formand Kim Jong Il. Så jeg ønskede at erklære mine hensigter helt klart.

Da jeg var færdig, var der endda nogle af de tilstedeværende nordkoreanere, der forlangte at vide, hvordan jeg kunne tillade mig at tale således. Jeg kiggede rundt på mit eget følge og så, at de var blevet helt blege af frygt. Senere fortalte de mig: ”Ordene havde en meget streng tone, og stemningen i rummet var ikke god.”

Men jeg var ufortrøden. ”Hvorfor er jeg kommet her”, spurgte jeg dem. ”Jeg er ikke kommet for at se Nordkoreas landskab. Hvis jeg tog herfra uden at have sagt det nødvendige, ville Himlen straffe mig. Selv hvis talen i dag bliver udnyttet af dem som en undskyldning for at nægte mig et møde med Præsident Kim og udvise os af landet, måtte jeg stadig sige det, jeg er kommet for at sige.”

Den 8. juli 1994 døde Præsident Kim pludseligt. Hans død indtraf på et tidspunkt, hvor Nord/Syd relationerne var i deres værste fase. Patriotmissiler var blevet anvendt på sydkoreansk jord, og høgene i USA, der forfægtede ødelæggelsen af atomfaciliteter i Yeongbyon, fik større indflydelse. Det virkede som om, krigen kunne bryde ud når som helst. Nordkoreanerne bekendtgjorde, at de ikke ville modtage sørgende fra udlandet, men jeg følte mig forpligtet til at sende nogen, efter at have formet et broderligt forhold til Præsident Kim.

Jeg tilkaldte Bo Hi Pak: ”Tag straks til Nordkorea som min repræsentant for at deltage i Præsident Kims begravelse.”

”Ingen kan komme ind i Nordkorea lige nu.”

”Jeg ved godt, det er svært, men du må tage af sted. Jeg er ligeglad, om du så skal svømme over Yalufoden. Bare hop i og overbring min kondolence”.

Bo Hi Pak rejste først til Beijing og risikerede livet for at kommunikere med Nordkorea. Derefter sendte Formand Kim Jong Il besked om, at en undtagelse skulle gøres, og repræsentanten for Præsident Moon skulle ledsages til Pyongyang.

Efter kondolencerne var udtrykt, mødtes Formand Kim Jong Il med Bo Hi Pak og hilste ham venligt, idet han sagde: ”Min far sagde altid, at Præsident Moon arbejdede hårdt for genforeningen af vort hjemland. Jeg er glad for at De kunne komme.”

I 1994 var Koreahalvøen i en sådan krise, at den kunne være eksploderet når som helst. På det tidspunkt var vi i stand til at løse atomkrisen på Halvøen som resultat af det forhold, jeg havde formet med Præsident Kim Il Sung. Det var ikke blot et simpelt udtryk for kondolence, at jeg sendte en repræsentant.

Jeg har beskrevet mit møde med Præsident Kim i detaljer for at illustrere, hvor vigtig troskab og loyalitet mellem to mennesker er. Jeg mødte ham for vort hjemlands fredelige genforenings skyld. Det satte mig i stand til at udtrykke min bekymring for vort folks fremtid gennem troskab og loyalitet. Som resultat modtog sønnen, Formand Kim Jong Il vor delegerede repræsentant til begravelsen. Ingen mur er uoverstigelig, og ingen drøm urealiserbar, når vi giver vores kærlighed med et oprigtigt hjerte.

Da jeg tog til Nordkorea, tænkte jeg på det som mit hjemland og min brors hjem. Jeg tog ikke derop med ønsket om at modtage noget fra dem. Jeg tog derop med det formål at dele mit hjerte af kærlighed. Kærlighedens kraft bevægede ikke blot Præsident Kim Il Sung, men også hans søn Formand Kim Jong Il. Siden da og indtil den dag i dag, har vi nydt et specielt forhold til Nordkorea. Hver gang Nord/Syd forholdet bliver vanskeligt, har vi spillet en rolle i at åbne en passage. Dette er alt sammen baseret på den kendsgerning, at jeg mødte Præsident Kim Il Sung, kommunikerede til ham mit oprigtige hjerte og byggede et tillidsforhold med ham. Tillid har stor vigtighed.

Siden mødet med Præsident Kim har vi nu startet driften af Pyeonghwa Motors fabrikken, Potonggang Hotellet og World Peace Center i Nordkorea. Store plakattavler rundt om i Pyongyang reklamerer for Pyeonghwa Motors. Da den sydkoreanske præsident besøgte Nordkorea, viste de nordkoreanske embedsmænd ham også Pyeonghwa Motors fabrikken. Sydkoreanske forretningsledere, der ledsagede præsidenten, boede på Potonggang Hotel. De af vore medlemmer, der ikke er nordkoreanere, men som arbejder i Nordkorea, samles i World Peace Centret hver søndag til gudstjeneste.

Alle disse projekter er tiltag til fredelig udveksling og forening mellem Nord og Syd. Det er ikke for at tjene penge, men tiltagene skal bidrage til genforening mellem Nord og Syd som udtryk af kærlighed for det koreanske folk.

Ikke ved geværer og sværd, men ved sand kærlighed

Det er ikke blot den demilitariserede zone, der skiller vort folk. Sydkoreas sydøstlige region, Youngnam og sydvestlige region, Honam er også splittet ved en usynlig grænse. Desuden er de koreanere, der lever i Japan delt mellem den 'Koreanske Indbyggers Union i Japan', kaldet Mindan, som er tilknyttet Sydkorea og den 'Almindelige Association for Koreanske Indbyggere i Japan', kaldet Chongryon, som er tilknyttet Nordkorea. Konflikten mellem de to organisationer i Japan er baseret på de respektive medlemmers oprindelige hjembyer. Koreanske indbyggere af anden og tredje generation i Japan, som aldrig har besøgt deres forældres hjembyer, lever stadig i konflikt med hinanden, som de lever inden for grænserne trukket af deres forældre. De to organisationers medlemmer taler en smule forskellige dialekter, sender deres børn til forskellige skoler og indgår ikke indbyrdes giftermål.

I 2005 satte jeg en længe næret drøm i gang, nemlig at skabe enhed blandt koreanerne i Japan og ligeledes enhed blandt koreanerne i Youngnam og Honam regionerne i Sydkorea. Jeg inviterede 1000 medlemmer af Mindan og 1000 medlemmer af Chongryon til Seoul og arrangerede dem i søster- og brødreforhold til 1000 mennesker fra Youngnam-regionen og 1000 mennesker fra Honan-regionen.

Det er næsten umuligt for Chongryon og Mindan at sidde ved samme bord i Japan og tale om fredelig genforening af Nord og Syd. Opgaven at forsamle disse mennesker på ét sted var vanskelig, men det var dybt bevægende for mig at se dem sidde sammen og omfavne hinanden.

En embedsmand fra Chongryon besøgte Seoul for første gang. Han talte tårekvalt og angrede dybt over at have tilbragt så mange år med at kæmpe i en krig, der ikke var hans egen, især da han ikke engang var helt sikker på, hvilken del af Halvøen hans far kom fra. Han sagde, at han følte sig umådeligt skamfuld over at have levet hele livet med en meningsløs skillegrænse trukket gennem sit hjerte.

For at kunne forstå splittelsen på Koreahalvøen og konflikten mellem de to sider, må vi kigge indgående på fortiden, nutiden og fremtiden. Enhver begivenhed har en årsag. Divisionen af Koreahalvøen blev skabt ved den historiske magtkamp mellem godt og ondt. Da Korea-krigen brød ud, kom Sovjetunionen, Kina og andre kommunistiske lande Nordkorea til hjælp.

Samtidigt sendte 16 nationer, anført af USA, bevæbnede styrker til Sydkoreas hjælp. Der var også 5 lande, som sendte medicinsk hjælpehold, og 20 lande forsynede med krigsmateriel. Hvilken anden krig i historien har involveret så mange nationer i kamp? Grunden til at hele verden blev involveret i en krig, der fandt sted i det lille land, Korea er, at det var en proxykrig mellem kommunistiske styrker og styrker fra den frie verden. Man kan sige, at Korea repræsenterede hele verden, og en kamp mellem godt og ondt blev udkæmpet på koreansk jord.

Den tidligere general og den amerikanske udenrigsminister, Alexander Haig, erklærede uventet under sin lykønskningstale ved The Washington Times 10-års jubilæum, der blev fejret i 1992:

”Jeg er krigsveteran fra Korea-krigen. Som befalingsmand havde jeg ansvaret for angrebet på Heungnam, og vi iscenesatte det stærkeste angreb, der var os muligt. Jeg bliver dybt berørt, når jeg hører, at Pastor Moon sad til fange under kommunisterne og blev sat fri under vores angreb den dag. Det føles, som om jeg blev var blevet sendt der for at befri Pastor Moon. og nu er Pastor Moon her for at frelse Amerika. Washington Times er en avis, der vil frelse det amerikanske folk ved at forsyne det med et afbalanceret syn på historien, der hverken er venstre- eller højreorienteret, og som viser os vejen fremad. Vi kan se, der er ingen tilfældigheder i historien.”

For nogle få år siden var der en debat i Korea om, hvorvidt en statue af general Douglas MacArthur burde fjernes; nogle argumenterede, at hvis FN-styrkerne ikke havde deltaget i krigen, ville vort land i dag ikke have været delt i Nord og Syd. Jeg blev chokeret over at høre dette, og talte stærkt imod at fjerne statuen. Sådant et argument kan kun være kommet fra Kommunistpartiet i Nordkorea.

Til trods for ofrene på globalt niveau, forbliver Koreahalvøen stadig delt. Vi kender ikke den nøjagtige dato for, hvornår genforeningen vil finde sted, men det er klart, at vi gør store fremskridt i den retning. Der er mange hindringer, der skal overvindes på vejen til genforening. Som vi står over for hver enkelt hindring, må vi tage kampen op, fjerne den og bevæge os fremad. Selv om det vil tage lang tid og vise sig vanskeligt, vil genforening helt sikkert blive til realitet, hvis vi arbejder med samme desperation som at svømme over Yalu-floden.

Efter Sovjetunionens sammenbrud var Rumænien det land, der modsatte sig forandringer længst blandt de kommunistiske lande i Central- og Østeuropa. Derefter oplevede Rumænien en blodig folkeopstand i slutningen af 1989. Så snart regimet blev styrtet, blev Nicolae Ceausescu, der havde været ved magten i 24 år, henrettet sammen med sin kone. Han havde været en brutal diktator, der nådesløst massakrerede dem der modsatte sig hans politik. En diktator i ethvert land forsøger at stramme grebet, hvis han frygter for sit liv, skulle han miste magten. Jeg tror, at hvis en diktator ikke føler sit eget liv truet, vil han ikke i den grad styrte ned ad samme skråplan, som Ceausescu gjorde.

Vores land vil også blive genforenet inden så længe på den ene eller anden måde. Derfor bør politikere og økonomer gøre de nødvendige forberedelser inden for deres egne ekspertområder. Som en religiøs person vil jeg arbejde hårdt på at forberede et genforenet Korea, hvor vi kan omfavne nordkoreanerne med kærlighed og skabe fælles fred.

Jeg har længe studeret genforeningen af Tyskland. Jeg har lyttet til de involveredes oplevelser med hensyn til, hvordan genforeningen kunne udføres uden at en eneste kugle blev affyret eller en eneste dråbe blod blev spildt. Dette har jeg gjort med henblik på at finde en passende strategi for Korea. Jeg har lært, at hovedgrunden til at Tyskland

kunne genforenes på fredelig facon var, at de østtyske ledere blev forsikret om, at deres liv ikke ville være i fare efter genforeningen. Hvis de østtyske ledere ikke havde stolet på dette, ville de ikke så let have tilladt genforeningen.

Jeg er kommet til den konklusion, at vi må give en lignende forsikring til lederne i Nordkorea. For ikke længe siden udkom en roman i Japan, baseret på Nordkorea. I denne fiktive roman sidder nordkoreanske ledere og ser gentagne gange en video over Ceausescus henrettelse, hvorved de udbryder: "Sådan vil det ske for os, hvis vi mister magten. Vi må under ingen omstændigheder miste vores greb om magten".

Naturligvis er det kun en roman udgivet i Japan, men vi bør dog henlede opmærksomheden på dette aktuelle problem og finde en løsning for de nordkoreanske ledere med henblik på hurtig genforening af Korea.

Man bevæger ikke et genstridigt barn med næverne eller brutal magt, men ved kærlighedens magt, der naturligt strømmer fra hjertet. Det er vigtigere for os at give vores kærlighed til Nordkorea, og ikke blot varer som ris og gødning. Vi må aldrig glemme, at det kun er, når vi forstår Nordkoreas situation og lever for dets skyld med et kærligt og oprigtigt hjerte, at Norden vil åbne hjertet for os og for hele verden.

Kapitel 7 – Koreas fremtid, verdens fremtid

Global harmoni starter på Koreahalvøen

Jeg savner min hjemstavn så meget, at jeg ofte besøger den i drømme. Min hjemby ligger langt fra Seoul. Den ligger i Jeongju, et bjergområde i Nordkorea nær havet. Når som helst og hvor jeg end befinder mig, søger mit hjerte altid ud til det sted, hvor der er kærlighed og liv.

Vi er alle født i vores forældres slægtslinje, og vi modtager vore forældres kærlighed, mens vi vokser op. Vi kan ikke glemme vores hjemby, fordi det er her, jorden er gennemblødt af vore forældres kærlighed. Det er derfor, at jo ældre vi bliver, jo mere savner vi vores hjemby. Det er her, vi har rod, det er her, vi må returnere til. Det er vanskeligt for folk at afskære sig fra de ting, der har grundlæggende betydning for dem. Derfor afsluttede jeg i året 2004, efter 34 år, mine aktiviteter i USA og vendte tilbage til Koreahalvøen, hvor Himlens velsignelse venter.

Vi kender ikke det nøjagtige øjeblik, hvor morgen bliver til middag. Vi mærker heller ikke det nøjagtige tidspunkt, når aften bliver til nat. Mennesket kan heller ikke vide præcist, på hvilket tidspunkt Himlen begynder at arbejde. Sådan forholder det sig også i vores eget liv. Vore øjeblikke med succes eller fiasko passerer forbi, uden at vi er bevidste om nøjagtigt, hvornår de startede. Det samme for nationernes vedkommende. Vi ved ikke på forhånd, hvornår en god eller ond skæbne kommer til nationen. Himlens velsignelse og gunst er en kraft, der bevæger verden; det er et princip, der får universet til at fungere. Skønt vi måske ikke er bevidste herom, eksisterer der vitterligt et begreb kaldet Himlens velsignelse, Guds nåde, hvilket er Skaberens redskab i Hans Forsyn.

Universet bevæger sig nøjagtigt i henhold til sin egen særlige orden. Alle Jordens skabninger bærer på et princip, der bliver indlagt før deres eksistens. Når et barn bliver født, behøver man ikke at lære det, hvordan det skal åbne øjnene og begynde at trække vejret. Spædbarnet gør disse ting af sig selv, uden nogen tvang. Ting der sker automatisk bærer vigtige nøgler til universets hemmeligheder.

Mange ting i naturen sker automatisk. Men i realiteten er udtrykket automatisk ikke passende. Gemt i naturfænomener, der synes at ske automatisk, eksisterer en universets retningsgivende kraft, som vi ikke forstår. Det er universets mystik og Himlens gunst.

Som universet drejer sig, er det helt sikkert at der vil komme en periode med en mægtig skæbne. Hvis vi forstår universets princip, som hvordan forår følger vinter og derefter efterfølges af sommer, kan vi forudse en lys fremtid for Korea, efter en lang vinter med modgang.

Den kloge retter sig ind efter universets love og rytmer. Da jeg boede i Amerika, fiskede jeg ofte på Hudson floden nær mit hjem. Jeg har været god til at fiske lige siden jeg var en lille dreng, men der var dage på Hudson, hvor jeg ikke kunne fange så meget som en lillebitte fisk og måtte vende skuffet hjem. Fisk har deres egne ruter og

tidsplaner, hvor de passerer forbi. Vi kender dem bare ikke. Bare fordi der er vand betyder det ikke, at der altid er fisk, som kommer forbi. Et menneske, der ikke forstår dette, kunne holde linen i vandet hele dagen og natten med uden noget resultat. Sådan er det også med Himlens gunst. Hvis vi ikke har en fornemmelse for at kunne se fremtiden, kan vi ikke se Himlens velsignelse, selv når den stirrer os lige ind i ansigtet. Derfor er det vigtigt at have en klar fornemmelse for Himlens gunst.

Civilisationen har udviklet sig gennem historien i vestlig retning. Efter Ægyptens fastlands-civilisation blev den overtaget af Grækenlands og Roms halvø-civilisationer og udviklede sig videre til den britiske ø-civilisation, og derefter til Amerika, en anden fastlands-civilisation. Civilisationen fortsatte mod vest og krydsede Stillehavet til Japan. Den standsede ikke her. Den kraft, der oprejste Japan til en magtposition, bevæger sig nu mod Koreahalvøen. Den menneskelige civilisation er på vej til at bære frugt på Koreahalvøen.

For at Japans ø-civilisation kan forbindes til kontinentet, må den passere igennem en halvø. Der er naturligvis andre halvøer i Asien, men kun Korea har i dag tilstrækkeligt fundament til at arve civilisationen. Koreahalvøen ligger i en fortræffelig geopolitisk stilling. Den vender ud mod Japan, og mod USA på den anden side af Stillehavet. Den er også forbundet til de to kontinenter, Asien og Europa, og deler grænser med Kina og Rusland. Af denne grund har Korea været fokuspunktet i de store verdensmagters magtkampe og har som resultat heraf lidt uhyre meget.

Under den Kolde Krig kæmpede vi for vores egen eksistens i en krig mod kommunismen. Selv i dag indgår Koreahalvøen i de store supermagters overvejelser og interesser, og derfor forbliver Korea et delt land ude af stand til at være fuldstændig i fred. Tiden er kommet, hvor Koreahalvøen, stedet hvor supermagternes interesser støder sammen, vil påtage sig en vigtig rolle og forhindre konflikt mellem disse nationer. Som resultat vil Korea komme i en position til at lede resten af verden mod velfærd og fred.

Himlens velsignelse ledsages af et umådeligt ansvar. Nu da Koreahalvøen er under Himlens velsignelse, må den spille en rolle som et kugleleje, der sikrer, at disse lande ikke kolliderer med hinanden, men derimod samarbejder tæt for at opnå velfærd og verdensfred. Denne funktion er som at holde en maskines aksel på plads, samtidig med at akslen kan rotere frit. Korea har brug for at opretholde problemfrie relationer med supermagterne og samtidig være et leje, der muliggør udvikling af verdensfred.

Jeg har gjort intense forberedelser i lang tid for at Korea kan spille denne rolle. Siden slutningen af 1980'erne har jeg støttet Præsident Gorbatsjovs *glasnost* (åbenhed) politik og ønskede at forbedre forholdet til Sovjetunionen. Jeg støttede ligeledes Deng Xiaoping liberaliseringsreformer i Kina, som startede sidst i 1980'erne. Jeg begyndte mit arbejde i Kina ved at hjælpe Yanbian Universitet med at etablere en ingeniørhøjskole. Selv efter Tiananmen Square hændelsen, efter hvilken udenlandsk kapital forlod Kina, forblev vi i Kina og investerede hundredvis af millioner af dollars i Huizhou, Kwangtung provinsen.

Jeg gjorde ikke dette af økonomiske grunde. Jeg er en religiøs person, ikke forretningsmand. Et religiøst menneske ser fremad og forbereder fremtiden. Rusland, Kina, Japan og USA må lære at samarbejde med hinanden og udvikle sig, mens de hviler på Koreahalvøens åndelige kuglelejer. Koreahalvøen er forudbestemt til at blive akse for verdensfreden.

Da jeg begyndte at arbejde på at forbedre forholdet mellem Korea, Sovjetunionen og Kina, opdagede jeg, at Korea faktisk ikke havde noget så fundamentalt som en russisk eller kinesisk ordbog. Meget lidt kan udvikle sig, hvis vi ikke forstår hinandens sprog. Da jeg hørte, at der eksisterede fremsynede grupper af akademikere, der arbejdede på udgivelsen af en kinesisk/koreansk og en russisk/koreansk ordbog, støttede jeg disse to projekter.

Det kinesisk/koreanske ordbogsprojekt anførtes af professor Il Shik Hong fra det 'Koreanske Universitetsinstitut for Koreansk Kultur' mens adskillige professorer ved universitetets 'Afdeling for Russiske Studier' stod bag initiativet til udgivelse af en russisk/koreansk ordbog. Disse ordbøger spiller stadig en afgørende rolle i Koreas udveksling med Kina og Rusland.

Når en sten, der ligger på toppen af den højeste bjergtinde, først er begyndt at falde, ruller den hele vejen ned til den dybeste del af dalen. Dette illustrerer den vestlige civilisations ændrede situation. Det er almindeligt kendt, at Vesten har opnået en utrolig udvikling ved hjælp af videnskaben, men nu er det moralske forfald ved at sende den ned til dalens bund. Denne dalbund er Østen, som har udviklet en åndelig kultur over årtusinder.

I særdeleshed er Koreahalvøen stedet, hvor Østens og Vestens kulturer mødes, og ligeledes hvor kontinental og oceanisk civilisation mødes. Historiker og filosof Oswald Spengler fremlagde sin teori om den historiske udviklings naturlige cyklus og hævdede, at lige som året har fire årstider, således udgøres historiens cykliske bevægelser af højkulturers opståen og uddøen. Han havde et mørkt syn på demokratiet, og beskrev det som en regeringsform, der vil føre den vestlige civilisation til forfald. Spengler hævdede, at demokrati bliver drevet af penge, og at demokratiets fordærvende magt og dets tegn på moralsk undergang ses i materialismens opsving og dyrkelsen af videnskab.

Når vi kigger på nutidens vestlige kultur, ser det ud, som om hans tanker var forudsigende. Den atlantiske civilisation, der har blomstret indtil vor tid, har helt klart mødt en ny æra, nemlig en pan-Stillehavs civilisation. Asien, med Korea som centrum, vil blive en ny hovedaktør i historien. To tredjedele af verdens befolkning lever i Asien. Alle de store verdensreligioner startede i Asien. Det har længe været menneskehedens spirituelle rod.

Det er uundgåeligt, at den vestlige og østlige civilisation finder sammen i harmoni på Koreahalvøen. Som verden ændrer sig hurtigt, bevæger Himlens velsignelse sig i retning af Korea med højere og højere hastighed. Hvis Koreahalvøen skal spille sin vigtige rolle ordentligt og føre verden til harmoni og fred under en kaotisk æra, så må den forberede

sig godt. Den må fjerne fortiden, der var kendetegnet af fordomme og egoisme, og hilse en ny tidsalder i møde med klare øjne og et nyt hjerte.

Fra Lidelse og tårer til fred og kærlighed

Der er en dybere mening med den tragiske historie, det koreanske folk har måttet gennemleve indtil nu. Korea har lidt meget, fordi det er forudbestemt til at danne det fundament, hvorfra verdensfreden vil begynde. Nu kan Korea blive centrum for verden, fordi det så længe har udholdt lidelse og besvær. Koreanerne har gennemgået utallige strabadser, men har aldrig gjort nogen til fjende eller hadet nogen. Adskillige af vores naboer har voldt os genvordigheder, men vi har aldrig gjort dem til uforsonlige fjender.

Det koreanske folks hjerte er i stand til at tilgive selv fjenden. Det kræver selvbeherskelse at kunne acceptere og elske en fjende. Evnen til at elske sin fjende kommer kun efter at have overvundet sine egne indre konflikter.

De mennesker, der bliver forfulgt, står Gud nærmest. For at forstå Guds hjerte må man opleve Hans grådkvalte hjerte. Selv et menneske, der normalt ikke græder, vil alligevel fælde tårer, hvis han mister sin familie og sit land. Han trygler Gud i desperation. Under lidelse og vanskeligheder fælder man tårer, og denne type hjerte kan modtage Guds velsignelse. Gud kommer til de hjerter, der er våde af tårer. Korea er blevet et land, der kan forvente Himlens velsignelse, fordi så mange tårer er blevet fældet i det koreanske folks hjerter.

Det koreanske folk ærer deres forfædre. Uanset hvor sultne vi måtte blive, kunne vi aldrig sælge det land, hvor vore forfædre ligger begravet, bare for at købe mad. Historisk har vi vedholdt en tænkemåde, der respekterer Himlen. Vi er et moderne, civiliseret folk, samtidig med at vi respekterer den åndelige verden. Vi accepterede Buddhismen og Konfucianismen, hvilket lagde grunden til en smuk, religiøs kultur. Senere har den kristne og den islamiske kultur også vundet indpas og trives her. Alle disse religioner befinder sig uden konflikt inden for Koreas grænser. De koeksisterer fredeligt med hinanden. Hvad er det, der har gjort os til sådan et unikt folk?

Fra de ældste tider har vi altid haft et religiøst sind, og vores er hjerter altid rede til at modtage Guds ord. Desuden har koreanere altid værdsat uddannelse og dygtighed. Vort sprog er rigt på tillægsord og biord, som kan udtrykke det menneskelige hjerte.

Jeg elsker det alfabet, vi bruger, og er meget glad for udtrykket '*Hunminjeongeum*', som betyder: 'korrekte lyde til folkets instruktion'. Det er den oprindelige mening med *Hangeul* (koreanske alfabet). Det er sådan en smuk betydning. *Hangeuls* fortræffelighed har overlevet i århundreder og bidrager stadig til skønheden i den menneskelige kommunikation, selv ind i vores digitale tidsalder. For mig er det i sandhed forbløffende, at simpel kombination af konsonanter og vokaler gør det muligt for mennesker at kommunikere og endog imitere alle lyde i naturen. I de seneste tredive år har jeg instrueret medlemmerne af vores kirke i andre lande om at forberede sig til fremtiden og lære koreansk.

'Den koreanske bølge' er et nyt udtryk opfundet af journalister i Kina. Det beskriver en hurtig udbredelse af koreansk popkultur i hele Asien. Denne popularitet af koreansk popmusik, TV serier og film har motiveret mange mennesker til at studere det koreanske sprog. Nu er der folk i Japan, Mongoliet, Vietnam og selv i Afrika, der kan tale koreansk.

Dette beror næppe på tilfældighed. Sjælen bor i sproget. Grunden til, at japanerne under besættelsen prøvede så hårdt på at udslette det koreanske sprog, var at ødelægge den koreanske folkesjæl. Den kendsgerning at folk rundt omkring i verden nu taler koreansk betyder, at det koreanske hjerte og sjæl trives godt i verden i dag. Grundet Himlens gunst er Koreas kulturelle indflydelse i fortsat vækst.

Det koreanske folk ønsker aldrig at ligge til byrde for andre. Da jeg var i Amerika så jeg det koreanske folks stædige natur. USA er et land med mange typer velfærds sikkerhedsnet, men koreanerne ønskede sjældent at drage fordel heraf. I stedet for at afhænge af regeringens støtte, prøver de at finde måder, hvorpå de selv kan tjene penge til at tage sig af deres børn og ældre. Dette viser, hvor selvstændig den koreanske karakter er. Jeg ser det samme hos missionærerne, vi har sendt ud i verden. De er ikke bange for at tage til et fremmed land. Dette gælder både for missionærer og forretningsmænd. Når de har fået tildelt en mission, uanset hvor i verden missionen fører dem hen, smider de alt, hvad de har i hænderne, og drager af sted.

Koreanerne er kendt for at have iværksætterånd og være produktive, hvor i verden de end befinder sig. Vores lidelseshistorie har lært os, at ingen hindring er for stor. Vi har lært at imødegå enhver vanskelig situation.

Når der er noget, der skal fejres i et nabolag, samles folk og konkurrerer om at få de bedste siddepladser. Dette viser en meget selvcentreret opførsel. Den person, der bare sætter sig i den laveste position, bliver derimod denne tidsalders leder. Den der bekymrer sig først og fremmest om at få noget at spise, vil heller ikke have succes i den kommende tidsalder. Selv når vi bare spiser én mundfuld, må vi først tænke på andre. Hvis vi ønsker at modtage Himlens velsignelse, der er på vej til Koreahalvøen, må vi først gøre os bevidst dybt i hjertet, at 'andre' er vigtigere end 'mig selv'.

I fortiden blev vi berøvet, alt hvad vi elskede. Under Japans tvangsbesættelse, blev vort land taget bort. Vort land blev delt i to, og vi blev tvunget til at skilles fra vores elskede forældre og søskende. Derfor blev Korea tårernes land. Men nu må vi græde for hele verden. Fra nu af, i stedet for at græde for os selv, må vi helt oprigtigt og desperat fælde tårer for verdens skyld. Dette er, hvad der skal til på Koreahalvøen for at modtage Himlens velsignelse. Når vi gør dette, vil den Himmelske velsignelse sprede sig fra Koreahalvøen og omfatte hele verden. Det koreanske folk vil få den store chance for at blive centrum for en æra med verdensfred.

Målet for det 21. århundredes religion

Det 20. århundrede var en periode med enorme forandringer. I løbet af de 100 år skete der mere, end der skete i de forgangne 2.000 år. I det århundrede så vi to verdenskrige, og vi så kommunismen rejse sig med stor styrke for derefter at forsvinde. Det var også det århundrede, hvor menneskeheden vendte Gud ryggen og begravede sig i materielle goder. Hvad så med det 21. århundrede? Nogle mener, at videnskabens fremskridt har bevist, at religiøse overbevisninger er den rene overtro og irrelevante i vores moderne verden.

Hvad er formålet med religion? Det er at skabe Guds ideelle verden. Religionerne missionerer for at forøge antallet af indbyggere under Guds suverænitet. Hvis alle blev Guds statsborgere, ville vi få en verden med fred, hvor der ikke eksisterede krig og splittelse. Hver religion bør føre til fred som den ultimative destination.

Gud skabte denne verden med ønsket om kærlighed og fred. Hvis vi skaber splittelse ved at insistere på, at vores egen religion er den eneste vej til frelse, går vi imod Guds ønske. Gud ønsker, at alle i verden arbejder hårdt for fred, forsoning og sameksistens. Hvis nogen siger, det skaber splittelse i deres familie, hvis de kommer til kirke, siger jeg uden tøven, at de bør tænke på familien først. Religion er kun en metode til at skabe Guds fuldkomne verden, den er ikke målet i sig selv.

Menneskehedens skæbne er at sammenbringe alle de synspunkter, der nu står op mod hinanden. Den filosofi, der vil lede menneskeheden i fremtiden, må være i stand til at sammenbringe alle religioner og filosofier, der har eksisteret. Den tid er ovre, hvor ét land står i forreste række og leder menneskeheden. Nationalismens æra er også slut.

Hvis vi fortsætter i den æra, vi har i dag, hvor folk samler sig omkring en bestemt religion eller race, kan menneskeheden ikke undgå krig igen. Fredens tidsalder kan absolut ikke komme, medmindre vi tænker ud over skikke og traditioner. Ingen ideologi, filosofi eller religion, der har påvirket menneskeheden indtil nu, har været i stand til at bringe freden og forene fremtiden, der kommer os i møde. Vi har brug for en ny ideologi og filosofi, der ikke er begrænset til Buddhismen, til Kristendommen eller til Islam. Hele mit liv har jeg kaldt, så stemmen er hæs, og opfordret folk til at gå ud over deres religiøse fraktioner og selv deres egen religion.

Der findes over 200 lande i verden, som hver især har deres nationale grænser. En grænse adskiller et land fra et andet, men lande, der adskilles fra hinanden ved grænser, kan ikke vare evigt. Kun religion kan overskride nationale grænser. Alligevel har religionerne, der burde forene menneskene, i stedet skilt sig i mange fraktioner og har travlt med at bekriige hinanden. De er faldet ind i en egoistisk tankeproces, der sætter deres egen religion eller fraktion først. De er uvidende om, at verden har ændret sig og en ny, uselvvisk æra er på vej.

Det vil ikke blive let at nedrive de religiøse mure, der har eksisteret i årtusinder. Men disse mure må falde, hvis vi skal rykke frem til en verden med fred. Religioner og deres fraktioner må standse deres meningsløse stridigheder, koordinere deres forskellige meninger, og bruge deres energi på at finde måder at forene verden på. De må finde konkrete metoder til at opfylde religionernes rolle i fredsprocessen. Den materielle velstand er ikke nok til at sikre menneskehedens fremtidige lykke. Det er presserende at kampene mellem ideologier, kulturer og racer afsluttes i vor tid gennem interreligiøs forståelse og åndelig harmoni.

Hele mit liv har jeg sendt følgende appeller til alle forskellige religiøse mennesker verden over: 1) Respekter andre religioners traditioner, og gør alt hvad I kan for at undgå konflikt og uoverensstemmelser mellem religionerne. 2) Alle religiøse samfund bør samarbejde med hinanden i service til verden. 3) Alle religiøse ledere bør samarbejde og udvikle en strategi til opfyldelse af vores mission for verdensfreden.

Det højre øje eksisterer for det venstre øjes skyld, og det venstre for det højres. Vore to øjne eksisterer tilsammen for hele kroppens skyld. Det samme kan siges om alle andre dele af kroppen. Intet eksisterer for sin egen skyld. Heller ikke religionen eksisterer for sin egen skyld, men for kærlighedens og fredens skyld. Når verdensfreden er opnået, vil der ikke mere være brug for religion. Det ultimative formål med religionen er at gøre denne virkelighedens verden til et menneskesamfund fuld af kærlighed og fred. Sådan er Guds vilje.

Det er ikke nemt at skabe et miljø, hvor folks hjerter er fulde af længsel efter fred. Vedholdende undervisning er den eneste løsning.

Derfor har jeg viet mig til projekter inden for uddannelse. Vi stiftede Sunhwa Kunstsolen, selv inden vores kirke havde udviklet sig til at kunne stå på egne ben.

En skole er et helligt sted, hvor sandheden bliver undervist. Hvad er de vigtigste sandheder, der bør undervises i skolen? Den første er at kende Gud og erkende Hans eksistens i verden omkring os. Den anden er at erkende menneskets fundamentale oprindelse og ansvar, og hvordan man opfylder ansvaret for verdens skæbne. Den tredje er at erkende formålet med den menneskelige eksistens og bygge en ideel verden på det grundlag. Disse ting kan kun forstås, efter de er blevet undervist med oprigtighed og hengivenhed over en lang periode.

I dag er uddannelse fokuseret på at skabe et 'vinderen-tager-alt' samfund, hvor de, der når først til måls, belønnes med monopol på lykken. Dette er ikke den rigtige måde at uddanne børn på. Uddannelse bør være en metode til at skabe en verden, hvor hele menneskeheden kan leve godt sammen.

Filosofier og uddannelsesmetoder, der har domineret hidtil, må ændres til nogle, der leder os mod et fælles mål for menneskeheden. Hvis USA skulle uddanne sig blot for USA's skyld og England blot for England, ville menneskehedens fremtid være mørk. Undervisere bør ikke lære børnene at leve for sig selv, men give dem visdom, der vil gøre dem i stand til at løse alle de utallige sociale problemer, vi står over for i vores tid.

De religiøse lærdes rolle er endnu vigtigere. De religiøse lærde behøver ikke at undervise i komplekse teorier og overhøjhed af deres egen religion. Derimod bør de give deres elever den visdom at elske menneskeheden og bygge verdensfred. De bør undervise i princippet om uselvskhed. Vi kan ikke forvente lykke for menneskehedens fremtid, medmindre disse lærde tager føringen og lærer vores efterkommere fredsprincippet, at menneskeheden alle er brødre og søstre, og at verden er én stor familie.

Den vigtigste visdom er at kende Guds hjerte og Hans ideal. Derfor forbliver religionens rolle særlig vigtig i det 21. århundrede, hvor videnskab og teknologi synes at have erstattet religionens rolle i forståelse af, hvordan universet fungerer.

Alle verdens religioner bør forstå den menneskelige destination og straks standse alle stridigheder, store som små. De bør heller ikke kæmpe for at beskytte deres egen ære. Religioner må sammenbringe deres visdom og kombinere deres energi og arbejde hårdt for at skabe den ideelle verden. De bør glemme fortidens hadefulde konflikter og søge fredelige løsninger.

Ligegyldigt hvor meget vi har præsteret for verdensfreden, der er altid mere, der kan gøres. Religiøse mennesker, hvis mission det er at lede menneskeheden ind i den ideelle verden, bør ikke et øjeblik glemme deres eneste sande mission som fredens apostle.

Kulturelle projekter er udtryk for Guds kreativitet

Seoul var vært for de Olympiske Lege i 1988. Jeg så denne begivenhed som en potentiel fredsfestival i min egen baghave, og bad mange af vores medlemmer fra hele verden om at komme til Seoul. Medlemmerne hjalp med til at vejlede sportsudøverne og deres delegationer fra forskellige lande, samt heppe på atleterne, servere for dem og uddele souvenirs fra Korea.

Eftersom både Kina og Sovjetunionen deltog i Legene vidste jeg, at denne begivenhed kunne ændre den Kolde Krigs æra på kritisk vis. Når man ser på de Olympiske Lege som en fredsfestival, kan de potentielt skabe harmoni mellem den kommunistiske blok og den frie verden. På dagen for åbningsceremonien sad jeg på en almindelig siddeplads i Jamsil Stadion og betragtede med stor glæde denne fest af fred og harmoni.

Efter de Olympiske Lege fortsatte jeg i Legenes momentum ved at stifte det professionelle fodboldhold *Ilhwa Chunma* i Korea. Ilhwa holdet har vundet adskillige mesterskaber og opnået en stor tilhængerskare. Senere har vi stiftet fodboldholdene Clube Atlético Sorocaba og Centro Esportivo Nova Esperanca (CENE) i Brasilien, hjemsted for samba fodbold, og vi driver dem stadig i dag.

Grunden til at jeg valgte at skabe fodboldhold er, at jeg elsker denne sport. Jeg har været glad for sport siden mine unge dage, og på et tidspunkt gik jeg til boksning og traditionel kampsport. Men fodbold er en sportsgren, som jeg særlig nyder på mine gamle dage. I min skoletid løb jeg flittigt rundt i skolegården og sparkede til en bold, mens jeg nu nøjes med at kigge på. Da Fodbold VM blev afholdt i Seoul, fik jeg 3 TV apparater sat op ved siden af hinanden, så jeg kunne følge med i alle kampene. Jeg gik især ikke glip af de kampe, hvor Korea spillede.

Fodbold er som et mikrokosmos af livet. Uanset hvor godt jeg kan dribble bolden hen ad banen, hvis der kommer en hurtigere og dygtigere modspiller og snupper bolden på et øjeblik, så har det, jeg har udrettet, været nyttesløst. Og hvis det lykkes mig at dribble hele vejen til den anden ende af banen og skyde på mål, er det alligevel slut, hvis bolden rammer målstangen og springer tilbage. Det er op til mig at dribble bolden, men det kræver mere end én person at få bolden i mål. Jeg har brug for en holdspiller som Ji-sung Park, som vil hjælpe mig i det kritiske øjeblik, eller én som Young Pyo Lee, der behændigt kan trække modspillerne bort fra mig.

Den vigtigste person er træneren, der vogter hele holdet fra sidelinien. Træneren spiller ikke selv med og scorer ingen mål, men hans magt er større end alle spillernes tilsammen. På samme måde Gud overvåger tingene, som vi ikke selv kan se og giver os tegn, således kan træneren se ting, spillerne ikke kan. Hvis spillerne følger deres træners signaler, vinder de som regel. Men hvis træneren sender signaler og nogle tåbelige spillere enten ikke forstår betydningen eller bare spiller efter deres egne hoveder, kan holdet kun tabe.

Fodbold er en sport, hvor vi konkurrerer med hinanden, og ét hold vinder, mens det andet taber. Sporten har dog også en betydningsfuld indflydelse på at bringe fred mellem landene og forøge deres samarbejde. Jeg har hørt at dobbelt så mange mennesker så Fodbold VM som de Olympiske Lege. Dette viser, hvor mange mennesker rundt om i verden elsker fodbold. Derfor har fodbold ligesom OL magt til at bringe harmoni mellem lande, racer, religioner og kulturer. Jeg ser fodbold og fred mellem landene som stærke potentielle partnere.

Pelé, som blev udnævnt til Brasiliens Ekstraordinære Sportsminister i 1995, besøgte engang vores hjem i Hannam Dong kvarteret i Seoul. Man husker ham som verdens bedste fodboldspiller, men den Pelé, jeg mødte, var også fredsaktivist. Han ønskede at bringe verdensfred gennem fodbold.

Under vores møde fortalte han mig leende om en episode i Afrika og sagde: "jeg spillede engang i Nigeria i Afrika, mens landet var i krig. Kan man forestille sig at spille fodbold, mens bomberne eksploderer om ørerne på os? Heldigvis blev der erklæret en kort våbenhvile, så længe vi spillede. På det tidspunkt forstod jeg dybt, at fodbold er mere end bare en sport. Fodbold er i virkeligheden noget, alle mennesker i verden kan være fælles om, og som kan skabe verdensfred. Derefter besluttede jeg at begynde en bevægelse for verdensfred gennem fodbold."

Jeg var så imponeret af Pelé i det øjeblik, at jeg greb hans hænder fast.

Vi lever i et stresset, konkurrencedrevet samfund. Stress skaber spændinger i livet og fratager os sjælefreden. Når stress akkumulerer, bliver folk irritable og begynder undertiden at bekæmpe hinanden. Sport og kunst er eksempler på ting, der hjælper med til at nedbringe stressniveauet. De hjælper os til at få luft for indekstængte drifter, og bringer menneskeheden sammen. Min støtte til fodboldhold, symfoniorkestre og balletkompagnier er grundet i den betydning, disse aktiviteter har som redskaber for stiftelse af verdensfred.

Pelé forstår denne tankegang. Da vi således fandt at have samme mål, skabte vi en ny konkurrence af internationale dimensioner og kaldte den 'Peace Cup'. Vi har nu holdt Peace Cup turneringer hvert andet år siden 2003 og bragt berømte fodboldhold fra forskellige dele af verden til Korea. Desuden holder vi tilsvarende kvindeturneringer kaldet 'Peace Queen Cup' de andre år.

I 2009 holdt vi den første herreturnering uden for Korea, nemlig i regionen Andalusien, Spanien. Al fortjeneste gik til støtte for fodboldarrangementer for børn og unge i udviklingslandene. Vi benytter os især af fodbold til at give håb til børn med fysiske handicap.

I samarbejde med kontoret for 'FN Højkommissær for Flygtninge', holdt vi en fodboldturnering for unge mennesker i Liberia. Det er et land, der har lidt 15 år under stammekrige, og folk er udmattede. Landet modtager speciel beskyttelse fra FN på grund af dets bratte fald i befolkningstallet. Børn og unge fra dette krigshærgede land samledes for at spille fodbold og synge fredssange. Medens de sparkede rundt med bolden

udviklede de kompetencer i teamwork og fairplay, som er nødvendige for at bringe harmoni mellem stammerne.

Peace Cup organisationen har også til sinds at bygge et fredstadion på grænsen i Israel-Palæstina-Jordan regionen, så tæt som muligt på den israelsk/palæstinensiske grænse. Stadionet vil stå til rådighed for alle som et fredsskabende foretagende. Vi har planer om at hente berømte trænere fra Europa og starte et fodboldakademi for børnene i regionen. De voksne sigter på hinanden med geværer, men børnene vil ønske at komme til fodboldstadionet for at sparke til fodbolde. Folk siger det er urealistisk og ryster på hovedet, men vi vil gennemføre det.

Der er allerede en israelsk minister, som har sagt, at stadionet bør bygges på den israelske side, mens en palæstinensisk minister siger, det skal være på palæstinensisk område. Jeg ønsker dog at bygge det et sted, hvor det forbinder de to sider. Jeg er ikke et menneske, der lader sig presse af andre og opgiver sine drømme. Jeg opfylder mine drømme med en tyrs stædighed.

Skabelsen af vores balletkompagni er et andet eksempel på samme viljestyrke. Folk sagde først, at det var umuligt. Vi stiftede Universal Ballet i 1984. Da vi startede, var Korea som en gold ødemark, hvad ballet angik, men i dag er der masser af mennesker i Korea, der elsker ballet, og vi har endog verdenskendte stjerneballerinaer.

Hver gang jeg iagttager en ballet, føler jeg, at sådan må kunst se ud i Himlen. Når en ballerina står på tæer og løfter ansigtet op mod himlen, fornemmer jeg, at dette må være den perfekte positur at vise ærefrygt for Gud. Den udtrykker et brændende ønske. Gennem balletten kan et menneske bruge sin smukke, gudskabte krop til at udtrykke kærlighed til Ham. Det er den højeste form for kunst.

Universal Ballet begyndte med opførelsen af 'Svanesøen' og 'Nøddeknækkeren'. Derefter fjøede den 'Don Quixote' og 'Giselle' til sit repertoire samt egne originalskabelser som 'Shim Chung' og 'Chunhyangs Kærlighed'. Universal Ballet har nu udviklet sig til international anerkendelse og modtager invitationer fra verdens mest berømte scener. Danserne får ros ved deres opførelser for at tilføre en unik koreansk skønhed til de energiske bevægelser i Vestens ballet, på en måde der harmoniserer Øst og Vest. Universal Ballet har et balletakademi i Washington D.C. Jeg har også etableret New York City Symfoniorkester og New Hope Singers.

Kunst gør menneskeheden i stand til at reflektere over de høje idealer, der ligger gemt i Guds eget skaberværk. Gud udgød hele sit hjerte ind i menneskene og den verden, Han har skabt, lige som kunstnere investerer sig selv fuldstændigt i deres arbejde, 1. Mosebog får det til at lyde, som om tingene blev til, simpelt hen ved at Gud udtalte ordene, men sådan fandt det absolut ikke sted. Gud investerede derimod hele sin energi i at skabe hav og landjord.

På samme måde er ballerinaernes bevægelser på scenen frugten af en kreativ proces, der kræver total selvopofrelse. Noget lignende kan siges om fodbold. Et fodboldhold ofrer hele dets kraft under den 90 min. lange kamp. Spillerne løber efter en bold, og i et

forsøg på at score et eneste mål, investerer en spiller alt, hvad han har i sig og al den energi, han kan mønstre. Dette ligner den proces Gud gennemgik, da Han skabte verden.

At give alt hvad vi har i os, at opofre sig selv fuldstændig for ét øjeblik skyld – det er opskriften på skabelse af storhed, og sådan menneskeheden kommer til at ligne Gud.

Havenes herre og verdens fremtid

Historien har vist, at det land, der kontrollerer havene, bliver verdens førende. Tænk på Storbritannien, der engang invaderet af de skandinaviske vikinger. I det 16. århundrede, straks efter kroningen, forstod Elizabeth I, at medmindre Storbritannien styrede på havet, ville det miste alt. Hun styrkede landets maritime politik, og ved hendes nidkære indsats blev Storbritannien en magtfuld sønation. Hun mobiliserede kapital og teknologi for at bygge robuste skibe. Derefter bemandede hun skibene med tapre sømænd og sendte dem til havs. De vidste ikke, hvad der ventede på dem ude på havene, men de risikerede livet og tog af sted. Som resultat kom den lille ø, England der ligger i Atlanterhavet, i besiddelse af kolonier på alle kontinenter og oceaner og skabte et stort imperium.

Den vestlige civilisation, centreret på Storbritannien, har set uhyre udvikling inden for videnskab og teknologi. Ved hjælp af kompasset sejlede britiske skibe til mange forskellige steder i verden. Landets højtudviklede, materielle viden og teknologi skænkede det en magt, hvorved det forsøgte at erobre hele verden. Korea og de fleste andre asiatiske lande havde en anden adfærd. Østens lande kasserer ikke det spirituelle til fordel for det materielle. Hvis der opstår konflikt mellem det materielle og det åndelige, ville Østen hellere se bort fra det materielle. Så sammenlignet med Vesten har livet i Østen generelt været hårdere, fordi det materielt set er mindre udviklet. Dog vil ånden ikke forblive domineret af det materielle for evigt i den vestlige verden. Da en total materialistisk kultur vil føre til forfald, opstår der en lejlighed til at lære det spirituelle fra Østen.

Civilisationen har udviklet sig fra Ægypten til Grækenland og Rom til Storbritannien og USA, og bevæger sig nu til Stillehavsregionen, som omgiver Koreahalvøen. Stillehavs-civilisations æra åbner sig. Den vil forene vestens videnskab og Østens spiritualitet. Korea og andre asiatiske lande vil blive den nye æras ledere. Det er ikke den rene tilfældighed, at Korea og Japan har været i stand til at udvikle sig så gevaldigt på kort tid. Denne udvikling er en historisk uundgåelighed, der leder hen imod den asiatiske æra.

USA og Rusland vil dog ikke bare stå og se til, mens vores land rejser sig til en lederrolle på verdensplan. Det er muligt, at der kan opstå en betydelig konflikt mellem USA, Japan, Rusland og Kina i nærheden af Korea. Vi må forberede os på denne mulighed på to måder:

For det første må vi skabe et stærkt bånd mellem Japan og USA og forbinde dette til Rusland og Kina for at beskytte Korea. Hvordan kan vi gøre det? Vi bruger en filosofi og et hjerte, der skaber samhørighed. Kun med en filosofi der erklærer, at der kun eksisterer én menneskehed, hævet over race, nationalitet og religion, kan vi undgå religionskrige og åbne vejen til en fredelig verden. For at beskytte sig selv mod krig, må Korea plante en enhedsfilosofi i verden.

For det andet må vi forberede os på en ny, oceanisk æra. Stillehavets æra er på vej. Den der ikke kan regere over oceanet, kan ikke blive leder i Stillehavs-civilisationens tidsalder. Selv hvis Himlens velsignelse ankommer, og vi står uforberedte, kan vi ikke drage fordel af lejligheden. Hvis vi ved, at en oceanisk æra med Korea som centrum snart begynder, må Korea gøre sig de nødvendige forberedelser nu.

Der findes andre ressourcer end fisk i havet. En større skat er dets evne til at forsyne os med energi. Som oliereserverne formindskes, vokser en følelse af krise dag for dag angående fremtidige energikilder. Hvis verden løber tør for olie, bliver det helt mørkt. Der bliver gjort forsøg på at udvikle alternativ energi med korn, men dette synes ikke realistisk, når der i forvejen er mangel på fødevarer rundt om i verden.

Den sande, alternative energikilde er havet. Energi fra brinten, der findes i havet, repræsenterer fremtiden for menneskeheden. To tredjedele af Jordens overflade er hav. Med andre ord er to tredjedele af råmaterialer, der kan hjælpe menneskeheden, begravet i havet. Derfor kan vi ikke åbne en ny fremtid for menneskeheden uden at være i stand til at beherske oceanet. De udviklede lande udvinder allerede olie og naturgas fra havet og sælger det til høje priser. Verden er kun lige begyndt at opdage de ressourcer, der findes i oceanet. Den dag vil snart komme, hvor menneskeheden vil være helt afhængig af havene.

Den oceaniske æra vil ikke begynde af sig selv. Vi må først tage ud på havene. Vi må tage ud i både og kæmpe med bølgerne. Uden dette mod kan vi ikke forberede os for den oceaniske tidsalder. Det land, der erobrer oceanerne, vil blive en førende verdensmagt. Dette lands kultur og sprog vil ivrigt blive studeret af hele verden. Korea må blive overforvalter af Stillehavet. Det bør forstå Skaberens vilje og forvalte Hans ressourcer godt.

Store muligheder i den oceaniske æra

Oceanerne kan danne centralpunkter for at bringe verden sammen. For at tage ejerskab over havet må vi trænes til at leve der lige så let, som vi lever på landjorden. Når jeg træner folk i fiskeri, sender jeg ti små både ud sammen med én stor båd. Når bådene sejler ud af havnen, bliver de mindre både slæbt af den store. Men så snart de er ude på åbent hav, tager de små både ansvar for sig selv. De bør kende vindretning, havbundens beskaffenhed og hvilken rute fisken tager. Alt dette må de selv lære.

Jeg kan godt lide at bruge udtrykket 'Alaskaånden'. Dette betyder at stå op klokken fem om morgenen, drage til søs og ikke komme tilbage før efter midnat om sommeren, når det stadig er lyst. Den der besidder 'Alaskaånden' bliver ude på havet, indtil han har fanget den daglige kvota. Man kan ikke blive en sand fisker, medmindre man lærer at udholde denne arbejdsrutine.

Fiskeri er ikke nogen søndagstur. Uanset hvor mange fisk der findes i havet, kommer de ikke springende af sig selv. Der skal specialviden og megen erfaring til. Man må vide, hvordan man reparerer et net, og hvordan man knytter et ankerreb. Når en person har modtaget intensiv træning som fisker, vil han være i stand til at tage hvor som helst hen i verden og lede andre mennesker. At lære at blive fisker er god ledertræning.

For at indtage førerstillingen på havet kræves der skibe og ubåde, som kan sejle over alt i verden. Korea er allerede verdens største skibsbyggende nation. Den har potentiale til at blive en stor sønation. Nu behøver vi bare folk, der er villige til at tage ud på havet.

Koreanerne er efterkommere af Chang Bo Go, en velhavende mand fra det 9. århundrede, som styrede en international søfartshandel og blev kaldt 'Oceankongen'. Vi har en lang tradition som søfarende nation, vi kæmper med bølgerne og vinder kampene.

Folk har angst for bølger. Når bølgerne fanges af vinden, bliver de til dønninger. Bølger og dønninger er nødvendige for at ilte havet. Hvis et hav forbliver roligt i længere tid uden vind og bølger, begynder det at dø. Når vi forstår bølgenes værdi, er de ikke længere noget, man frygter. Selv hvis en stærk vind blæser og bølgerne bliver skræmmende, må man huske på, at dette er nødvendigt for fiskenes liv. Så bliver bølgerne en del af havets tiltrækning.

Bare 30 meter under havets overflade er der ingen bølger. Hvis vi tog med en ubåd til havets bund, ville det være køligt nok uden luftkonditionering. Fiskene vælger den dybde, der har den rette temperatur for dem og opfører fantastiske danse, som de svømmer rundt i stimer i deres yndlingsvande. Ligesom ballettruppen 'Little Angels' har fiskene også farverige dragter, og de vifter yndefuldt med finnerne. Snart vil vores verden blive fredfyldt som disse.

Den kendsgerning, at den oceaniske æra er på vej, betyder at Korea snart vil få lejlighed til at ændre verden. Gennem historien har folk fra halvø-nationer måttet finde sig i at blive invaderet både fra land- og søsiden. For at overleve har de måttet udvikle mod og en stålfast, national karakter. Det er ikke tilfældigt, at civilisationer udviklede sig

i halvø-nationer såsom Grækenland og Italien. Civilisationen blomstrede op i disse lande, fordi de havde en initiativrig og stærk eventyrlysten ånd, som skulle til for at sprede deres indflydelse over kontinentet og erobre havene.

Har I hørt om den 'Sorte Strøm'? Det er en strøm i det nordlige Stillehav, der bevæger sig med 4.000 mil om året, påvirket af trækket fra Månens tyngdekraft. Det er en hvirvel i oceanet, der drejer sig hele vejen rundt i Stillehavet, så bare at beskrive den som 'vældig' ville ikke være nok.

Alle verdens oceaner bevæger sig ved den samme kraft som den Sorte Strøm. Hvis disse strømme ikke eksisterede, ville oceanerne ikke være i bevægelse, og de ville dø. Ligesom de største og mægtigste floder til slut flyder ud i havet, således må selv de største oceaner bevæge sig i overensstemmelse med strømmene som den Sorte Strøm.

Det koreanske folk må blive ligesom denne Sorte Strøm og gennemstrømme hele verden med dets fredselkende kultur. Vi må blive kilden til verdens styrke og det sted, hvor alle verdens livskræfter finder sammen i fredelig koncentration.

Jeg har besøgt Koreas sydkyst mange gange for at finde det sted, der kunne tjene som centrum for en Stillehavs-civilisation, og jeg tror på, at Yeosu og Sooncheon er egnede til formålet. Havet ved Yeosus kyst er så roligt og klart som et spejl. Det var her admiral Yi Soon Shin tildelte japanerne et stort nederlag sidst i 1600 tallet, og det var også her han selv døde i kamp. Yeosu har en lang historie med søslag, og det er også det punkt, hvor Youngnam og Honam regionerne mødes. Det var for enden af udløberne af bjerget Mt. Jiri, hvor venstre- og højreorienterede kæmpede mod hinanden efter Korea-krigen. Således er det et sted gennemsyret af vort folks lidelser.

Sooncheon Bugt, der er berømt for sine stråmarker, har en smuk og verdensberømt kystlinie. Ude på havet med dets klare vand, der skinner i sollyset, kan man fange mange forskellige typer fisk. Søøre og brunt tang vokser i bugtens rolige vand. De store vader er fulde af hjertemuslinger og andre former for skaldyr samt små blæksprutter. Jeg har været ude på havet i det område og endog klatret i bjergene, og det er klart, at det er et smukt landskab, der har alt, hvad der er nødvendigt for den kommende Stillehavs tidsalder.

Jeg udvikler for øjeblikket Koreas sydkyst med fokus på Yeosu. Som del af forberedelsen for dette har jeg været på Geomun Øen og andre øer i området, og endda boet der i flere måneder. Jeg betragter de mennesker, der har levet, fisket og dyrket jorden der i årtier som værende mine lærere.

Jeg spiste og sov på beskedne kroer, mens jeg studerede alt i detaljer. Jeg studerede ikke blot fra bøger. Jeg vandrede overalt og brugte øjne og fødder for at undersøge det hele. Som resultat ved jeg nu, hvilken slags fisk der findes i hvilket område af oceanet, hvilken slags net, der skal bruges for at fange dem, hvilken slags træer der vokser i bjergene, og i hvilket hus på øen, der bor helt alene en gammel mand, som har haft hjerteslag.

Den dag jeg var færdig med mine studier af sydkysten, inviterede jeg landsbyens borgmester, der havde hjulpet mig, med fly en tur til Alaska. Han havde lært mig alt det, han selv vidste, så jeg ønskede at returnere tjenesten ved at undervise ham om, hvad jeg vidste om Alaska. Jeg tog ham med ud at fiske i Alaska og forklarede ham om de forskellige slags fisk, og hvordan man fanger dem. Selv hvis jeg bare ved en lille smule om noget, har jeg det ikke godt, før jeg deler det med andre.

Snart herefter begyndte jeg at udvikle Yeosu, der er blevet valgt som vært for en international maritim eksposition, som skal afholdes i 2012. Sammen med de Olympiske Lege og World Cuppen, er de internationale ekspositioner mellem de tre største festivaler på den globale skala. I de seks måneder Expo 2012 holdes i Yeosu, kommer 154 medlemslande af International Exhibitions Bureau (BIE) og driver forskellige udstillinger. Dette vil fokusere verdens opmærksomhed på Yeosu, og de udviklede landes teknologi og kulturer vil flyde ind i Yeosu.

Har I nogensinde kigget op på sommerhimlen og set skyerne flyve af sted med stor hastighed? Når skyer fanges i vinden, bevæger de sig hurtigt over bjergene og oceanerne. Der er ingen tid at tøve. På samme måde begynder Himlen snart at blæse verden mod Yeosu og Koreahalvøen.

Jeg har i tankerne at forbinde alle øerne med broer langs Koreas sydkyst og bygge ejerlejligheder, hvor folk fra hele verden, der elsker både, kan komme og bo. Disse bliver ikke ejerlejligheder bare for sjov. Amerikanere, tyskere, japanere, brasilianere og afrikanere vil komme. De tager måske ud i forskellige både for at fange fisk, men jeg får dem til at bo i samme lejligheder for at vise, at menneskeheden er én stor familie.

Den kommende æra vil også blive æraen for det ydre rum med rumfart. Snart vil der komme en tid, da aeronautisk teknologi vil blive en absolut nødvendighed. Det vil blive for sent for Korea at begynde en rumindustri på det tidspunkt. Af den grund er jeg begyndt at forberede en aeronautisk industripark i Gimpo, Kyounggi provinsen. Jeg har planer om, at vi selv producerer verdensberømte helikoptere, lige så fine som Sikorsky. Snart kommer den dag, da helikoptere med Koreas *Taeguk*-symbol vil flyve i luften over hele verden. (*Taeguk* er det rød/blå symbol, som ses i det koreanske flag).

En eneste mælkebøtte er mere værd end guld

Tre af de største udfordringer i vores moderne samfund er at løse forureningsproblemerne, skabe bevidsthed om miljøbeskyttelse og forøge fødevarerproduktionen. Jorden er allerede i stor udstrækning blevet skadet. Vores uendelige grådighed efter materielle ting har medført alvorlig luft- og vandforurening, der ødelægger naturen, inklusive det ozonlag, der skal beskytte os. Hvis den nuværende tendens fortsætter, vil menneskeheden ikke kunne undslippe slemme konsekvenser og fælder i den vilde jagt på materielle goder.

I de sidste 20 år har jeg arbejdet på at bevare og beskytte Pantanal-regionen i Brasilien. Pantanal er en region, der strækker sig ind i Brasilien, Bolivia og Paraguay med verdens største vådområder. Den er på UNESCO's liste over områder af verdens kulturarv. Jeg leder en global miljøbevægelse til præservering af alle Pantanalens levende væsener i oprindelig, uberørt tilstand, som Gud havde til hensigt på skabelsens tid.

Pantanal er virkelig et storslået område, hvor hav, land, dyr og planter eksisterer sammen i harmoni. Simple ord som *smuk* eller *fantastisk* kan ikke beskrive værdien. En serie billeder, der blev taget fra luften, er så enestående, at de er blandt verdens mest solgte naturfotografier. Pantanal er ét af menneskehedens skatkamre, hvor sjældne arter såsom den hvidhalsede kapucinerabe, den røde hylerbe, araen, jaguaren, anakondaen og alligatoren lever.

Pantanalens og Amazonebækkenets flora og fauna eksisterer som de sikkert så ud på morgendagen efter skabelsen. Pantanal er som et moderne Eden. Menneskene har ødelagt en masse væsener, som Gud skabte. For mange plante- og dyrearter er blevet udryddet grundet menneskelig grådighed. Men i Pantanal eksisterer de oprindelige former stadig, som Gud skabte dem. Jeg arbejder på at etablere et fuglemuseum og et insektmuseum i Pantanal for at redde nogle af disse unikke arter fra total udryddelse.

Samtidig med at danne habitat for mange planter og dyr, er Pantanal også en vigtig iltkilde for vor klode og et lager til absorbering af drivhusgasser. Men Pantanal er også i hurtig forandring på grund af den industrielle udvikling. Hvis Pantanal, der sammen med Amazoneregionen forsyner Jorden med så store mængder af oxygen, bliver ødelagt, vil menneskehedens fremtid være dystert.

Hundredvis af fiskearter lever i Pantanal. En af dem, kaldet 'dorado', er en guldfarvet fisk, der ofte vejer over 20 kg. Første gang en dorado bed på min fiskekrog, følte det, som om min krop ville blive suget ned i floden. Mens jeg halede på linen med al min styrke, sprang den op af vandet adskillige gange. Den havde længe masser af kraft til at kæmpe. Den var så stærk, at den virkede mere som en bjørn eller tiger end bare en fisk.

Sørne i Pantanal er næsten altid rene. Uanset hvad der bliver smidt i vandet, bliver det hurtigt rent igen. Vandet er i stand til hurtigt at rense sig selv, takket være

vådlandsmiljøet, der filtrerer bundfald og forurening og tillader således mange forskellige fiskearter at leve der. Hver fiskeart har sin egen næringskilde. Når de lever sammen i et kompleks system, æder de al naturligt affald, der ellers forurener vandet. Deres fodring har en rengøringsfunktion i vandet. I den henseende er fisk helt anderledes end menneskene, fordi de aldrig lever for deres egen skyld, men som en del af et større, harmonisk system. De hjælper med til at rense og forbedre deres miljø.

Bagsiden af bladene på vandhyacinten i Pantanalens vådområde er sorte af insekter. Hvis alle insekterne blev siddende der, kunne hyacinten ikke overleve, men der er fisk, som æder insekterne fra bladene. Så insekterne lever, hyacinterne lever, og fiskene lever. Sådan er naturen. Ingen skabning lever kun for sig selv, men de lever for hinanden. Naturen kan lære os denne vigtige lektie.

Uanset hvor mange fisk der er i Pantanalen, vil bestanden uvægerligt formindskes, hvis folk får lov til frit at fiske der. For at beskytte fisken må vi udvikle fiskefarme. Siden fiskene i Pantanalen er så værdifulde, må vi udvikle mange fiskefarme. Lignende faciliteter til beskyttelse af insekter, fugle og pattedyr er også påkrævet. Hvis vi opdrætter insekter, kan det hjælpe med til at forøge fuglebestanden. Pantanalen tilbyder de perfekte betingelser for alle disse skabninger, og menneskeheden kan fortsat nyde dem i fremtiden, hvis man fokuserer på at forøge bestandene nu.

Der er ikke blot overflod af fisk i Pantanalen. På flodbredderne gror ananas-, banan- og mangopalmer. Der dyrkes også ris på marker uden kunstig vanding, som kan høstes op til tre gange årligt. Så rig er jorden. Grøder såsom bønner og majs kan dyrkes bare ved at strø frøene på jorden. Der kræves ikke megen menneskelig indsats.

Engang da vi sejlede ned ad Paraguay-floden i en båd, standsede vi ved et hus, der lå ved bredden. Landmanden, der boede der, forstod at vi var sultne, så han tog ud på marken og opgravede en sødekartoffel. Den var på størrelse med en vandmelon. Han fortalte os, at når han lader roden sidde i jorden, fortsætter den med at producere kartofler i flere år. At tænke sig, kartofler kan høstes uden at skulle plantes hvert år. Jeg havde sådan lyst til at tage dem med til de lande, hvor der er fødevaremangel.

Folk, der går ind for at omdanne vådområderne, fremhæver de økonomiske fordele ved denne udvikling. Pantanalen tilbyder imidlertid masser af økonomiske fordele som vådområde. Området har store, uberørte skove. De indfødte hævder, at man kan drive et spyd gennem et træ, og det ville stadig kunne leve mere end hundrede år. Disse træer bliver brugt til at producere ibenholt, som ikke rådner, og som siges at kunne holde længere end jern.

Forestil jer synet af en skov fyldt med så kostbare træer. Jeg fik udplantet spirer af disse træer på 400 hektarer i Pantanalen. De træer, vores medlemmer plantede, har gjort Pantanalen endnu smukkere.

Det er den menneskelige egoisme, der ødelægger naturen. Ræset for at finde den korteste rute til økonomisk succes er hovedårsagen til, at Jordens miljø er blevet beskadiget.

Vi kan ikke tillade, at Jorden bliver yderligere ødelagt. Religiøse mennesker må lede vejen i en indsats til at frelse naturen. Naturen er Guds skabelse og Hans gave til menneskeheden. Vi må arbejde hurtigt for at vække folk til bevidsthed om naturens dyrebare værdi og genoprette den til sin rige og frie tilstand på skabelsens tid.

Da det er blevet kendt vidt omkring, at Pantanalen er en guldgrube, er der opstået en strid om dens fremtid. Det sted, vi burde beskytte, er ved at blive en slagmark for grådige mennesker.

I de sidste ti år har jeg hentet ledere fra forskellige lande til Pantanalen og holdt konferencer om, hvordan man beskytter regionen og resten af verdens naturlige miljøer. Jeg samler verdens miljøeksperter og lærde og beder dem interessere sig for Pantanalen. Jeg arbejder på at standse ødelæggelsen af Pantanalen på grund af menneskers hensynsløse, materielle begær.

Som miljøproblemerne vokser sig alvorligere, er der sprunget mange miljøgrupper op. Den bedste miljøbevægelse er dog den, der spreder kærlighed. Folk passer normalt godt på de ting, der tilhører dem selv eller de mennesker, de holder af. Men de passer ikke altid på de naturlige omgivelser, som Gud har skabt. Gud gav naturen til menneskeheden. Det var Hans vilje, at vi skulle bruge miljøet for at have mad i overflod, og for at opleve glæden ved at leve i naturens skønhed. Naturen er ikke noget, der bare skal bruges og smides bort. Vore efterkommere i mange fremtidige generationer vil også være afhængige af den til livets ophold.

Den hurtigste vej til at beskytte naturen er at udvikle et hjerte, der elsker naturen. Vi burde kunne fælde en tåre bare ved synet af et græsstrå, mens vi går hen ad vejen. Vi må kunne omfavne et træ og græde. Vi må forstå, at Guds åndedræt gemmer sig inden i en kampesten og i vinden. At drage omsorg for og elske naturen betyder også at elske Gud. Vi må være i stand til at betragte hver eneste skabning som genstand for vores kærlighed. Hvis vore åndelige øjne er åbne, kan vi se at én eneste mælkebøtte, der står ved vejsiden, har større værdi end gullet i en kongekrone.

En løsning på fattigdom og sult

Hvis du aldrig har været rigtig sulten, kender du ikke Gud helt. De tidspunkter vi føler sulten plage, er chancer for at komme Gud nærmere. Når man er sulten, men i stand til at se med ydmyge og hjælpsomme øjne på hver person man møder, som var det et nært familiemedlem, da er sandsynligheden for at få mad større.

Sult er ikke blot et problem henvist til de mindre udviklede områder af verden. Selv i USA, hvis levestandard er én af de højeste i verden, findes millioner af mennesker, som er underernærede og sultne. Da jeg ankom til Amerika var ét af mine første projekter at købe lastbiler til brug for distribuering af mad til de fattige.

Situationen i de fattige lande er endnu værre. Når jeg ser på verdenssituationen, føler jeg, at det mest presserende problem er at skaffe mad nok til alle. Vi kan ikke udsætte løsningen af fødevarekrisen ét øjeblik. Selv nu dør ca. 20.000 mennesker af sultrelaterede årsager hver dag rundt om i verden. Vi kan ikke tillade os at være ligeglade, selv om vi selv og vore nærmeste ikke har sulten inde på livet.

Bare at uddele madvarer løser dog ikke problemet. Der er brug for en mere fundamental fremgangsmåde. Jeg tænker på to konkrete metoder. Den første er at levere store mængder af madvarer til lave priser og den anden er at dele vores teknologi, således at folk kan overvinde hungersnøden ved egen hjælp.

Manglen på fødevarer vil skabe en alvorlig krise for menneskeheden i fremtiden. Vi kan ikke skabe en verden af fred, uden først at løse fødevareproblemet. Det er ikke muligt at producere tilstrækkelig fødevareforsyninger til hele verdens befolkning på det begrænsede areal landjord, vi har til rådighed. Vi må søge løsningen i havet. Oceanerne gemmer nøglen til løsningen på fødevarekrisen i fremtiden. Derfor har jeg pioneret havene over de sidste årtier.

I Alaska benyttes lyssej under 15 tommer til gødning. Det er vidunderlig mad, men folk ved ikke, hvordan de skal tilberede den, så de bruger den bare til gødning. For kun 20 eller 30 år siden kunne man bede en vesterlænding om en oksehale, og han ville give dig den helt gratis. Koreanerne holder meget af mad, der er tilberedt fra køernes ben og indvolde, men i vesten ved man end ikke, at dette er spiseligt.

Det samme gælder for fisk. Omkring 20% af verdens fiskefangst bliver rutinemæssigt smidt ud. Når jeg ser det, tænker jeg på folk, der dør af sult, og bliver ked af det. Fisk er en langt mere pålidelig kilde til protein end oksekød. Hvor fantastisk ville det ikke være, hvis vi fremstillede fiskefrikadeller eller fiskepølser til menneskene i de fattige lande!

Efter at have fået denne idé, startede jeg projekter til at opmagasinere og forarbejde store mængder fisk. Det nytter ikke noget at fange en masse fisk, hvis man ikke har kapacitet til at forarbejde dem bagefter. Selv den bedste fisk kan ikke holdes frisk i mere end otte måneder. Selv hvis de er frosne og lagt på køl, kommer der luft gennem revnerne i isen, og vandet forsvinder. Man kan hælde vand på fisken og fryse dem igen, men så er fiskens bedste smag allerede væk, og fisken kunne lige så godt smides ud.

Vi samlede fisk, der således var blevet kasseret, og undersøgte, hvordan den kunne laves til fiskepulver. Det lykkedes os at opnå noget som selv de avancerede lande, såsom Frankrig og Tyskland, ikke havde gjort. Fiskepulver er 98% protein, dvs et proteinindhold blandt de højeste af alle fødevarer. Af den grund kan det bruges til at redde mennesker fra sultedøden. Fiskepulver kan også bruges til brødfremstilling. Vi forsker stadig i at finde metoder til at gøre det tilgængeligt for verdens fattige lande.

Oceanerne gemmer ubegrænsede beholdninger af fødevarer, men den bedste metode til at redde menneskeheden fra fødevarekrisen er dambrug. Jeg forudser, at der vil bygges store bygninger som skyskraberne, vi ser i storbyerne i dag, til brug for dambrug. Ved at bruge vandrørsystemer kan fiskene opdrættes i høje bygninger eller selv på bjergtoppe. Med dambrug kan vi producere mere end nok føde til ernæring af hele verdens befolkning.

Oceanet er Guds velsignelse til os. Når jeg tager ud på havet, bliver jeg fuldstændig absorberet af fiskeriet. Jeg har fanget alle mulige slags fisk i forskellige lande. En grund til at jeg fisker er for at kunne undervise folk, der ikke har kompetencerne. I Sydamerika tilbragte jeg adskillige måneder med at vise lokalbefolkninger mine fiskemetoder. Jeg tilbragte 3-4 timer på at vise dem, hvordan man udreder et sammenfiltret net.

For at sikre tilstrækkelige forsyninger af billige fødevarer må menneskeheden udvikle oceanet. Dette og de store græsområder, der stadig befinder sig i præhistorisk tilstand, er vores resterende skatkamre. Denne opgave bliver dog ikke let. Det vil kræve, at vi tager til steder, der er så varme og fugtige, at det er svært at bevæge sig rundt og arbejde hårdt og engageret. At udvikle tropiske græsområder kan kun gøres, hvis man elsker og brænder for at tjene menneskeheden.

Sådan er det i Jardim, Brasilien. Det er et meget vanskeligt sted at bo. Vejret er meget varmt og insekterne, der ikke engang alle er navngivet, stikker uafsladeligt. Jeg levede der og blev venner med fuglene og slangerne. Jeg gik rundt barfodet og følte Jardim's røde jord under mine fødder. Jeg lignede fuldstændig en bonde. Når jeg var ved floden for at fiske, lignede jeg en fisker.

Det er først, når de lokale folk kigger på én og udbryder: "Se, du er en rigtig bondemand", eller "du er en rigtig fisker", at man er kvalificeret til at modtage deres viden og dele sin egen viden med dem. Det kan ikke gøres, hvis man kræver otte timers nattesøvn i en ren, komfortabel seng, spise tre gode måltider dagligt, og tage sig en lur i skyggen af et træ.

Under udviklingen af et projekt i Paraguay boede en gruppe af vores medlemmer og jeg selv i en lille hytte i Olimpo nær Paraguay floden. Der var kun ét toilet, og om morgenen måtte vi skiftes til at benytte det. Jeg plejede at stå op hver morgen klokken tre, gøre lidt motion og derefter tage ud at fiske. Derfor gennemgik de medlemmer, der var med mig, en svær tid. De var ikke vant til at tilberede madding tidligt om morgenen, før de var helt vågne.

Når vi tog ud i båden, måtte vi gå igennem nogle andre ejendomme for at nå fortøjningspladsen. Det var vanskeligt at låse portene op på disse ejendomme i det buldrende mørke. En morgen stod vores medlemmer og fumlede med en lås, der ikke ville åbne sig. Jeg råbte til dem: "Hvad laver I?" så højt og voldsomt, at jeg selv blev forskrækket, så jeg er sikker på, at det ikke var let for dem.

Men jeg føler, at jeg ikke kan tillade mig at spilde så meget som et eneste sekund. Jeg har ikke tid til at slappe af uden at lave noget. For mit indre blik ser jeg en klar liste over alle de ting, jeg må udføre, før der kan skabes fred på Jorden, derfor har mit hjerte altid stort hastværk.

Da jeg fiskede på floden før solopgang, sværmede myggene som en mørk sky omkring mig. Broddene var så skarpe, at de kunne skære gennem et par jeans. I halvmørket kunne vi ikke se flyderne på vores fiskesnører, så vi måtte fæstne en hvid plastikpose til dem. Jeg kunne ikke vente til solen stod op, det havde jeg alt for travlt til.

Jeg savner stadig Jardim. Jeg savner alt omkring den. Når jeg lukker øjnene, kan jeg stadig føle, hvordan luftens hede pressede mod ansigtet. De mindre kropslige gener betød intet. Kropslig lidelse går hurtigt over. Det der er vigtigt er, at dette sted en dag kan spille en vigtig rolle i verdens tjeneste. Jardim bragte mit hjerte megen glæde.

Mere end velgørenhed for at gøre ende på hungersnøden

For at løse hungersnødproblemet må vi være tålmodige og villige til at så frø. Frø venter usete under jorden, indtil de er i stand til at spire og bryde gennem skallen. Sådan forholder det sig også med problemet omkring hungersnød. På lang sigt er det bedre at lære et menneske, hvordan man planter og høster hvede og derefter bager det til brød, end at give et stykke brød til et sultende menneske. Den første løsning er vanskeligere, og resulterer ikke i så megen offentlig anerkendelse, men det er den eneste måde man kan opnå en holdbar løsning til hungersnøden på verdensplan. Vi må begynde nu med at studere klima, jordforhold og folkets karakter i det område, som lider sult.

I Afrika findes der et træ, der hedder moringa. Folk i Congo giver deres børn blade fra dette træ som kosttilskud, da det har høj næringsværdi. De fodrer også kvæget med bladene til opfedning, før det sælges på markedet. Desuden bliver bladene knust i en stenmølle og stegt i olie til menneskeføde.

Det kunne være en god ide at plante mange moringatræer og lave pulver ud af et helt træ, efter at kassere roden, der er giftig. Pulveret kan bruges til at lave brød af. Andre lande kunne følge eksemplet og plante moringatræer. Desuden vokser jerusalem jordkokken, der ligner sødekartofflen, meget hurtigt efter at være blevet plantet i jorden. Høstudbyttet er tre gange så stort som andre nødhjælpsafgrøder. Denne kunne også bidrage til at komme hungersnøden til livs.

I Jardim benyttes en stor regnorm i landbruget, som gør jorden meget frugtbar. Den regnorm eksisterer kun i Sydamerika, men måske kan vi studere dens økologi og bruge den til også at understøtte andre områders jordbrug. Koreanere arbejder i Mato Grosso - regionen for at studere silkeormen. Hvis dyrkning af silkeormen bliver en succes, vil det være muligt at fremstille silke billigt og tjene penge til mad.

Der findes ikke nogen øjeblikkelig løsning på verdens hungersnød. I hvert land har menneskene deres egen madsmag og traditioner, også planter og dyr er forskellige. Det vigtigste er, at vi bekymrer os for vores naboers velbefindende. Først må vi udvikle et hjerte, der tænker på, hvordan man kan hjælpe andre, der er sultne, mens vi kan spise os mætte. Der vil ikke komme sand fred, så længe menneskeheden ikke har løst hungersnødens problem. Hvis personen ved siden af dig er ved at dø af sult, er fred en ren luksus.

Det er lige så vigtigt at undervise de fornødne kompetencer til at blive selvforsynende med mad, som det er at uddele fødevarerne direkte til de nødstedte. For at undervise i disse færdigheder, må der bygges skoler i fjerntliggende områder for at bekæmpe analfabetismen. Der må også etableres tekniske skoler, for at give folk mulighed for at forsørge sig selv. Europæerne, der erobrede Afrika og Sydamerika, forsynede ikke de indfødte med teknologi. De udnyttede dem bare som arbejdskraft ved udgravningen af de naturlige ressourcer, der blev fundet i jorden. De lærte ikke de indfødte, hvordan man

dyrker jorden, eller hvordan man driver en fabrik. Det var forkert af dem. Vores kirke har lige fra begyndelsen af vores arbejde i ulandsmissionen etableret skoler i Afrika, som fx i Congo, hvor vi underviser i jordbrug og industriel teknologi.

Det er også et problem for de mennesker, der er hærgnet af sult, at de ikke har råd til ordentlig medicinsk behandling, når de bliver syge. På den anden side af Kloden, i de udviklede lande, ser vi et overforbrug af lægemidler, mens folk, der er sultne, tit dør, fordi de ikke har råd til simpel medicin mod diaré. Så mens vi forsøger at få bugt med hungersnøden, må vi også yde medicinsk støtte. Vi må etablere klinikker og tage os af dem, der lider af kroniske sygdomme.

Jeg oprettede New Hope Farms i Jardim-regionen i Brasilien og donerede herfra ambulancer og medicinsk udstyr til mere end 30 omkringliggende småbyer. New Hope Farms blev skabt som en model på, hvordan menneskeheden kan leve sammen i fred. Vi opdyrkede et stort landområde og omdannede det til landbrugsjord, mens vi stadig holder kvæg på højderne.

Selv om New Hope Farms befinder sig i Brasilien, tilhører de ikke det brasilianske folk. Enhver, der er sulten, kan tage til New Hope Farms, arbejde der og få noget at spise. Der er altid plads til omkring 2.000 mennesker fra alle racer og fra over hele verden. Vi vil etablere skoler lige fra underskolen til universitetsniveau. Folk vil blive undervist i landbrugs- og kvægdrift. Vi vil også undervise dem i at plante og dyrke træer samt hvordan man fanger, forarbejder og sælger fisk. Vi har ikke blot en gård. Vi benytter de utallige søer omkring floden til skabelse af dambrug og fiskepladser.

Chaco-regionen i Paraguay dækker 60% af landets territorium, men det har været et forsømt landområde. Chaco-regionen blev dannet, da havbunden hævede sig og blev til landjord, og selv nu kan der sprøjte saltvand op, når man graver i jorden. Jeg var i 70'erne da jeg første gang kom til Paraguay. De mennesker, der boede i dette forsømte område, var ubeskriveligt fattige. At iagttage deres nød gjorde ondt langt ind i sjælen. Jeg ønskede oprigtigt at hjælpe dem, men de var ikke straks parate til at acceptere mig - en person med anden hudfarve og et fremmed sprog.

Jeg gav dog ikke op. Jeg sejlede på Paraguay floden i tre måneder, mens jeg spiste og sov sammen med de lokale folk. I en alder af over 70 år påtog jeg mig en opgave, som andre mente var umulig. Jeg lærte de mennesker, jeg mødte, det jeg selv vidste om fiskeri, og til gengæld lærte de mig deres sprog. Vi var sammen på en båd i tre måneder og blev venner.

Så snart de begyndte at åbne sig, fortalte jeg dem igen og igen, hvorfor verden bør forenes. I begyndelsen reagerede de med ligegyldighed. Men år efter år begyndte befolkningen i Paraguay at ændre sig. Efter ti år havde de ændret sig så meget, at de holdt en fredsfestival med stor entusiasme.

Selv hvis vi løser fødevareproblemet, betyder det dog ikke, at freden vil følge med det samme. Når problemet med sult er løst, er det vigtigt at iværksætte uddannelsesprogrammer om fred og kærlighed. Jeg har bygget skoler i områder såsom

Jardim og Chaco. Først ville befolkningen ikke sende deres børn i skole, da de skulle hjælpe til med kvægdriften. Vi arbejdede hårdt på at overbevise befolkningen om nødvendigheden af en uddannelse for deres børn og unge mennesker. Som resultat har vi nu mange elever. Vi byggede en fabrik for letvægtsindustri, hvor de kunne producere genstande med enkel teknologi, og eleverne blev mere interesserede i at gå i skole, så de kunne arbejde på fabrikken.

Vi er alle ansvarlige for de mennesker rundt om i verden, der dør af sult. Vi må agere nu for at hjælpe dem. Vi må have en klar fornemmelse af ansvar og finde en måde, hvorpå de kan få mad og bevare livet. Folk, der lever vel, bør gå lidt ned i levestandard og derved hæve de fattige lidt op for at skabe en verden, hvor alle har det godt.

Kapitel 8 – En ny vision for ungdommen

Sæt Jeres mål og lav om på livsstilen

Når vi møder et menneske for første gang, er vi altid nysgerrige om, hvem hun eller han er. Gud føler samme nysgerrighed for hvert enkelt menneske. Han er særligt nysgerrig om unge mennesker, og det giver Ham stor glæde at komme til at kende dem indgående. Hvorfor det? Fordi ungdommen er den vigtigste og smukkeste del af livet. Denne periode burde være en hviletid til forberedelse for fremtiden. Denne vækstperiode til modenhed er byggestenen for en ny æra.

Nu til dags er det svært at finde unge mennesker, der brænder for fremtiden. Vi finder for mange unge, der bare laller rundt uden mål eller hensigt. Alle store ledere i historien havde en klar følelse af meningen med deres liv lige fra barnsben. Lige fra barndommen nærrede de denne drøm i hjertet og arbejdede ihærdigt på at opnå deres mål. Om de sov eller legede med deres venner, enhver handling i deres liv var gearret mod forberedelsen af den scene, de ville stå på i fremtiden. Lever I også på den måde?

Vi er alle skabt til at blive store mænd og kvinder. Gud har ikke sendt os ind i denne verden uden formål. Da Gud skabte hver enkelt af os, udgød Han hele sin kærlighed. Vi er således alle skabt til storhed. Da Gud eksisterer, kan vi udrette alt.

Jeg blev en helt anden person, da jeg begyndte at elske Gud. Jeg begyndte at elske menneskeheden mere end mig selv og bekymrede mig mere for andres problemer end for min egen families problemer. Jeg elskede alt, hvad Gud havde skabt. Jeg udviklede et hjerte, der elskede træerne på bakkerne og fiskene i vandet. Mine åndelige sanser udviklede sig, så jeg kunne føle Guds værk i alle ting på Jorden.

Mens jeg ændrede mit hjerte for at tilpasse mig Guds kærlighed, trænede jeg også min krop, så jeg kunne blive stærk nok til at opfylde min mission. Jeg ønskede at være parat til at gå hvor som helst og når som helst, Gud kaldte mig. Jeg spillede fodbold, boksede, dyrkede traditionel koreansk kampsport samt udviklede en alternativ kampstil, der kaldes *'Wonhwado'*. I *Wonhwado* bevæger udøveren sin krop med jævne, cirkulære bevægelser, næsten som i en dans. Den bygger på princippet, at der skabes større kraft ved cirkulær bevægelse end ved bevægelse i lige linje.

Selv nu begynder jeg hver dag med strækøvelser for muskler og led samt en åndedrætsøvelse, jeg selv har udviklet. Nogle gange, når jeg rejser rundt i verden på mine taleturnéer, kan det være svært at finde tid til disse øvelser om morgenen. Så finder jeg et andet tidspunkt, sommetider mens jeg sidder på toilettet. Jeg springer aldrig motionen over en eneste dag. Da jeg var ung, var 30 minutter om dagen mere end nok, men nu, da jeg er ældre, har jeg forøget tiden til en time om dagen.

I 2008 blev jeg udsat for en helikopterulykke. Helikopteren blev pludselig omringet af sorte regnskyer, og på et øjeblik styrtede den mod en bjergside. Helikopteren rullede

rundt og jeg hang på hovedet i sikkerhedsbæltet. Instinktivt holdt jeg fast i armlænene på begge sider af sædet. Hvis jeg ikke havde været så flittig med mine motionsøvelser, havde jeg nok brækket hoften i det øjeblik, jeg hang med hovedet nedad. Kroppen er den beholder, der skal opbevare en sund ånd. Derfor er det vigtigt, at vi holder kroppen vel trænet.

Få elever går i skole, fordi de holder af at studere. De fleste går, fordi deres forældre forlanger det, og ikke fordi de selv ser frem til at studere. Men som de fortsætter med at studere, lærer de lidt efter lidt at nyde det. Fra det tidspunkt begynder de at studere på eget initiativ og finder deres egen vej. Interesse for at lære er et tegn på modenhed.

Forældre kan ikke vente, indtil barnet er modent nok til at studere af eget valg. De siger: "Du skal studere. Du må beslutte dig til at studere" og presser barnet. Forældrene gør dette, fordi de ved, at barnet er nødt til at studere for at forberede sig til fremtiden. De er bange for, at hvis deres barn ikke studerer efter sit aldersniveau, vil det møde fremtiden uforberedt.

Der er dog andet endnu vigtigere for fremtiden end det at studere. Før det unge menneske fokuserer betingelsesløst på et studium, må det beslutte sig for, hvad det vil med sit liv. De må beslutte sig for at bruge deres talenter til at hjælpe verden i stedet for at tjene sig selv. Mange unge mennesker nu om dage synes kun at studere for deres egen skyld. Hvis man ikke har noget formål med livet, vil der ikke være noget at brænde for, eller gøre én lykkelig.

En dag mødte jeg en koreansk student, der arbejdede hårdt på sin engelskopgave. Jeg spurgte ham: "Hvorfor arbejder du så hårdt på at lære engelsk?"

Han svarede " For at komme ind på universitetet."

Hvad kan være mere fjollet? Universitetet i sig selv er ikke et formål. Universitetet er et sted, man kommer for at studere bestemte fag i et forløb, hvor man forfølger et større mål. Det kan ikke være et mål i sig selv.

Man skal heller ikke vælge sit livsmål i henhold til hvor mange penge, der er i det. Jeg har aldrig modtaget en gage, men jeg har været i stand til at spise og overleve. Penge er et middel til at opnå noget, det er ikke et mål i sig selv. Før man tjener penge, må man have et formål at bruge dem til. Penge, der opnås uden målsætninger, bliver hurtigt spildt.

Dit valg af profession bør ikke blot baseres på dine talenter og interesser. Om du bliver brandmand, bondemand eller fodboldspiller er helt op til dig. Det jeg taler om går på tværs af eventuelt erhverv. Hvilken slags liv vil du føre som fodboldspiller? Hvordan vil du leve som bonde? Hvad er dit mål i livet?

At fastsætte dine mål er at etablere meningen med det liv, du ønsker at leve. Hvis du skal være landmand, så kunne du have til hensigt at afprøve nye landbrugsmetoder, at udvikle bedre arter af afgrøder og hjælpe med til at udrydde verdens hungersnød. Hvis du vil være fodboldspiller, kan du sætte et godt mål, såsom at forbedre dit lands image i verden eller etablere fodboldlejre, der kan nære fattige børns drømme.

For at blive fodboldspiller i verdensklasse fordres der en utrolig indsats. Hvis man ikke har et bestemt formål for øje, vil man ikke være i stand til at udholde den skrappe træning, der er nødvendig for at nå toppen. Kun hvis du har et klart formål, har du kraft til at holde kursen og leve et liv, der fører dig lidt foran de andre omkring dig.

Favn hele verden

At sætte sig et mål i livet er som at plante et træ. Hvis du planter brystbærtræer i din forhave, får du brystbær i dit hjem. Hvis du planter æbletræer på bakken bag dit hus, får du æbler. Tænk dig godt om, når du vælger dine mål og overvej, hvor du vil plante dine træer. Afhængigt af din målsætning, og hvor du planter, kan du blive et brystbærtræ i Seoul eller et æbletræ i Afrika. Eller du kan blive et palmetræ i det sydlige Stillehav. Målet, du planter, vil bære frugt i fremtiden. Tænk omhyggeligt over, hvor det vil være det bedste sted for dit mål at bære frugt.

Når du sætter dit mål, husk på at tage hele verden i betragtning. Tænk på Afrika, der stadig lider under fattigdom og sygdom. Tænk på Israel og Palæstina, hvor folk stadig retter deres skydevåben mod hinanden og slås over religiøse spørgsmål. Tænk på Afghanistan, hvor folk kun overlever ved at dyrke valmuer, som bruges til at fremstille farlig narkotika. Tænk på USA, der har bidraget til at kaste verdensøkonomien omkuld grundet ekstrem grådighed og egoisme. Tænk på Indonesien, Haiti og Chile, der har lidt under jordskælv og tidevandsbølger. Forestil dig selv i konteksten af disse lande og tænk over, hvilket land og hvilken situation ville være den mest passende for din indsats. Det kan være, du passer bedst til Indien, hvor der måske er ved at udbryde en ny religionskonflikt. Eller det kunne være Rwanda, der sygner hen under tørke og hungersnød.

Når du sætter dit mål, vær ikke så dum at bruge den undskyldning, at du kommer fra Korea, der bare er et lille land. Afhængigt af hvad du selv gør, er der ingen grænser for, hvor stort et land Korea kan blive. De nationale grænser kunne endda forsvinde. Det kommer ikke an på, om du udfører hjælpearbejde på Afrikas store kontinent eller i det lille land Korea, dit mål bør ikke begrænses af størrelse. Dine mål bør komme an på, hvor dine kompetencer kan gøre mest gavn.

Tænk på hele verden som din scene, når du beslutter, hvad du ønsker at gøre med dit liv. Gør du det, finder du helt sikkert mange flere muligheder, end du først havde drømt om. Du har kun ét liv, så brug det til at gøre noget for verden, der trænger til at blive gjort. Du kan ikke nå Skatteøen uden eventyr. Tænk ud over dit eget lands grænser, tænk på hele verden, når du sætter dit mål.

I 1980'erne sendte jeg mange koreanske universitetsstuderende til Japan og USA. Jeg ønskede at få dem ud af Korea, hvor tåregasdåserne eksploderede næsten dagligt. Jeg ønskede at lade dem se en videre verden med mere mangfoldighed. Den frø, som lever på bunden af brønden, er ikke klar over, at der findes en større verden udenfor.

Jeg tænkte globalt, selv før det ord blev optaget i det koreanske sprog. Grunden til, at jeg selv tog til Japan for at studere, var for at udvide min horisont. Grunden til, at jeg før Koreas befrielse havde planlagt at arbejde for Manchuria Electric Co. i Hailar, Kina og lære kinesisk, russisk og mongolsk, var for at blive en global person. Selv nu rejser jeg

med fly til mange steder i verden. Selv hvis jeg kunne besøge et nyt land hver dag, ville det tage mere end seks måneder at besøge alle verdens lande.

Der bor mennesker over alt på Jorden, men de lever under mange forskellige vilkår. Der er steder, hvor der ikke er vand nok til at koge ris, mens andre steder har for meget vand. Nogle steder mangler elektricitet, mens andre lande ikke kan bruge al den elektricitet, de producerer. Der er mange eksempler på, hvordan nogle ting mangler på ét sted, mens det er i overflod andre steder. Problemet er, at der ikke er nok mennesker, der arbejder på at udligne distributionen.

Det samme gælder for råmaterialerne. Nogle lande har masser af kul og jernmalm hobet op. De behøver ikke engang at grave i jorden, de skal bare skovle kullet og jernmalmen fra dyngerne. Korea, derimod har akut mangel på kul- og jernmalmreserver. For at udgrave antracitkul må vi risikere livet og gå langt under jorden.

Der er mange steder i Afrika, hvor bananerne vokser vildt og i overflod, hvilket kunne redde mange mennesker fra sultedøden. Men da der er mangel på nødvendig teknologi til skabning af bananplantager og dyrkning af bananer i store mængder, er der alligevel hungersnød. Koreas klima er ikke det ideelle til banandyrkning, men vi gør det alligevel. Den koreanske teknologi kunne hjælpe med til at løse Afrikas fattigdomsproblemer. På samme måde har den sydkoreanske teknologi til majsplantning hjulpet med til at afhjælpe sult i Nordkorea.

Udtrykket 'global leder' er for nylig blevet moderne i Korea. Folk siger, de ønsker at tale flydende engelsk og blive globale ledere. Men for at blive en global leder, skal der mere til end at tale flydende engelsk. Evnen til at kommunikere på engelsk er ikke andet end et redskab. En sand global leder er en person, der er i stand til at favne hele verden. En person uden interesse for verdensproblemerne, kan ikke blive en global leder, uanset hvor godt han kan kommunikere på engelsk.

For at blive en global leder må man se på verdens problemer, som om de var vores egne, og have pionerånden til at finde de vanskelige løsninger. Et menneske, som er afhængig af en tryk og fast indkomst eller som drømmer om en fast pension og et behageligt familieliv efter sin tilbagetræden, kan ikke blive en global leder. For at blive global leder, må man tænke på hele verden som sit eget land og hele menneskeheden som sine søskende, uden at bekymre sig alt for meget om sin egen skæbne.

Hvad er søskende? Hvorfor gav Gud os søskende? Søskende symboliserer menneskene på hele Jorden. Oplevelsen af kærlighed til vores brødre og søstre i familien lærer os, hvordan vi kan elske vore landsmænd og elske menneskeheden. Således skal kærligheden til vores egne søskende ekspandere. En familie, hvis medlemmer elsker hinanden, er et eksempel på, hvordan menneskeheden kan leve sammen i harmoni. Kærlighed blandt søskende betyder, at man kunne ofre et måltid om nødvendigt, for at give maden til en bror eller søster. En global leder bør elske hele menneskeheden, som han elsker sin familie.

Det er nu noget siden, vi første gang hørte udtrykket 'global landsby'. Jordan har dog altid været ét eneste samfund. Hvis et menneskes mål i livet er at tage en universitetsgrad, få et job med høj gage og leve et sikret liv, vil det have samme succes som en hundehvalp. Men hvis han helliger sit liv til at hjælpe flygtninge i Afrika, får han succes som en løve. Hvilken vej, man vælger, kommer an på den enkelte persons hjerte.

Selv om jeg er over 90 år gammel, fortsætter jeg med at rejse Jordan rundt. Jeg nægter at tage så meget som én dags hvile. Verden er som en levende organisme, idet den altid ændrer sig. Der opstår hele tiden nye problemer. Jeg tager også til verdens mørke kroge, hvor der eksisterer store problemer. Det er ikke altid steder med smuk udsigt eller bekvemmeligheder, men jeg føler mig lykkeligere på mørke, vanskelige og ensomme steder, fordi det er her, jeg kan opfylde min mission, mit formål og mine mål.

Mit håb er, at Korea vil skabe sande, globale ledere. Jeg håber på at se flere politiske ledere, der kan lede FN, og diplomater, der kan standse kampene i konfliktområderne. Jeg håber at se én som Moder Theresa, der vil tage sig af dem, der går rundt hjemløse og døende på gaden. Jeg håber at se fredsledere, som vil fortsætte min mission med at pionere nye løsninger fra land til hav.

Udgangspunktet er at have en drøm og et mål. Hav eventyrlyst og pionerånd, drøm drømme, som andre ikke tør drømme, sæt mål med mening, og bliv globale ledere, der vil gavne menneskeheden.

Alt hvad vi ejer er et lån fra Himlen

Folk siger, jeg er blandt de rigeste mennesker i verden, men de ved ikke, hvad de taler om. Jeg har arbejdet hårdt hele livet, men jeg har ikke så meget som et eneste hus i mit eget navn. Alt er kollektivt. I Korea har så godt som alle voksne et officielt stempel, der er registeret i det offentlige, og som bruges ved underskrivelsen af juridiske dokumenter. Sådan et stempel ejer jeg ikke engang.

Så tænker du måske, hvilken fortjeneste jeg har fået ud af at arbejde så hårdt og ikke sovet eller spist, mens andre gjorde det. Jeg arbejdede ikke for at blive rig. Penge betyder ikke noget for mig. Penge, der ikke bruges for menneskehedens skyld eller for min fattige nabos skyld, er ikke andet end et stykke papir. Penge, tjent ved hårdt arbejde, bør altid bruges til kærlighed for verden og udførelse af projekter, der kan gavne hele verden.

Når jeg sender missionærer til udlandet, giver jeg dem ikke en masse penge med. Alligevel klarer de sig godt, hvor de end tager hen. Det koster meget lidt at forsørge sig selv. Bare vi har en sovepose, kan vi sove hvor som helst. Det vigtigste er ikke, hvor godt vi lever, men hvordan vi fører vort liv. Materiel velstand er ikke nogen garanti for lykke. Det er trist, at udtrykket 'at leve vel' nu er kommet til at definere vores materielle velstand. 'At leve lev' bør betyde, at leve en meningsfyldt tilværelse.

Jeg har aldrig slips på, med mindre jeg er til gudstjeneste eller en speciel begivenhed. Jeg har også sjældent jakkesæt på. Normalt går jeg i en trøje derhjemme. Sommetider tænker jeg på, hvor mange penge der bruges til slips i de vestlige samfund. Slipsenåle, fine skjorter og manchetknapper er meget dyre. Hvis alle holdt op med at købe slips og i stedet brugte pengene til at hjælpe naboen, der er ved at dø af sult, ville verden blive en smule bedre at leve i.

Det drejer sig ikke bare om dyre ting her. Forestil Jer, at et hus brændte udenfor. Hvem ville være i stand til hurtigt at komme ud og hjælpe med til at slukke ilden – mig i min sweater, eller ham med slipset. Jeg er altid parat til at rende ud.

Nogle mener, jeg er for miljøbevidst. Jeg tror fx ikke på at tage bad hver dag. Det er nok hver tredje dag. Jeg får heller ikke vasket sokker hver dag. Om aftenen tager jeg sokkerne af, og putter dem i bagglommen, så jeg kan tage dem på den næste dag. Når jeg bor på hotel, bruger jeg kun det mindste håndklæde, der hænger i badeværelset. Jeg trækker kun ned på toilettet, efter at jeg har ladet vandet deri tre gange. Jeg bruger kun ét stykke toiletpapir, efter at have foldet det sammen tre gange. Og jeg er ligeglad, om I kalder mig uciviliseret eller barbarisk, når I hører dette.

Det samme gælder for måltiderne. Jeg er ikke interesseret i storslåede måltider. Der står måske mange slags eksotiske retter og forskellige typer desserter foran mig, men jeg interesserer mig ikke meget for dem. Jeg fylder heller ikke min risskål helt op. Det er nok, hvis den bare er tre femtedel fuld.

Skoene, som jeg foretrækker, kostede 49.000 Won (ca. 280 kr) i en stor forretning i Korea. De bukser, jeg har på hver dag, er langt over fem år gamle. Det måltid, jeg helst vil have i Amerika, er fra McDonald's. Nogle kalder det 'junkfood' og spiser det ikke, men jeg kan godt lide at spise i McDonald's af to grunde: Det er billigt, og det sparer tid. Når jeg tager børnene med ud at spise, tager vi ofte til McDonald's. Jeg ved ikke, hvordan det er blevet kendt, at jeg tit tager på McDonald's, men nu sender formanden for McDonald's selskabet mig hvert år et nytårskort.

Det budskab jeg giver vore medlemmer hvert år er: Pas på, hvordan I bruger penge, og spar på alt. Jeg siger ikke dette til dem, så de kan spare og blive rige. Jeg ønsker, de skal spare for at hjælpe landet og frelse menneskeheden. Vi kan ikke tage noget med os, når vi forlader denne verden. Alle ved dette, og dog forsøger folk desperat at få fingrene i så mange materielle sager som muligt. Jeg har i sinde at bortgive alt, hvad jeg har opbygget i mit liv, før jeg forlader denne verden. I Himlen er der masser af rigdomme, og der er ingen grund til at tage noget med herfra. Når vi forstår, at vi skal et sted hen, der er bedre, end hvor vi er nu, er der ingen grund til at knytte sig så stærkt til tingene i denne verden.

Der er en sang, jeg altid har kunnet lide at synge. Det er en gammel populærsang, som mange koreanere kender. Hver gang jeg synger den sang, får jeg ro i hjertet, ligesom da jeg lå på markerne nær mit barndomshjem, med tårer i øjnene:

Du kan love mig en krone med platin og juveler

Men en beskidt skjorte, der drypper af sved, er mere værd

Et rent hjerte sveller op i mit bryst

Jeg kan lave en fløjte af pileblade

Og spurvene synger med på min melodi

Du kan love mig nok guld til at købe hele verden

Men en okse der kan hjælpe med at dyrke jorden på bygmarken er mere værd

Håbet spirer i mit bryst

Jeg kan tale frit med kaninerne

Og dagene går, som jeg spiller min melodi

Lykken venter altid på os. Grunden til at vi ikke kan finde lykken er, at vores egne ønsker blokerer vejen. Så længe vores øjne fikserer på vor egen lykke, kan de ikke se den vej, vi bør følge. Vi har så travlt med at samle de guldstumper op, der ligger på jorden rundt om os, at vi ikke ser den store guldklump lidt længere henne ad vejen. Vi har så travlt med at stikke tingene i lommen, at vi ikke forstår, der er hul i de lommer. Jeg har ikke glemt, hvordan det føles at leve i Heungnam fængsel. Selv det værste sted i denne verden er mere behageligt og rigt end Heungnam fængsel. Alle genstande tilhører Himlen, vi forvalter dem bare.

Find lykken ved at leve for andre

Børn kommer af forældrenes kød og blod. Uden forældre ville der ikke være nogen børn. Alligevel råber folk op om individualisme, som om de var kommet til verden på egen foranledning. Kun hvis man var kommet til verden helt på egen hånd uden hjælp fra andre, kunne man være berettiget til at tale om individualisme. Der er intet i denne verden, der er skabt for sin egen skyld alene. Alle skabte væsener er skabt for hinanden. Jeg eksisterer for dig, og du eksisterer for mig.

Der er ikke noget så tåbeligt som en egoistisk person, der kun lever for sin egen skyld. Det ser måske ud, som om et egoistisk liv vil gavne den enkelte, men i sidste ende er dette en selvdestruktiv livsstil. Enkeltpersonen bør leve for familien, familien for folket, folket for verden, og verden for Gud.

Alle de skoler, jeg har etableret, har tre mottoer: Det første er "Lev et liv, der ikke kaster skygger, som om du var under solen ved middagstid." - Et liv uden skygger vil sige et liv med ren samvittighed.

Når vi har sluttet livet her på Jorden og kommer til den åndelige verden, udspiller hele vores liv sig for vore øjne, som om der blev afspillet et videobånd. Om vi kommer i Himlen eller Helvede er afhængigt af, hvordan vi har levet vores liv på Jorden. Derfor bør vi leve et pletfrit, rent liv, der ikke kaster den mindste skygge.

Det andet motto er: "Sved for Jorden, tårer for menneskeheden og blod for Himlen." Der er ingen løgn i den slags blod, sved og tårer. Kun sandhed. Derimod er der ingen mening i det blod, sved og tårer, som et menneske udgyder for sin egen skyld. Sådant en stor investering skal udgydes for andres skyld.

Det sidste motto er: "En familie under Gud!". Der er kun én Gud, og alle mennesker er brødre og søstre. Forskelligheder i sprog, race og kultur betyder mindre end 1%. Vi mennesker er 99% ens.

Der er 14 ø-nationer i det sydlige Stillehav. Da jeg besøgte Marshall Øerne, stillede jeg Præsidenten følgende spørgsmål: "Dette er et smukt land, men er det ikke vanskeligt at lede det?"

Præsidenten sukkede og svarede: "Vores befolkning er kun på 60.000 mennesker, og landet ligger i gennemsnit blot to meter over havoverfladen. Så høje bølger på over en meter kan oversvømme det meste af landet. Men for os er det alvorligste problem skoleuddannelse. De rige familiers børn tager til Amerika eller Europa for at blive uddannet og kommer ikke tilbage. De fattige familiers børn har ingen skoler, hvor de kan få en god uddannelse, så selv det kvikkeste barn kan ikke få nogen ordentlig ledertræning. Bekymringen for en ø-nation som vores er, at vi er ude af stand til at uddanne ledere, der kan tage over i fremtiden.

Efter at have hørt Marshall Øernes Præsidents klage, stiftede jeg hurtigt "High School of the Pacific" (Stillehavets Gymnasium) i Kona, Hawaii for disse ø-nationers børn. Skolen tilbyder gymnasieundervisning til børn fra små lande i Stillehavet, og hjælper dem med

at komme ind på universiteter. Vi sørger for flybillet tur/retur til Hawaii, undervisning, kost og logi og selv computere, så de kan få den bedst mulige uddannelse. Når de er færdige, er betingelsen, at de skal vende tilbage til hvor de kom fra og tjene deres egen nation og folk.

At leve for andre betyder sommetider at ofre sig. For nogle år siden, mens én af vores missionærer rejste rundt i Sydamerika, oplevede området hvor han opholdt sig, et kraftigt jordskælv. Missionærens kone kom løbende til mig helt hvid i ansigtet. "Hvad skal jeg gøre? Spurgte hun med tårer i øjnene. Jeg er så bekymret, jeg ved slet ikke hvad jeg skal gøre".

Du bliver nok overrasket over min reaktion. I stedet for at klappe hende trøstende på skulderen, skældte jeg hende ud og sagde: "Bekymrer du dig mest for din egen mand, eller bekymrer du dig om, hvor mange liv han vil være i stand til at redde i katastrofeområdet?"

Det var naturligt for hende at være bekymret for hendes mands sikkerhed. Men da hun var en missionærs kone, burde hendes bekymringer have været på et højere niveau. I stedet for at bede for ægtemandens sikkerhed, skulle hun have bedt til, at han kunne redde så mange liv som muligt.

Intet eksisterer for sig selv. Sådan har Gud ikke skabt verden. Mænd eksisterer for kvinder, og kvinder eksisterer for mænd. Naturen eksisterer for menneskene, og menneskene eksisterer for naturen. Alle skabte væsener i denne verden eksisterer for en modparts skyld. Så det er Himlens grundsætning, at alle væsener lever for deres partners skyld.

Lykke er kun mulig i et forhold til en partner. Forestil dig en fyr, der har været sanger hele livet, tage til en øde ø og synger så højt han kan. Hvis der ikke er nogen, der kan høre ham, kan han ikke være lykkelig.

Hvis vi virkelig kunne forstå, at vi eksisterer for andres skyld, ville dette være en erkendelse, der kunne ændre vores liv. Når vi indser, at livet ikke blot er vort eget, men det er meningen, at vi lever for andre, kan vi begynde at følge en anden retning i livet end den hidtidige.

Lige som at synge en sang for dig selv, ikke kan gøre dig lykkelig, er der ingen glæde uden en partner. Selv den mindste og mest banale ting kan bringe os lykke, når vi gør det for en anden.

Drømmen om en fredelig verden

I årevis har jeg stræbt efter en verden, hvor alle religioner eksisterer sammen i endrægtighed, hvor alle racer lever i enhed, og hvor alle nationer trives sammen. Set i historisk perspektiv, er verden over årtusinder blevet splittet mere og mere. Hver gang en ny religion blev indført eller et nyt regime kom til magten, blev der trukket grænser og kæmpet krige. Nu befinder vi os dog i en tidsalder af globalisering. For fremtidens skyld må vi forene os.

En måde at fremme dette mål på er ved hjælp af en international fredsmotorvej. Det drejer sig om et kæmpe foretagende, der vil forbinde Korea og Japan ved en undersøisk tunnel, og slå bro eller tunnel under Beringstrædet, der skiller Rusland og Nordamerika. Disse store forbindelser kan forene verden. Når motorvejen er færdig, vil det være muligt at køre i bil fra Afrikas Kap det Gode Håb til Santiago i Chile, og fra London til New York. Der vil ikke være nogen vejspærringer, hele verden vil være sammenkoblet. Ligesom med blodårer, der fungerer i kroppen.

Verden vil blive ét integreret samfund, og alle vil være i stand til at rejse frit over internationale grænser. Således vil grænserne miste deres betydning. Noget lignende vil gælde for religion. Som hyppigheden af udveksling blandt religioner forøges, vil der blive større gensidig forståelse, konflikterne forsvinder og barriererne, der adskiller religionerne, vil hensmuldre.

Når alle forskellige typer mennesker lever sammen i ét eneste globalt samfund, falder racefordommene bort. Der vil opstå vekselvirkning mellem racerne til trods for forskelligt udseende og sprog. Denne kulturrevolution vil bringe alle verdens kulturer i harmoni.

Silkevejen var ikke blot en simpel handelsrute, som folk benyttede, hvis de solgte silke og købte krydderier. Det blev også en vej Østens og Vestens folkeslag kunne møde hinanden. Desuden befordredes fremrykning af Buddhismen, Islam og Kristendommen. Disse forskellige kulturer blandede sig og skabte basis for en ny kultur. Den internationale fredsmotorvej vil spille en lignende rolle i det 21. århundrede.

Rom kunne blomstre, fordi alle veje førte til Rom. Det illustrerer vejenes vigtighed. Så snart en ny vej er bygget, rejser folk ad den, og den tjener derved også til at transportere kultur og ideologi. Derfor kan konstruktionen af en vej ændre historiens gang. Når projektet for den internationale fredsmotorvej er fuldført, kan verden blive knyttet sammen fysisk. Vejen vil gøre dette muligt.

Jeg kan ikke overbetone vigtigheden af at bringe verden sammen. Nogle tænker måske, at det er en idé forud for sin tid. Religiøse mennesker forudser imidlertid fremtiden og gør forberedelser for den. Derfor er det kun naturligt, at vi er på forkant med tiden. Verden forstår os måske ikke og forvolder os problemer, men troende mennesker bør alligevel lede vejen og forberede for fremtiden.

Gennemførelsen af det internationale fredsmotorvejs-projekt vil kræve samarbejde mellem mange nationer. Kina, der har været offer for japanernes aggressioner, vil måske

have vanskeligt ved at hilse tanken, om at blive forbundet til Japan ved en motorvej, velkommen. Japan og Korea kan dog ikke kobles til resten af verden uden at gå igennem Kina, så vi bliver nødt til at vinde Kinas tillid.

Hvem kan gøre det? Dem blandt os, der kan tage åndeligt ejerskab for den internationale fredsmotorvej i det 21. århundrede, må tage føringen på dette område.

Hvad med at slå bro over Beringstrædet? Det vil koste en astronomisk sum penge, men det burde ikke bekymre os. Det pengebeløb, som USA brugte i Irak, ville være mere end nok til at konstruere sådan en bro. Vi må høre op med at føre krig, der blot tvinger folk i lidelse. Det er sygt at starte en krig, der koster milliarder af dollars. Tiden er kommet for os til at smede vores sværd om til plovjern og spyd til vingårdspyd, som der står i Bibelen.

Den internationale fredsmotorvej er et projekt, der skal bringe verden sammen i enhed. Enheden betyder mere end bare det at sammenkoble kontinenter ved hjælp af tunneller og broer. Det drejer sig om regulering af verdens levestandarder. Når nogen har eneret på teknologi og selv beholder fortjenesten, kommer verdensbalancen ude af lave.

Den internationale fredsmotorvej vil omorganisere den nuværende ulighed ved at skabe adgang til eksisterende naturlige og menneskelige ressourcer. Ved hjælp af disse ressourcer vil den forårsage en udjævning af velstanden. Udjævning vil sige at en lille smule tages fra de steder, der er høje, og givet til de steder, der er lave, således at de to får samme højde. Dette kræver, at de, der ejer flere materielle goder eller mere viden må ofre sig for de mindre privilegerede. At bygge verdensfreden kan ikke gøres ved en enkelt indsats eller et enkelt bidrag. Kun gennem oprigtig kærlighed og kontinuerlig selvopofrelse kan man skabe verdensfreden. Vi må være rede til at give alt.

At bygge den internationale fredsmotorvej gør mere end blot at forsyne verden med et fysisk middel til kommunikation. Menneskene er skabt til at forene deres eget sind og krop. Det samme gælder for den verden, vi lever i. Verden kan kun forenes fuldstændigt, når både den fysiske kommunikation såvel som den hjertemæssige kommunikation er til stede.

Af samme grund har jeg i flere år arbejdet på at reformere og forny FN. FN har naturligvis gjort meget for verdensfreden. Alle koreanere er taknemlige over FN's indgreb og hjælp til at bevare friheden under Korea-krigen. Men nu efter godt 60 år siden FN's stiftelse, virker det, som om det er ved at miste dets oprindelige formål af syne og blive til en organisation, der arbejder for nogle få, magtfulde landes interesser.

I 2005 stiftede jeg Universal Peace Federation (UPF) i New York og påbegyndte straks derefter en verdensturné til 100 byer for at levere et fredsbudskab om en ny fremtid for de Forenede Nationer og verden. FN blev skabt til at løse de konflikter, der rejser sig i verden, derfor må det tænke på hele verdens interesser, før det tilgodeser den ene eller den anden side. Hvis en magtfuld nation insisterer på sine egne interesser og bruger

magt for at opnå disse, leder det kun til yderligere konflikter. Uheldigvis er FN i dag ude af stand til at gøre ret meget ved denne situation.

I lyset af dette har jeg foreslået en omstrukturering af FN og indførelse af en tokammerstruktur med Overhus og Underhus. Udover Generalforsamlingen skulle der være en religiøs eller kulturel Forsamling eller Råd. Dette organ kunne bestå af respekterede, åndelige ledere fra forskellige områder såsom religion, kultur og uddannelse. Medlemmerne af denne inter-religiøse forsamling må kunne demonstrere evnen til at varetage hele menneskehedens åndelige og etiske situation og ikke blot sin egen religions og kulturs snævre interesser. Jeg vedholder, at hvis de to kamre samarbejder med gensidig respekt og Kooperation, vil vi blive i stand til at skabe store fremskridt og vise vejen til verdensfred.

Der er sikkert dem, der ville protestere og sige: "Hvorfor skulle religiøse mennesker involvere sig i verdenssituationen?" Mit svar hertil er, at verden i dag befinder sig i en epoke, hvor deltagelse af de gejstlige er altafgørende. Der er mere end nogensinde behov for religiøse mennesker, der har opnået dyb selvindsigt gennem deres religiøse træning.

Det er i virkeligheden kun religiøse mennesker, der kan modsætte sig verdens uretfærdigheder og ondskab og praktisere sand kærlighed. Det er kun, når de politiske ledes viden og erfaring kombineres med de inter-religiøse ledes visdom, at verden vil kunne finde vejen frem til sand fred.

Jeg begynder hver dag med fornyet beslutning om at opnå det mål. Jeg beder til, at hvert menneske på Jorden vil blive genfødt som en 'fredselskende global borger' der ønsker at nedbryde barriererne omkring religion, ideologi og race.